

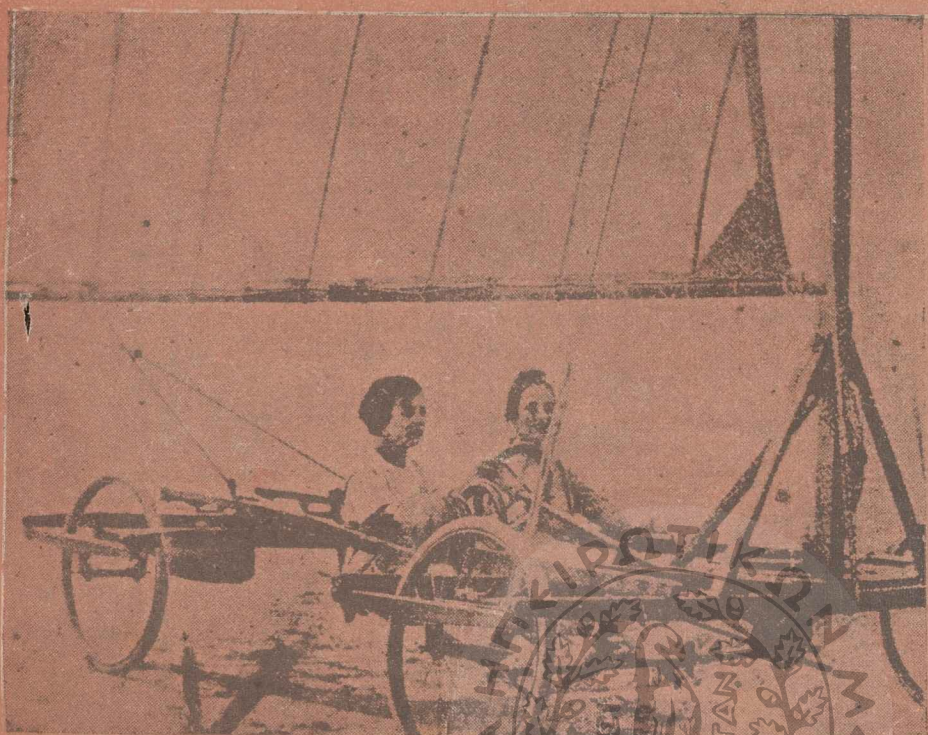
ΤΕΥΧΟΣ 52 ΑΘΗΝΑΙ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1239

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

Η ΑΕΡΟΚΙΝΗΤΟΣ ΑΝΑΒΛΑΣΤΗ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. 52 ΑΘΗΝΑΙ 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία δόδος Κοραή αρ. 4

Στοιὰ «Ν. Αστέως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὰς Ἀθήνας Δρ. 70

Ἐπαρχίας 75

Ἐξωτερικῶν Φρ. χρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΚΑΤΗΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

16-8-85
36032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

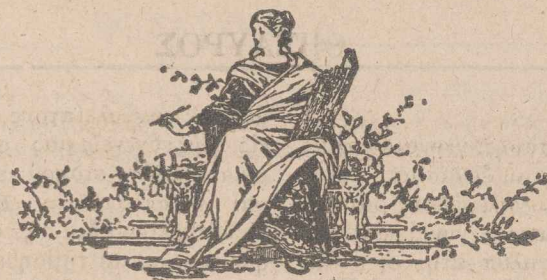
Ὁδὸς Κοραΐ ἀρ. 4 (Στολ «Ν. Ἀστὺς».

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ
Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ
ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ
ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Ἀθλητισμοῦ).
ΝΑΪΣ
ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ελλάδος

ΕΘΝΙΚΑ ΚΑΘΙΔΡΥΜΑΤΑ

ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Π
οῖος ὁ σκοπὸς τοῦ ἰδρύματος τούτου τοῦ ὁποίου βλέπομεν τὸ ὄνομα συνηδύσεια μεταξὺ τῶν πρωτοπόρων πᾶσαν ἐθνικὴν καὶ κοινὴν κίνησιν, οὐχὶ δὲ σπανίως εἰς τὴν κοινὴν στήλην ἐφημερίδων, διὰ

ἰσως δικαίως θὰ δύναται νὰ σημειθῇ ὁ μακρὸν, ἰδίως ἐν τῇ ξένῃ ἐδρῇ, κόμενος, ὅτι τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων τοῦ οὐφίσταται, μόνον καὶ μόνον, ἰσως διὰ νὰ διοργανῶν ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις, διὰ νὰ παρέχῃ καὶ αὐτὸ ζωὴν εἰς τὴν κοσμικὴν μας κίνησιν. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πρωτοπόρῳ μας οὐδόλως ἀπίθανον, ἐν τῇ ἀμεριμνησίᾳ τῶν πολλῶν νὰ ὑπάρχουν τινὲς οἱ ὅποιοι παντελῶς ἀγνοοῦν τὸν προορισμὸν καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἀληθῶς ἐθνικῆς δράσεως τοῦ λαμποντος ἐξ ἰδεολογικῆς ὠραιότητος καὶ θέρημα πατριωτικῆς, ἀλτρουϊστικοῦ τούτου ιδρύματος.

Διότι πραγματικῶς καὶ δικαίως δύναται τούτο νὰ ὀνομασθῇ Ἑθνικὸν ἅτε περικλεῖον ἐν ἑαυτῷ ὅλην τὴν πατριωτικὴν ἀγνότητα τῆς Ἑλληνικῆς γυναικείας ψυχῆς, ὅλην τὴν φλόγα καὶ τὸν πόθον πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἐπικράτησιν παντὸς Ἑλληνικοῦ προϊόντος, πάσης ἑλληνικῆς ὠραιότητος, ἀληθῆς ἐστία ἐθνικῆς κινήσεως, εἰς ἣν ὀφείλουσι καὶ αἱ Ἑλληνίδες τὴν συμβολὴν αὐ-

νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ κακὸν πνευματικὸν χορευτικὸν τέτον, μιαν διαλέξιν ἢ ἑορτὴν τινα, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐθνικοῦ τινος γεγονότος, ἢ οἰανδήποτε ἄλλην εἰδησίᾳ, ἔχουσιν χαρακτηριστὰ καθαρῶς κοσμικόν;

των.

Ναός καλωσύνης, γενναιοψυχίας και άκαταπονότητος εργασίας, έντός τοῦ οποίου ἐπιμεγαλειώδους βάθρου στημένον ἀπό λαπίας γυναικείας χειρός ἵσταται μεγαλοπρεπής ἡ ἰδέα τῆς «Ελληνικῆς Πατρίδος», ἡ Εθνική ἰδέα, εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὁπρίας προσφέρονται ἀφειδῶς μετ' ἀξιόθαιμιάςτου ἀνταπαρνήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ κόποι πνευματικοί, κόποι σωματικοί Ἑλληνίδων δεσποινῶν, αἵτινες διευθύνουσι, αἱ ἴδιαι ἐργαζόμεναι εἰς τὴν σοβαρὰν ταύτην ἐργασίαν.

Ιδρύτρια καὶ δημιουργὸς ψυχῆ, δύναμις καὶ φῶς τοῦ εὐεργετικώτατα συντελεστικοῦ διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀνάπλασιν καὶ εὐεργετικοῦ διὰ τὴν πνευματικὴν μόρφωσιν τῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος ἐκπαιδευτηρίου τοῦτου, εἶναι, ἡ τοῖς πᾶσι γνωστὴ διὰ τὴν ἀκατάβλητον θέλησιν καὶ δραστηριότητα, διακεκριμένη καὶ ὑψηλῆς μορφώσεως Ἑλληνὶς κυρία, ἡ **Καλλιρόη Παρρέν**, τὸ παρελθὸν τῆς ὁποίας εἶναι ἕνας σημαντικώτατος θησαυρὸς ἐργασίας δημοσιογραφικῆς, φιλολογικῆς, πατριωτικῆς καὶ ἐθνικῆς.

Ἡ νοήμων καὶ πνευματώδης Ἑλληνὶς, ἡ πανταχοῦ παρούσα, καὶ ἀφθόνης σκορπίζουσα εἰς πᾶσαν σοβαρὰν περίπτωσιν τὰ ἐκλεκτὰ χαρίσματα καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς πατριωτικῆς ψυχῆς τῆς, ἡ καλλύνουσα πᾶν ὅ,τι, ἡ χεὶρ, ἡ ἡ δόξα διάνοια αὐτῆς ἐγγίσῃ, ἡ τοσάκις ἐν τῷ ἔσωτε-ρικῷ τιμήσασα τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, καὶ συγκεκριμένως τὸ 1889 εἰς Συνέδριον τῶν γυναικῶν ἐν Παρισίοις, καὶ κατόπιν ἐν Σικάγῳ ἐνθα

ἀφῆκεν ἀνεξάλειπτους ἀναμνήσεις εἰς τοὺς εὐγενεῖς μας φίλους Ἀμερικανούς, ἡ σιδηρὰ τὴν θέλησιν καὶ τὴν φιλοπονίαν Ἑλληνίδας αὐτῆς ἐθεμελίωσε διὰ τῆς ἀκαταβλήτου φιλοπονίας καὶ τῆς βοήθειά τοῦ πρώτου καὶ μοναδικοῦ εὐεργέτου καὶ δωρητοῦ τοῦ ιδρύματος **Βόλτου** τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Περιάνδρου ἀρ. 1 λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, ἐνθα καταυγάζει ἡ αὐταπάρνησις, ἡ ἐργατικότης, ἡ ὑπομονή, ἡ στοργή, ἡ ἀλληλεγγύη καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ αἱ ἑλληνοποῦλαι μας συμπληροῦσαι τελεσιότερον τὴν παιδευσὶν των μορφοῦνται ὥστε νὰ κατιστῶσι τὸ σέμνωμα, τὸ χάσμα καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ οἴκου ἰων.

Καὶ ὅπως εἰς πᾶν φιλανθρωπικὸν πρακτικὸν καὶ ἐθνωφελὲς ἔργον θὰ συναντήσῃ τις τὴν ὡραίαν ἑλληνικὴν ψυχὴν τῆς κ. Παρρέν, οὕτω, καὶ ἐν τῷ δημιουργηθέντι παρὰ αὐτῆς ἰδρύματι τούτῳ, θὰ εὕρῃ ἐν ἀφθονίᾳ τροφὴν πνεύματος καὶ ψυχῆς.

Ἐκ τοῦ μηδενὸς σχεδὸν ἤρchiσε, καὶ μετὰ τισσάρων μόνον ἄλλων κυριῶν συσχεπτομένη κατὰ τὸ 1911, ὅτε ἀκόμη ἡ ἰδέα αὕτη εὐρίσκετο εἰς τὰ σπάργανα, κατῴρθωσε νὰ θέσῃ τὰ θεμέλια αὐτοῦ.

Αἱ προσπάθειαι αὐτῆς εὗρον ἡχώ εἰς τὴν καρδίαν τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τοῦ πατριώτου Βόλτου, ὅστις ὑπεβοήθησε εἰς τὴν ἐπιτυχὴ ἐκπλήρωσιν τοῦ τοσοῦτον κοινωφελοῦς σκοποῦ καὶ συνετέλεσεν ὥστε νὰ φθάσῃ τὸ ἰδρυμα εἰς τὸ λαμπρὸν σημεῖον ἐνθα σήμερον εὐρίσκεται, προσδεῦον καὶ εὐδοκιμοῦν ὁσημέραι, ὑπὸ τὸ θάλπος τῆς στοργῆς πολλῶν τώρα κυριῶν, ἀνταξίων βοηθῶν τῆς μεγάλης ἱερείας, καὶ αἵτινες δὲν φείδονται κόπων καὶ προσπαθειῶν, ἵνα καταστήσῃσι τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸ διὰ

τὴν ἑλληνίδα κόρην. Λύκειον, θερμὴν καὶ γλυκεῖαν φωλαάν, θερμὸν καὶ προσφιλὲς ἄστυον, ὅπου μὲ ἐλάχιστα διδάκτρα διδάσκειται καὶ ἀναπτύσσεται ἀποκτῶσα τὰς ἀρετὰς ἐκείνας αἵτινες δέον νὰ στολίσουν μίαν γνησίαν καὶ πραγματικὴν ἑλληνίδα.

Ἡ ὕλική ἐνίσχυσις τοῦ δωρητοῦ Βόλτου ἐλθοῦσα ἀρωγὸς εἰς τὴν φωτεινὴν ἰδέαν τῆς κ. Παρρέν, ἐπέτρεψε, ἵνα τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἐκπαιδευτήριον, ἐπιπλωθῇ ἑλληνοπρεπέστατα, ἐμπνέον ἀμέσως εἰς τὸν εἰσερχόμενον τὴν ἐντύπωσιν νουῦ, ἐνθα τιμῶνται καὶ δοξάζονται ἡ ἑλληνικὴ τέχνη καὶ τὰ γράμματα.

Καὶ πρῶτον ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Λυκείου, «Βόλτειος» ὀνομασθεῖσα, τιμῆς ἔνεκεν καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν εὐγενὴ δωρητὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶναι στημένη καὶ προτομὴ αὐτοῦ ἔργον τῆς καλλιτέχνιδος γλυπτρίας, θερμοῦς πατριώτιδος, μέλους δὲ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ιδρύματος, ἀξ. κυρίας Γεωργαντῆς.

Ἡ Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ἐπιπλωσις τοῦ διαμερίσματος τούτου, εἶνε ἐπιβλητικὴ ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ αὐτῆς λεπτότητι τεχνουργηθεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει σχεδίων ἁγίου ἑξέποντος ἡ ἀνωτέρω καλλιτέχνιδος.

Τὸ γραφεῖον, σεμνοπρεπὲς ἐπιπλωμένον διὰ καλλιτεχνικῶτατα ἐργασμένων ἐπιπλῶν, κομμεῖται μετὰ εἰκόνας τῶν ἐπιφανῶν ἑλληνίδων γυναικῶν, αἵτινες ἔδρασαν κατὰ διαφόρους ἐποχάς, τιμήσασαι τὴν Πατρίδα μας.

Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἔχουν τὸ ἐθνικὸν μας χρῶμα. Παντοῦ διακρίνεται τὴν ἀγάπην, τὴν λατρείαν, τὴν ἐκτίμησιν, πρὸς καθὲ ἑλληνικὴν ὡραιότητα.

Ὅλα ὁμιλοῦν διὰ τὴν εὐγενὴ προ-

σπάθειαν καὶ τὴν εὐχὴν τῆς ἀκαμάτου ἐργατίας, ἵνα αἱ νεώτεραι ἑλληνίδες καταστῶσιν ἄξια, νὰ συντελέσωσι εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πνευματικοῦ εἴους τοῦ ἔθνους διὰ τῆς καλλιέργειας καὶ ἀναδείξεως τῶν γυναικείων αὐτῶν προσόντων.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ οἰκήματος, καταλλήλως διεσκευασμένη, προσφέρεται πάντοτε προθύμως, δι' ἐκθέσεις ἔργων ζωγραφικῆς ἑλλήνων καὶ ξένων ἀκόμη καλλιτεχνῶν.

Ἐπίσης φιλοξενεῖ ἐκάστοτε διάφορα ἔργα ταπητουργίας, ἀγγειοπλαστικῆς καὶ παντὸς εἶδους ἑλληνικὰ προϊόντα ὑποστηρίζουσα ἐκθύμως τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν τέχνην. Ἡ ἐκθεσις αὕτη εἶνε σχεδὸν διαρκής. Αἱ λοιπαὶ αἵθουσαι τοῦ ιδρύματος διατίθενται διὰ τὰς λοιπὰς παραδόσεις, οἰκοκυρικῆς, κοπτικῆς, πιλοποιείας. Εἰς τὸ μῆμα δὲ τῶν ἀσπροούχων δύναται τις νὰ θαυμάσῃ ἔργα ἐκτάκτου λεπτότητος καὶ καλαισθησίας, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ Λύκειον ἀναλαμβάνει τὴν κατασκευὴν καὶ ὁλοκλήραν προικτῶν αἵτινες ἐκτελοῦνται μετὰ πολλὴν τέχνην καὶ χαριτωμένην κομῆσιν.

Ἐν τῷ Λυκείῳ ἐπίσης διδάσκονται ἔξαι γλῶσσαι κλειδοκώμβαιεν καὶ χορός.

Πρέπει ὁμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι, οἱ κατ' ἐσχὴν διδασκόμενοι χοροὶ εἶναι οἱ Ἑλληνικοί, τὴν διδασκαλίαν τῶν ὁπείων παῶν τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων εἰσάγει ἐν Ἑλλάδι, μετὰ μοναδικὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα ἀνήρσασαν ἐποχήν.

Ὅλοι βεβαίως ἐνθυμούμεθα τὴν ἐνώπιον ταῦ μεγάλου καὶ τρανοῦ τότε τέως Καίσερος, ἐν Κερκυρᾷ, κατὰ τὸ 1914, ὃν ὑπερχεοῦλο τότε ἡ Ἑλλάς νὰ κολακεύῃ, ἐπιδείξιν ἑλληνι-

κῶν χορῶν, κατὰ τοὺς ὁποίους αἱ ἐκτελέσασαι αὐτοὺς μαθήτριαι τοῦ Λυκείου, ἔφερον καὶ τὰς ἐνδυμασίας τῶν μερῶν τῶν ὁποίων οἱ χοροὶ ἐξετελέσθησαν.

Οὐδὲ δύναται νὰ λησμονηθῇ ὁ θρίαμβος τῆς ἐπιτιμίας ὅστις ἐνεθουσίασε τὸν τέως αὐτοκράτορα, συγγαρέντα, καὶ ἀδαμαντοκόλητον καρφίδα δωρήσαντα, τῇ πρωτεργατίδι κυρία Παρρέν, εἰς δὲ τὴν καθιγῆτριαν κ. Φωκά τὴν διδάσασαν τὰ ἄσματα τὴν εἰκόνα του μετὰ τὴν ὑπογραφὴν του.

Ἡ ἐπίδειξις ἐκείνη τοῦ Λυκείου ἐπανελήφθη ἀργότερα ἐν τῷ Σταδίῳ μετὰ τοιαύτην συρροὴν κόσμου, ὥστε, νὰ ὑπερθυμίσῃ τοὺς πρώτους Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Εὐίλεκτοι ἄλλ' ἄβραι ἀτθίδες ἔλαβον τότε μέρος εἰς τὴν ἐπίδειξιν. Κορμοστασιὰ καὶ καλλονὴ ἀπολύτως ἑλληνικὴ ἐκόσμη αὐτάς, αἱ δὲ ἀμφιέσεις τῶν, κτήμα καὶ δαπάνη τοῦ Λυκείου, πολυτελέσταται, συνεπλήρουν τὸ γοητευτικὸν καὶ συναρπάζον σύνολον. Δὲν ἦσαν ζωντανὰ πλάσματα, ἀλλ' εἰκόνας ἐξόχου καλλιτεχνικῆς ἐμπνεύσεως.

Καὶ τὸ μάθημα λοιπὸν τοῦτο ἔχει ὑψηλότερον σκοπὸν παρὰ ἐκεῖνον ὃν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἠθέλην ἀντιληφθῇ τις. Ἐκτὸς ὅμως ὧν τούτων τὸ Λύκειον δύναται νὰ καὶ γὰρ καὶ διὰ τὰ ἀνώτερα φιλολογικὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα ἀπαρτίζονται ἀπὸ διαλέξεις ἐπιστημονικὰς καὶ φιλοσοφικὰς μετὰ θέματα πάντοτε ἐνδιαφέροντα, καὶ μετὰ ὁμιλητάς, ἐκ τῶν καλλιτέρων μας ἐπιστημόνων, λογοτεχνῶν καὶ συγγραφέων, πολιτῶν τῶν ὁποίων ἀφορῶσιν ἐκάστοτε τὴν Βυζαντινὴν, Μυκηναϊκὴν καὶ Κρητικὴν τέχνην, μετὰ εἰδικούς ἐκ τῶν διακεκριμένων μας ἀρχαιολόγων.

Ἀλλὰ καὶ πλείσται κυρίαι προσφέρουσι στιγμὰς ὑψίστης πνευματικῆς ἀπολαύσεως εἰς πάντα φίλον τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων.

Αἱ διαλέξεις αὗται λαμβάνουσιν ὕψος πανηγύρεων. Τόση εἶναι ἡ συρροὴ τοῦ μορφωμένου κοινού τῆς πρωτευούσης μας.

Μαθήματα ἐπίσης ἀπαγγελίας γίνονται τακτικῶς ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ συμπαθοῦς ποιητοῦ καὶ λογογράφου κ. Ι. Αργυροπούλου.

Ὁ κ. Αργυρόπουλος, εἶναι μία εὐγενὴς καὶ ἐνθουσιώδης ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἡ δὲ ρέουσα καὶ γλαφυρὰ ὁμιλία του εἰς τὴν ἀγνὴν καὶ καλῶς ἐννοουμένην δημοτικὴν, ἡ ἐορηνεϊατῶν ποιητῶν μας, ἡ ψυχολογία τῶν ἔργων των καὶ ἐν γένει τὸ σύστημα τῆς διδασκίας του, χαρίζουν ἐξαιρετικὸν πνευματικὴν ἀναψυχὴν εἰς τὰς μαθητριάς του, αἵτινες σπεύδουσι μετὰ προθυμίας νὰ παρακολουθήσωσιν τὴν τερπνὴν καὶ τοσοῦτον ὠφέλιμον αὐτὴν διδασκαλίαν. Λοίπῃ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀνγνωρίσωμεν ὅτι εἰς τὸ τμήμα τοῦτο ἡ ἑλληνικὴ μαθητρία, ὅτι δὲν διδάσκειται εἰς τὸ σχολεῖον, μαθητρία νὰ διατυπώσῃ τὰς σκέψεις της, νὰ χρωματίζῃ τὴν ὁμιλίαν της, καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὰ εὐγενῆ αὐτῆς συναισθήματα, γινόμενῃ συγχρόνως καταληπτὴ καὶ ἐπαγωγός. Ὅπερ ὅμως σπουδαιότατον καὶ ἐθνωφελέστατον διδάσκειται νὰ τιμᾷ καὶ νὰ θυμάζῃ τὰς ἐξαιρετικὰς διανοίας, τοὺς ἀδάμαντας τῆς ἑλληνικῆς, παλαιᾶς καὶ νεωτέρας λογοτεχνίας καὶ ποιήσεως, ἔμβλαθνους εἰς τὰς ὥαιας καὶ ὑψηλὰς ἐννοίας τῶν ἔργων αὐτῶν.

Αἱ πύλαι ἐν τούτοις τοῦ μορφωτι

κοῦ τούτου Ἐθνικοῦ ἰδρυμάτος, δὲν ἀνοίγονται μόνον εἰς μαθητριάς. Εἶναι διαρκῶς ἀνοικταὶ καὶ πρόθυμοι νὰ δεχθῶσι καὶ ν' ἀνακουφίσωσι κάθε ἀνθρώπινον πόνον, κάθε δυστυχίαν.

Ἀν καὶ μετὰ ἐλαχίστους πόρους καὶ οὐδεμίαν κρατικὴν ἢ ἰδιωτικὴν σχέσιν, ἐν τούτοις προσέφερε καὶ προσφέρει ὑπεράνω τῶν δυνάμεων του, ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ ἔστιν αὐτὸ τοῦτο τὸ κράτος ζητεῖ τὴν ἀρωγὴν καὶ τῶν ἀδυνάτων ἀκόμη, καθιστάμενον ἐθνικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν κατάφυγον.

Αἱ ἀνχεῖς ἀδελφαί μας πρόσφυγες, εὐρον ἐν τῷ ναφ τούτῳ τοῦ ἀλτρονισμοῦ προστασίαν, παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν εἰς τὴν μεγάλην συμφορὰν των.

Τὰ παιδιὰ μας στὸ Μέτωπο πολέμου ἐθερμάνθησαν καὶ ἐνεδύθησαν ἀπὸ παντὸς εἶδους ἐνδύματα, κομμένα, ραμμένα, πλεγμένα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀξιολύμων καὶ πάντοτε ἐπαίνου ἀξίων κυριῶν, αἵτινες σπεύδουσιν ἐκάστοτε εἰς πᾶσαν ἐθνικὴν ἀνάγκην νὰ προσφέρωσι τὴν πολυτίμον αὐτῶν βοήθειαν ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὰς ἐπικαίρους ἐκκλήσεις τῆς Διευθύνσεως.

Καὶ πολὺς ἄλλος κόσμος ἠσθάνθη πολλάκις ἀπὸ τῆς ἰδρυσεως τοῦ ἰδρυμάτος τὰς φιλανθρωπικὰς θεωρίας του καὶ τὸ βάλαμον τῆς παρηγορίας τοῦ δωρεῖ μετὰ τὸν ἰδικὸν του ἰδεώδη τρόπον.

Τοιαῦτον λοιπὸν ἐγγενετικὸν γραμματικὸν τὸ ὄνομα Λύκειον ἑλληνικῶν ἐθνικῶν ἰδρυμα, ὅπερ διηρημένον εἰς δώδεκα τμήματα καὶ ὑπὸ τὴν

ἄμεσον ἐπιβλεψιν τῶν μελῶν αὐτοῦ, λειτουργεῖ μετὰ θαυμασίαν τάξιν. Ἡ ἀεικίνητος καὶ προσηνὴς αὐτοῦ διευθύντρια κυρία Σβορόνου, οὐθμιρίζει τὰ πάντα καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας μετὰ ἔκτακτον ἀκριβείαν καὶ λεπτότητα.

Μόνον ἐκ τοῦ σύνεγγυς παρακολουθῶν τις τὴν πορείαν τοῦ κοινωφελούς τούτου μορφωτηρίου, δύναται ὀρθότερον νὰ ἐκτιμῇ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

Τὸ κράτος βεβαίως βυθισμένον πρὸ τινων ἐτῶν μέχρι λαιμοῦ εἰς ὑπορρώσεις καταθλιπτικὰς, καὶ ἀνβλέπῃ καὶ ἀναγνωρίζῃ τοὺς γενναίους καὶ εὐσυνειδήτους ἐργάτας παρομοίων ἐθνωφελῶν ἔργων, ἀδυνατεῖ ὅμως νὰ χορηγήσῃ ἐνίσχυσιν καὶ τόνωσιν εἰς τὸ ἔργον των.

Ἡμεῖς ὅμως οἱ ἀπὸ καθήκοντος παρακολουθοῦντες τὰς λεπτομερείας τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως καὶ διὰ τῆς φωνῆς τοῦ ἐντόπου δυνάμενοι νὰ ἐπικοινωνώμεν μετὰ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἑλλήνων, αἰσθανόμεθα τὴν ἱεράν ὑποχρέωσιν, τὸ ἐπιβεβλημένον καθήκον, νὰ τονίσωμεν πρὸς αὐτοὺς, ἰδίως τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμογενεῖς ἀδελφούς μας, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ νοσταλγία διὰ τὴν Μεγάλην μητέρα τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα, διατηρεῖ ὡρὰν, ἐνθουσιασμόν καὶ ἀνεπηρέαστον, ἀπὸ τὰ πολιτικά πάθη καὶ τὰς ἐσωτερικὰς διαμάχας τὰ αἰσθήματα διὰ τὰ ἐθνικά μας ὄνειρα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦσιν ὅτι, ὅπως οὖν σὴν ἑλλάδα μας ἐκτετατὴ πατριωτικαὶ πηγαί, αἵτινες μερδοῦσι καὶ ἀγωνίζονται ἐργαζόμεναι ἀκαταπόνητως μετὰ ἀποθάρσυνον ἀφοσίωσιν, διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γυναικείας ἑλληνικῆς ψυχῆς, διὰ τὰ γράμματα καὶ τὴν τέχνην,

Χάριν δὲ τοῦ ἔθνικοῦ γοήτρου ἃς ἐνθαρρύνωσιν ἐνίοτε ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς εἰς τὰς προσπάθειάς των τοὺς σκαπανεῖς καὶ πρωτοργάτας τοὺς διατηροῦντας διὰ θυσιῶν εἰς τὸ ὕψος των, τὰ ἔθνικὰ σύμβολα, τὴν ἔθνικὴν μας ἀξιοπρόκειαν. Διότι πρέπει νὰ διακηρύξωμεν, ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, εἶνε ἄρκετὰ σοβαρὰ καὶ κεφαλαιώδους σημασίας, ἡ δὲ συμβολή του εἰς τὴν ἔθνικὴν ἀναγέννησιν, ὑψίστης σπουδαιότητος, ὥς ἔχουσα

Ν.Α.Γ.Σ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Ἡ Αὐστραλικὴ Κυβέρνησις μελετᾷ τὴν πρόσκλησιν 250 χιλιάδων Ἀγγλίδων «τῆς παντρείας», αἱ ὁποῖαι νὰ ἐγκλιματισθοῦν ἐν Αὐστραλίᾳ, διδασκόμεναι στοιχειωδῶς τὴν γεωργίαν καὶ φιλοξενούμεναι δαπάναις τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἡ Κυβέρνησις ἐλπίζει νὰ προμηθεύσῃ ταχέως καὶ ἀσφαλῶς εἰς τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς κτηματίας τὴν κατάλληλον σύντροφον.

* *

Ἡ ναυπήγησις τοῦ μεγαλειτέρου ὑποβρυχίου τοῦ κόσμου πλησιάζει εἰς τὸ τέλος τῆς.

Τὸ ὑποβρύχιον αὐτὸ εἶναι Ἀγγλικόν καὶ θὰ εἶναι ὄχι μόνον τὸ μεγαλύτερον, ἀλλὰ καὶ τὸ ταχύτερον ὑποβρύχιον τοῦ κόσμου.

Θὰ ἔχῃ 25 μεγάλα κανόνια.

ἄμεσον ἀντανάκλασιν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὸν μετέπειτα βίον τῶν ἑλληνίδων, προπαρασκευάζουσα καταλλήλως αὐτάς, διὰ τὸ ὑψηλὸν καθήκον τῆς ἑλληνίδος μητρὸς, ἡ εὐσεβὴς ἐκτέλεσις τοῦ ὁποίου θὰ δώσῃ εἰς τὴν Πατρίδα τὴν δύναμιν καὶ τὰ μέσα, νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν προτέραν λάμπιν, καὶ τὸ ἐσχάτως ἐπισκισθὲν φεῦ! μεγαλεῖον τῆς.

Τὸ ἐκτόπισμά του θὰ εἶναι 3.500 τόννων.

Εἰς ἓνα χωρίον πλησίον τοῦ Τουρίνου ἕνας ξυλοκόπος ὁ ὅστις εἶχε καταρρίψει ἓνα δένδρον, εὗρεν ὑπὸ τὴν γῆν ἓνα μεγάλο σιδηροῦν κιβώτιον,

Τὸ κιβώτιον ἦτο γεμάτον ἀπὸ χρυσᾶ νομισματῶν, ἀντιπροσωπεύοντα περισσότερον τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων λιρετῶν.

* *

Ἡ Ἀγγλικὴ ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως ἡ «Λόντον Γκάজেτ» ἔφωτισε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὴν 258 ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τῆς.

Ἐξεδόθη διὰ πρώτην φοράν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1665 κατὰ διαταγὴν τοῦ Βασιλέως Καρόλου τοῦ Β' εἶνε δὲ τώρα ἡ ἀρχαιότερα Ἀγγλικὴ ἐφημερίς.

* *

Ἡ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΖΩΗ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γεργ. Ξενοπούλου.

Αἱ διαλέξεις, ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια στὰς Ἀθήνας ἐγείναν τόσο «τῆς μόδας», ὥστε νὰ θεωροῦνται πλέον ἀναπόσπαστον μέρος τῆς κοσμικῆς ζωῆς, ἐγκαινιάσθησαν φέτος νωρὶς-νωρὶς ἀπὸ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων. Ἀργότερα θὰ κάμῃ μίαν σειρὰν διαλέξεων καὶ ὁ «Παρνασσός», θὰ κάμῃ καὶ ἡ «Φοιτητικὴ Συντροφία», θὰ κάμῃ καὶ ὁ «Εὐκαιρευτικὸς Οἶκος», θὰ κάμῃ καὶ ὁ «Σύλλογος τῶν Δικαιωμάτων τῆς Γυναικὸς» καὶ... καὶ... θὰ καταντήσῃ δηλαδὴ νὰ μὴν ἔσυχρ ὁ Ἀθηναῖος ποὺ νὰ πρωτοπάῃ καὶ ποῖον ἢ ποῖαν νὰ πρωτακούσῃ. Διότι συχνά ὁμιλοῦν καὶ αἱ γυναῖκες. Ἀπὸ τὰς ὁραιοτέρας μάλιστα διαλέξεις ποὺ ἀκούσαμεν πέρου, ἦσαν τῆς κυρίας Κορύλλου περὶ Παλαμά καὶ τῆς κυρίας Σπανοῦδης περὶ τῶν ποιητῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν, διὰ καλὴν ἀρχήν, ἔχομεν τὰς διαλέξεις τοῦ Λυκείου. Ἐκτάκτως, ἔδω καὶ ἐκεῖ, γίνονται καὶ ἄλλαι. Τοῦ Λυκείου δὲ μὲ εἶναι τακτικαί, κατὰ Τετάρτην, σειρά μὲ σύστημα καὶ [μὲ πρόγραμμα.

Ὁδὼς ὁμίλησαν ἐκεῖ μέχρι σήμερον ἡ περὶ τῶν «νεωτέρων ψυχολογικῶν φαινομένων ἐν σχέσει πρὸς τὸν θλιμὸν καὶ τὸν πνευματισμὸν» (τρεῖς διαλέξεις) ἡ κυρία Ἀννὰ Τριανταφυλλίδου περὶ Ἀθήνης καὶ Ναυσικάς, τῶν ἐξαιρετικῶν αὐτῶν ὁμηρικῶν τύπων μητέρας καὶ κόρης.

ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης περὶ τῆς «μητέρας τοῦ Γκαίτε καὶ τῆς ψυχολογικῆς τῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς» ἡ κυρία Αἰμιλία Ἀδφνὴ περὶ τῆς «ἡρωίδος Μαντέλ Μαυρογένους» ὁ ὑποφαινόμενος περὶ τῆς ἑκκενθίας δραματογράφου Ελισάβετ Μουτσαν. Μαρτινέγγου ἡ κυρία Χρυσὴ Δάνου περὶ τῶν Γυναικῶν τοῦ Σαίξπηρ ἡ κυρία Καλλιρρόη Παρρὲν περὶ τῶν Γυναικῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν Εἰρήνην, τὸν Πόλεμον, καὶ τὴν Πολιτικὴν (τρεῖς διαλέξεις) καὶ τέλος ἡ κυρία Ελένη Γεωργαντὰ περὶ τῶν Γυναικῶν εἰς τὴν Τέχνην. Καὶ αὕτη ἡ σειρά εἶναι μόνον διὰ τὴν Α' τριμηνίαν τῆς χειμερινῆς περιόδου διὰ τὴν Β' θὰ γίνῃ καὶ ἄλλη. Ἦναι περιττὸν τώρα νὰ συστήσω εἰς τὰς ἀναγνώστριάς μου, — διατ' ὄχι καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς; — νὰ παρακολουθήσῃ τὰς διαλέξεις αὐτὰς τοῦ Λυκείου, τόσο ἀφαισ, ἐδακτικὰς, ἐνδιαφερόσας, ὅσον ἐγγράφοντα τὰ θέματα καὶ τὰ ὀνόματα ὁμιλητῶν καὶ ὁμιλητριῶν. Καὶ ἔρχομαι εἰς τὰς διαλέξεις τοῦ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπεκόμισα ζωηροτάτας ἀληθινὰς ἐντυπώσεις.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Μεγαλόχαρης», τῶν «Σπογγαλιῶν» καὶ τῶν ἄλλων ὁράτων καὶ κοσμογονητικῶν μυθιστορημάτων, — διὰ τὰ ὁποῖα βεβαίως ἔπρεπε νὰ λάβῃ καὶ τὸ Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων, — εἶναι καὶ ἐπιστήμων, ἱατρός τοῦ Π.

Ναυτικού. Καί ὅπως πολλοὶ ἰατροί, ἀλλὰ καὶ γενικῶς μορφωμένοι καὶ διανοούμενοι ἄνθρωποι, ἀγαπᾷ νὰ καταγίνεται μετὰ προβλήματα ἐκείνα τοῦ Ἰπερπέραν, τὰ ὁποῖα σήμερον μία εἰδικὴ πλέον ἐπιστήμη ἐξετάζει καὶ προσπαθεῖ νὰ λύσῃ οὕτως εἰπεῖν «πειραματικῶς». εἶναι ἡ ἐπιστήμη τοῦ Ρισὲ καὶ ἄλλων σοφῶν Γάλλων, Ἰταλῶν, Ἀγγλῶν, Γερμανῶν, ἡ ὁποῖα ἐξακριβώνει πρὸς τὸ παρόν, ἐξελέγχει, καταγράφει καὶ πιστοποιεῖ τὰ σχετικὰ τὰ λεγόμενα «ψυχοφυσικά», ἥτοι τηλεπαθείας, προφητικὰ ὄνειρα, προαισθήματα, ὁπτασίας κτλ. Καὶ περὶ αὐτῶν τῶν φαινομένων ὁμιλήσεν ὁ κ. Τανάγρας ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἰλιόμδον καὶ τὸν Πνευματισμόν. ἥτοι ἀντικρούων τοὺς Ἰλιστάς, οἱ ὁποῖοι τάρνουσιν ὅλα ἢ τὰ ἐξηγοῦν διὰ δυνάμεων ὑπαρχουσῶν ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου (ἄρα ἀπολύτως «ὀπτοκλειμενικά»), κ' ἐπιδοκιμάζων τοὺς Πνευματιστάς, οἱ ὁποῖοι διαβλάπτουν εἰς αὐτὰ, τείνουν νὰ παραδεχθῶν ἢ παραδέχονται ἤδη κάτι τὸ ἀντικειμενικόν, μίαν ἐπικοινωνίαν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ πνεύματα ἢ ψυχὰς νεκρῶν, μίαν ὑπερπέραν ὑπαρξίν, μίαν ζωὴν μετὰ θάνατον.

Ὁ κ. Τανάγρας ἱσχυρίσθη ὅτι ἡ ἐν λόγῳ θετικὴ καὶ πειραματικὴ ἐπιστήμη εὐρίσκειται εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῆς ἀποδείξεως, — ὅχι ἀπλῶς τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν νεκρῶν πρὸς τοὺς ζῶντας δι' ὀνείρων, ἐμφανίσεων, ἐμπνεύσεων κτλ. — ἐφάνη δὲ βαθύτατα πεπεισμένος ὅτι αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἐξήγησις τῶν ἀνεξηγήτων φαινομένων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀποδεικνύουν ἄλλο, εἰμὴ ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶναι κατοικία πνευμάτων, κατερχομένων κατὰ βούλησιν ἢ κατ' ἐπίκλησιν καὶ εἰς τὴν Γῆν. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ Οὐρανός;

Τὸ ἀχανές, τὸ ἄπειρον τῶν ἀστέρων, καθεὶς τῶν ὁποίων εἶναι ἥλιος ὡς ὁ ἰδικός μας καὶ μεγαλύτερος, κέντρον συστήματος, κόσμου, μετὰ πλανήτας καὶ μετὰ δορυφόρους ὅπως ἡ Γῆ καὶ ἡ Σελήνη. Εἶναι λοιπὸν λογικόν νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι μένουν ἔρημοι ἀκατοίκητοι τόσοι θαυμάσιοι κόσμοι καὶ ὅτι ἡ πρόσκαιρος ζωὴ τῆς μικρᾶς Γῆς δὲν μεταφέρεται καὶ δὲν παρατείνεται αἰωνία. ὑπὸ ἄλλους ὅρους καὶ ἄλλας συνθήκας ἐκεῖ ἐπάρω, εἰς τὸν ἀτέρμονα Οὐρανόν, τοῦ ὁποῦ ἄλλως τε καὶ ἡμεῖς συντελούμεν ἐν ἐλάχιστον μέρῳ; Ὁ, ναί! Ὁ Οὐρανὸς αὐτός, καὶ ὅχι μόνον ἡ Γῆ, εἶναι ἡ Πατρίς μας. Ἐκεῖ ἀναβαίνουν αἱ ψυχῆί μας, τὰ πνεύματά μας, ὅταν ἀφίσουν τὰ θλιβὰ καὶ καταικτιήρια, τὰ σώματα. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲς ἐπιβλέπουν, μᾶς ὁδηγοῦν, μᾶς συμβουλεύουν, μᾶς ἐπηρεάζουν ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μας ν' ἀναβῶμεν μαζὶ τῶν καὶ ἡμεῖς. Ἐπομένως ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀληθινή ζωὴ. Καὶ ἀντὶ νὰ τὸν φοβώμεθα, νὰ τὸν τρέμωμεν ὅπως τώρα μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ μᾶς ἐκμηδενίσῃ, πρέπει νὰ τὸν περιμένωμεν μετὰ γαλήνην καὶ μετὰ χαράν, βεβαίως ὅτι θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς Ἀθανασίας.

Αὐτὰ, ἐννοεῖται, ὁ κ. Τανάγρας τὰ εἶπε μετὰ πολὺ μεγαλειτέραν εὐγλωττίαν ἀφ' ὅσῃν παρουσιάζει ἡ μικρὰ καὶ ἀτελής περίληψις. Καὶ τὸν ἐξήλευσα. Ὁχι τὸσον διὰ τὴν εὐγλωττίαν του, ἀλλὰ διὰ τὴν πεποίθησιν του. Τί εὐτυχισμένος ἄνθρωπος θὰ εἶναι τῶντι, ἂν πιστεύῃ ἀληθινὰ εἰς τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν! Καὶ τί εὐτυχισμένοι θὰ εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἂν εἶχαν τὴν ἰδίαν ἀκλόνητον πίστιν, — τὴν ὁραίαν πίστιν τὴν ὁποίαν εἶχαν ἄλλοτε οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ ὁπαδοὶ καθε

θρησκείας, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκλόνησε τό-

σον ὁ σκεπτικισμὸς, ἡ ὀλοφροσύνη καὶ ἡ ψευδὴς Ἐπιστήμη τοῦ παρελθόντος Αἰῶνος, ἡ ἀξιώσασα νὰ ὑποκαταστήσῃ καὶ θρησκείαν καὶ φιλοσοφίαν!

Ἀλλ' ἰδοὺ, εἰς τὰς ἡμέρας μας, ἡ νέα Ἐπιστήμη τῶν Ψυχοφυσικῶν Φαινομένων. Ἐκείνη προσεπάθει νὰ ποδείξῃ πειραματικῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει παρα ὅλη καὶ δυνάμει, ὅτι μόνον ἡ ὕλη εἶνε ἀθάνατος καὶ ἡ λεγομένη ψυχὴ θνητὴ... Ἀπεναντίας αὕτη προσπα εἰ νὰ ποδείξῃ πειραματικῶς, — καὶ ὁ κ. Τανάγρας βεβαιώνει ὅτι ἐγχεῖται ἡ ἡμέρα, — ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε τὸ μό-

νον ἀθάνατον καὶ ἀναλλοίωτον τοῦ ἀνθρώπου, ἐξακολουθοῦσα νὰ ζῇ καὶ μετὰ θάνατον, μετὰ συνείδησιν, μετὰ θέλησιν καὶ μ' ἐλευθερίαν. Τί εὐτύχημα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἂν ἡ ἐπιστήμη τὸ ἐπιτύχῃ! Θὰ ἐπίστευαν τότε κ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν ἐμφυτον πίστιν, τὸ φῶς ἐκ τῶν ἐνδον ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἀμφιβολίαν. Καὶ θὰ ὑπέμεναν ἀγογγύστως αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ οἱ Γερμανοὶ ἀδόμη, διὰ τοὺς ὁποῖους ἐν μόνον ἀμερικανικόν δολλάριον ἀξίζει σήμερον δὲν εἰσέφωρ πόσα τρισεκατομύρια μάρκα!...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΩΡΑ

Πρακτικὰ καὶ εὐθηρὰ

διὰ τὰς ἐορτάς καὶ τὸ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΕΛΛΑ

ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ Ε. ΛΕΚΟΥ

ΕΛΛ. ΣΤΡΑΤ. ΕΝΩΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΜΕΓΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΚΑΡΛΑΎΛ

Η ζωή σου, καὶ ἂν ἀκόμη εἶσαι τὸ πλεον εὐτελὲς πλάσμα τῆς γῆς, δὲν εἶναι ὄνειρον μάταιον, ἀλλ' ἐξοχον πρᾶγμα. Εἶναι κτήμᾳ σου εἶναι πᾶν ὅ,τι ἔχεις διὰ ν' ἀντιμετωπίσης τὴν αἰωνιότητα. Κινήσου λοιπὸν καθὼς τὸ ἄστρον, χωρὶς ἀνάπαυλαν.

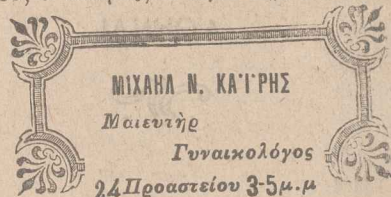
Η ζωή ἐνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου δύναται νὰ παρομοιωθῇ πρὸς ποταμόν, τοῦ ὁποίου εὐδιακριτοὶ εἶναι αἱ πηγαί, ἀλλὰ τὴν περαιτέρω ροὴν καὶ τὸν προσορισμὸν μόνον ὁ Παντογνώστης δύναται νὰ διακρίνῃ. Θὰ ἀναμιχθῇ ἄρα γε μετ' ἄλλων γειτονικῶν ποταμῶν διὰ τοὺς μεγαλώσῃ ἢ διὰ νὰ ἐξογκωθῇ ὁ ἴδιος; Θὰ μείνῃ ρυάκιον ἀνώνυμον μετὰ τὰ ἀδαθῇ νερά του, καθὼς τόσα ἄλλα ρυάκια καὶ χεῖμαρροι; Θὰ ἀυξήσῃ τὰ ρεῖθρα παγκοσμίῳ τινὸς ποταμοῦ ἢ μήπως θὰ γίνῃ Δούναβις ἢ Ρήνος, τῶν ὁποίων ἡ κοίτη εἶναι αἰώνιον ὄριον ἐπὶ τῆς γῆτινς σφαίρας, προτείχισμα καὶ λεωφόρος ὁλοκλήρων βασιλείων καὶ ἡπείρων; Δὲν τὸ γνωρίζομεν· γνωρίζομεν μόνον ὅτι ὁ δρόμος τοῦ φέρει πρὸς τὸν μέγαν ὠκεανόν, τὰ νερά του καὶ ἂν γεμίζωσι μόνην τὴν παλάμην, ὑπάρχουσι καὶ δὲν δύνανται οὔτε νὰ ἐξαφανισθῶσιν, οὔτε νὰ ἀνακόψωσι τὴν ροὴν των,

Γνωθὶ σαυτὸν! — Πολὺν καιρὸν σ' ἐτυράννησεν αὐτὸ τὸ ἄθλιον σαυτὸν

καὶ φοβοῦμαι ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὸ γνωρίσης. Ἀλλως μὴ νομίσης ὅτι χρέος σου εἶναι νὰ γνωρίσης τὸν ἑαυτὸν σου. Γνώριζε μᾶλλον εἰς τί δύνασαι νὰ ἐργασθῇς καὶ ἐργάζου.

Πᾶσα ἀληθινὴ ἐργασία εἶναι ἐξοχὴ. Εἰς πᾶσαν ἐργασίαν καὶ ἀπλή ἐργασία τῶν χειρῶν ἐὰν εἶναι, ἐνυπάρχει τι τὸ ἔνθεον. Η ἐργασία ἔχουσα κατὰ πλάτος βάσιν τὴν γῆν, φθάνει καθ' ὕψος εἰς τὸν οὐρανόν.

Ποῶς εἶσαι σὺ ὥστε νὰ ἐναδρύνεται διὰ τὴν νωθρὰν ζωὴν σου καὶ αὐταρέσκως νὰ ἐπιδεικνύης τὰ λαμπρὰ ἐπιχρύσα ὀχήματα μετὰ τὰ μαλακά των ἐπιστρώματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων σταυρώνεις τὰς χεῖρας διὰ νὰ κοιμηθῇς; Ἰδε ἐπάνω, κάτω, ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω καὶ εὐρὲ ἕνα νωθρὸν ἥρωα, ἅγιον ἢ διάβολον. Οὔτε ἔχνος ταιούτου. Εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπὶ τῆς γῆς, ἐντὸς τῶν ὑδάτων, εἰς τὰ καταχθόνια οὐδεὶς ὑπάρχει, ὅστις νὰ σοῦ ὁμοιάζῃ. Σὺ εἶσαι τὸ πρότυπον εἰς τὴν πλάσιν. Εἰς τὸν κόσμον ἕν μόνον τέρας ὑπάρχει, καὶ αὐτὸ εἶσαι σὺ, ὁ νωθρός, ὁ τεμπέλης!

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Φ. Σκόκου)

Ο πονοκέφαλος τῆς δεσποινίδος

Η Αἰλικά, πρὶν ἀκόμα εἰς χθὲς ἐφοροῦσε μαθητικὴν ποδίσσα καὶ φορεματικὰ σχεδὸν ἀγορίστικα, ἀνίδεος τοῦ ἑαυτοῦ τῆς, μεταξὺ τοῦ ναι καὶ τοῦ ὀχι τοῦ φύλου τῆς, μὴ ἔχουσα εἰς χθὲς καμμίαν εἰδησιν ὅτι ὑπάρχει κάποια οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ μικροῦ Νειντῆ, ἐφέτος ἐβγήκεν εἰς τὸν κόσμον, ἔκαμψεν τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισίν τῆς. Η μαμά τῆς ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς ζωῆς καὶ τὴν περιήγαγεν ἐξω παγτοῦ. Ἐπισκέψεις, κέντρα, Ντορέ, κινηματογράφον, Καπρίς, σαάγια, θέατρον, ντάιγκ, τέλος πάντων θόρυβος, κίνησις, ζοὴ, φλέρτ, κουβεντούλες, γλυκὰ ματάκια, πετσετίτσα καὶ τὰ σχετικὰ σακανδαλάκια.

Καὶ ἡ Δίς κάθε βράδυ σχεδὸν ἐπιστρέφει στὸ σπιτάκι τῆς σκεπτικῇ, κουρασμένῃ, νευριασμένῃ, νευρασμένη, ζαλισμένῃ. Ἐπιστρέφει κάθε βράδυ ἀργὰ μετὰ πονοκέφαλον.

Καὶ τὸ κακὸν εἶναι ὅτι ἐν τῇ περιανίμῃ μετὰ κανένα ἀπὸ τὰ γνωστά ἀντικείμενα φαρμακικὰ φάρμακα.

— Αἰ! κύριε! εἶπε προχθὲς, δὲν ἔπαυες οἷς κανένα γιαιτρικὸ νὰ μοῦ περάσῃ;

— Τὸ μόνο ποῦ σὰς συγιστῶ δεσποινίς, εἶναι νὰ καντρευθῇς.

— Κλέ τί λέτε! Καὶ θὰ μοῦ περάσῃ τότε ὁ κεφαλόπονος;

— Βεβαίωτάτα. Θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ δικό σας καὶ θὰ πλῆ στο κεφάλι τοῦ ἀνδρός σας...

Η νεότευκτος δεσποινίς δὲν ἐγέλασε! Τὴν εἶδα νὰ τὸ πολυσυλλογιζέται...

Γυναικεῖα ἀφηρημάδα

Η ἀφηρημένη καὶ λίαν ἑξασιδῶρα κυρία, ἡ ὁποία ἐλησημόνησε τὴν πσαντίτσα τῆς μετὰ ἑνα ἑξασιδῶστον μέσα χρηματικὸν ποσόν, πρέπει νὰ ὁδηγηθῇ χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ Πλημμελεσιδικεῖον καὶ νὰ τιμωρηθῇ κατὰ δικαστικὴν διατάξιν νὰ μάθῃ νὰ προσέχῃ ἄλλῃ φορὰ καὶ ἐπὶ φέρνῃ μαζὶ τῆς χρήματα, νὰ μὴ χαλεπῇ δεξιὰ καὶ ἀριστερά... Ἐπειδὴ ὁμοῦ, ἐκτός τῆς ἀνοησίας ποὺ εἶχε νὰ ἀφήσῃ νὰ τῆς τὰ παρονομαζόμενα εἶναι ποιοὶ τυχεροί, ἂν νὰ τοὺς ἔπαυε ὁ δευτεροῦς ἀριθμὸς τοῦ λαχείου — εἶχε καὶ τὴν ἡλιθιότητα νὰ δημοσιεύσῃ τὴν σχετικὴν εἰδησιν μετὰ τὴν βλακὴν δι' ἐπιδόξιν! Ο εὐρὺν ἂς τὰ φέρῃ καὶ ἀμειψθῇσεται! — γινώσκοντες ἀδυστάκτως ὅτι διὰ τὴν δευτέραν αὐτῇν παράκρουσιν πρέπει ἀσφαλῶς νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸ φρενοκομεῖον! Διότι, πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς τρελὸς διὰ δέσιμον, ἂν ἐκλαμβάνῃ τοὺς διαφόρους «εὐρίσκοντας» τὸσον τρελ

λαός. ὥστε νὰ ξεκινούν, λέει, νὰ τὰ πα-
ραδίδουν εἰς τὸν κάτοχον διὰ νὰ παρουν
τὰ γ ρ ε θ ί κ ι α των, δηλαδὴ οὔτε ἔνα
τοῖς ἐκτόν. Τέτοια ἀφέλεια καὶ αἰσιοδο-
ξία θέλει εὖλο μὴ τὴν ἀλήθειαν.

Διηγούνται δι' ἓνα παλαιὸν Ἀθηναῖον
πλουσιώτατον, τοιγκούνην δὲ ἀπαράμιλ-
λον, τόσον, ὥστε ὅταν τὸν ἠρώτησε κά-
ποιος διατὶ νὰ πηγαίνει τρίτην θέσιν μὲ
τὸν σιδηρόδρομον Πειραιῶς καὶ ὄχι μὲ
πρώτην σὺν πλούσιος πού εἶναι, ἀπήντη-
σε· δώτι δὲν ἔχει τετάρτην! Διηγούνται
λοιπὸν ὅτι κάποτε τρέχων νὰ προφθάσῃ
τὸ τραῖνον, ἀφῆκεν νὰ τοῦ διαφύγῃ ἓνα χρη-
ματόδεμα ἀρκετὰ εὐτραφές. Κάποιος πτω-
χὸς ἐργάτης τὸ εἶδε, τὸ σήκωσε καὶ ἔ-
τραξε νὰ τὸν προφθάσῃ καὶ τοῦ τὸ πα-
ραδώσῃ. Εκείνος ἔαφνίστηκε, φυσικά. ἔ-
νεθυλάκωσε τὸ δέμα τὸν ἐκύτταξε ἀπὸ
κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· εἶδε τὴν κουρελα-
ρία του, ἀνοίξε τὰς δύο παλάμας του καὶ
τὸν ἐκεραινωδύλησε·

— Ὅρος δέκα, γιὰ τὸ μπαχτσίαι! θλά-
κα! Βρέ σὺ γάϊδαρε, σὲ εἶδε κανέναν ὅ-
ταν τὸ ἡῆρες καὶ σ' ἐπίασε ἀπὸ τὸ λαιμὸ
νὰ μοῦ τὸ φέρῃς; Αἰεὶτε νὰ χαθῇς ἡλίσ-
θιε!

Καὶ μὴ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἄξιζε τὸ, εἴ-
δος τῆς ἀμοιβῆς αὐτό. Ἀλλὰ οἱ λαμπροὶ
αἰτοὶ βλάκες, δὲν ὑπάρχουν σήμερον, καὶ
ἔστω πρὸς γνῶσιν τῶν διαφόρων ἑξα-
σμένων.

Ο περιορισμὸς τῆς ψήφου.

Πρόκειται λέει νὰ περιορισθῇ κάπως ἡ
ψήφος, ἡ ἀπονεμηθεῖσα εἰς τὴν γυναῖκα.
Δηλαδὴ νὰ ἀπαγορευθῇ εἰς αὐτὰς τὸ ψη-
φίζειν εἰς μερικὰς περιστάσεις... Ἀς μὴ

τρομάξουν ὅμως αἱ ἰδικαὶ μας ἐδῶ φε-
μιστρίαι. Ἡ τροποποίησις τῆς γυναικείας
ψήφου πρόκειται νὰ γείνη εἰς τὴν Ἱταλί-
αν. Ὁπωσδήποτε, αὐτὴ ἡ περιορισμένη
ψήφος διὰ τὴν γυναῖκα θὰ εἶναι τόρισμα
σοφῆς μελέτης τοῦ ἀνδρός. Φαίνεται ὅτι
εἰς μερικὰς συγκεκριμένους περιστάσεις
δὲν πρέπει νὰ ψηφίζῃ ὥς μὴ διατελοῦσα
δέδαια, ἐν πλήρει συνεννοήσει μὲ τὸ λο-
γικόν της. Ἀφῆν' τὴν κατὰ μῆνα φυσι-
ολογικὴν ὑποχρέωσιν πού ἔχει μία γυ-
ναῖκα μὴ υπερβάσῃ τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος.
Ἀλλὰ πῶςνὰ ἔχῃ ὀρθὴν τὴν κρίσιν ἐάν λ.
χ, συμβῇ νὰ κάμνῃ κακὴν ἐγκυμοσύνην
ἢ νὰ ᾔται συγχυσμένη μὲ τὸν ἄνδρα της
ἢ ὅταν εἶναι ἐρωτευμένη εἰ; βαθμὸν ἀπο-
κλείοντα τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ; Δὲν
ἡξεύρω τί φρονοῦν οἱ ἰδιοὶ μας ἐδῶ φε-
μινιστικοὶ κύκλοι. Καλὸν ὅμως εἶναι νὰ
λάβουν ὑπὸ σημείωσιν τὰς ἄνω περιπτώ-
σεις χάριν τῆς ἡσυχίας των καὶ τῆς ἰδι-
κῆς μας..

Δηστής ἱππότης.

Ἔως τώρα ἐγνωρίζαμεν ὅτι μόνον οἱ
Κολοκοτρωναῖοι εἶχαν τὸ προνόμιον νὰ
πηγαίνουν παντοῦ καβάλλα.

Καβάλλα πάν' στὴν ἐκκλησίαν,
καβάλλα προσκυνοῦνε.
καβάλλα παίρν' ἀντιδωρο
ἀπ' τοῦ παπᾶ ρὸ χέρι.

Ἰδοὺ ὅμως ὅτι καὶ κάποιος σύγχρονος
λήσταρχος εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀχαΐας εἰ-
σῆλθε, λέει, πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν πόλιν
τῶν Πατρῶν, ἐν συνοδείᾳ δέδαια καὶ τοῦ
σχετικοῦ ἐπιτελείου, ἐξεπέστεισε μεγαλο-
πρεπῶς ἔμπροσθεν τῆς ἐξωθύρας κάποι-
ου πολιτευτοῦ, ἐκτύπησε τὸ κουδούνι καὶ

ἐξήτησε τὸν οἰκοδεσπότην, εἰς τὸν ὁποι-
ον ἐκοινοποίησε διαταγὴν περὶ καταβολῆς
κεφαλικοῦ φόρου. Επειδὴ ὅμως ὁ ὀφειλέ-
της ἠρνήθη, ὁ κύριος ἡλίσταρχος ἠναγκά-
σθη νὰ τὴν τοιχοκολλήσῃ ἀρμοδίως, δη-
λαδὴ νὰ τοῦ σπάσῃ τὴν ἐν λόγῳ κεφα-
λήν.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ γεωσι-
ληνικὴ ληστεία ἐξεπολιτίσθη τώρα
καὶ ἔκαμε πολλὰς προόδους ἀπὸ τῆς ἐπο-
χῆς τοῦ Ἀμποῦ μὲ τοὺς «Βασιλεῖς τῶν
τῶν ὁρέων».

Επικήδειος ἀπροσδόκητος.

Ἰδοὺ καὶ ἓνας ἐξωφρενικὸς καὶ ἀπι-
στεύτως πρωτότυπος ἐπικήδειος. Κάποι-

ος λέει γαρβὸς ἐξεφώνησε συγκινητικῶ-
τατον εἰς τὸν νεκρὸν τῆς πενθερᾶς του.
Τί περίεργον! Διατρέχομεν τὴν ἐποχὴν
τῶν ἀναπόδων. Ἀναποδιά εἰς ὅλα μας. Ἐ-
ως τώρα ἡξεύραμεν ὅτι ἡ πεθερὴς μας κά-
μουν νὰ κλαίτε ὅταν εἶναι ζωντανὴς
καὶ δίπλα μας. Καὶ ὅτι μόνον ὅταν τὰ
τινάζουν αἰσίως παρηγορούμεθα καί σπογγί-
ζομεν τὰ δάκρυά μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ
κανὼν. Ἀλλὰ κάθε κανὼν ἔχει καὶ τὴν
ἐξαίρεσιν του καὶ τὴν ἐκπληξίν του. Τί
νὰ ὑποθέσῃ κανείς; Τὰ δάκρυα, συνήθως
εἶναι καὶ ἐκχείλησις χαρᾶς. Τίς οἶδεν!
Πιθανὸν νὰ τὴν ἐκλαίεν ἀπὸ εὐγνωμοσύ-
νην ὅτι δὲν θὰ τοῦ δώσῃ πλέον ἀφορμὴν
ἄλλων δακρύων.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ

Ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἐορτάζει
αὐρίων τὴν εορτὴν τῆς Αγ. Βαρβά-
ρας.

Τὴν 4 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 290
μ. Χ. ἔγινε ἡ ἀποκεφάλισις ἐν Νι-
κομηδείᾳ τῆς Αγίας Μεγαλομάρτυ-
ρος Βαρβάρας ἐνεκα τῆς προσελεύ-
σεως της εἰς τὸν Χριστιανισμόν,
ἐκτελεσθεῖσα παρὰ τοῦ ἰδίου αὐτῆς
πατρὸς Διοσκώρου, φανατικοῦ εἰδω-
λολάτρου, ὅστις καθ' ἡν στιγμὴν κα-
τέφερε τὸ τελευταῖον κτύπημα ὡς
ἐκ θαύματος ἐδλήθη ὑπὸ κεραυνοῦ.
Επειδὴ δὲ κεραυνοὶ τοῦ πολέμου
ἐκλήθησαν καὶ τὰ τηλεβόλα, ἐνεκα
τούτου τὰ πυροβολικὰ σῶματα τῶν
Χριστιανικῶν Κρατῶν ὡς καὶ οἱ

πυριποδοιοὶ καὶ αἱ συντεχνίαι τῶν
εὐφλέκτων βολῶν ἐορτάζουσι τὴν ἁγί-
αν Βαρβάραν ὡς προστάτιδά των
καθ' ὑπαίνυκτον τοῦ κεραυνοῦ τοῦ
ἐκδικηθέντος τὸν δῆμιον πατέρα τῆς
Μεγαλομάρτυρος.

Τὸ ἑλληνικὸν πυροβολικὸν ἐορτά-
ζεν ἄλλοτε τὴν Σύναξιν τῶν Ταξιαρ-
χῶν (8 Νοεμβρίου), ἀλλ' ἀποεἰκόσα-
ετίας περίπου ἐορτάζει τὴν ἁγίαν
Βαρβάραν κατὰ μίμησιν τῶν πυρο-
βολικῶν τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν
κρατῶν.

Ὁ λαὸς ἐπίσης λατρεύει τὴν Αγ.
Βαρβάραν ὡς προστάτιδα κατὰ τῆς
εὐλογίας.

MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Η ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

να ἰσχυρό γέ-
λοιον ἦταν ἡ
ἀπάντησις :

— Μὰ δὲν
καταλαβαίνετε
λοιπόν, φίλε
Λουπέν, ἐτιέ-
χω λάβει τὰ
μέτρα μου ; ἀ-
νεφώνησεν ὁ
Μπωτρελέ.

Πράγματι ἐνο-
μίσατε ὅτι ἡ-
μουν τόσο ἀ-
νόητος γὰρ νὰ
στεῖλω τὸν πα-
τέρα μου στὸ

ἀνεγνώριζον καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἀκόμη.
Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὺς τὴν στιγμὴ ἐκείνη
ἐξεδικοῦσεν ὁ Μπωτρελέ ὅλα τὰ θύματα
τοῦ μεγάλου τυχοδιώκτου.

Καὶ συνεπαίρανε :

— Μάθετε ὅτι ὁ πατέρας μου δὲν εἶναι
εἰς τὴν Σαβόνη. Εὐρίσκεται στὸ ἄλλο ἄ-
κρον τῆς Γαλλίας, εἰς τὸ κέντρον μιᾶς
μεγάλης πόλεως, περιτρυχωρισμένος ἀπὸ
εἴκοσι φίλους μας, οἱ ὅποιοι ἔχουν λάβει
διαταγὰς νὰ μὴ τὸν ἀφίσουν ἀπὸ κοντὰ
ἕως τὸ τέλος τῆς διαμάχης μας. Θέλετε
καὶ λεπτομερείας ; Εἶναι εἰς τὸ Σερμπόρ,
καὶ εἰς τὸ σπῖτι ἐνὸς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ
ναυστάθμου. Ο ναύσταθμος εἶναι κλειστός
τὴν νύκτα, τὴν δὲ ἡμέρα μόνον μὲ εἰδική
ἄδεια καὶ μὲ ἀκολουθίαν μπορεῖ κανεὶς νὰ
εἰσχωρήσῃ ἐκεῖ.

Εἶχε σταθῇ πρὸ τοῦ Λουπέν, καὶ τὸν
ἐπροκαλοῦσε μὲ τὴν παιδική του ἀφέ-
λεια.

— Ε ! πὺς σὰς φαίνεται ;

Πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ὁ Λουπέν ἔμενεν
ἀκίνητος. Οὔτε ἓνας μὺς τοῦ προσώπου
τοῦ δὲν εἶχε κινήσῃ. Τὶ νὰ ἐσκέπτετο ἄ-
ραγε ; Τὶ ἀπόφασιν θὰ ἔπερνε ; Γὰρ μιὰ
στιγμὴ τοῦ φήγγηκε πὺς ἐτοιμάζετο νὰ
ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Μπωτρελέ καὶ γὰρ τὸν
συντρίψῃ.

— Πὺς σὰς φαίνεται ; ἐπανάλαβε ὁ
Μπωτρελέ χαμογελῶν εἰρωνικά.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

17

Ο Λουπέν ἄρπαξε τὸ τηλεγράφημα τοῦ
εὐρίσκετο ἐπ'αὐτὸ στὸ τραπέζι καὶ τείνον-
τάς το πρὸς τὸν νεκρὸν φοιτητὴν :

— Ορίστε, μικρὲ μου, διάβασέ το, ἐ-
πρόφερε.

Ο Μπωτρελέ ἐσοδαρεύθη διὰ μιᾶς, σύγ-
κινήσεις ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τοῦ ὕφους.

— Τί σημαίνει αὐτό ;... δὲν καταλα-
βαίνω, ἐφιθύρισε.

— Πάντως θὰ καταλαβαίνης τὴν πρῶ-
τη λέξιν τοῦ τηλεγραφήματος, τὸ ὄνομα
δηλαδὴ τῆς πόλεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐστά-
λη... Κύτταξε καλὰ... Σερμπόρ.

— Ναί, ναί, ἐφιθύρισε ὁ Μπωτρελέ...
ναί... Σερμπόρ... καὶ ἔπειτα ;

— Κι' ἔπειτα ;... Μὰ νομίζω πὺς ἡ
συνέχεια δὲν εἶναι ὀλιγώτερον καθαρά :
« Ἀπαγωγὴ τοῦ δέματος ἐπερατώθη...
σύντροφοι τὸ ἡκολούθησαν καὶ θὰ ἀναμέ-
νουν ὁδηγίας ἕως τὰς ὀκτῶ τὸ πρωί. Ὅλα
πᾶνε καλὰ. » Τί εἶναι τοῦ δὲν καταλα-
βαίνεις ; Τὴν λέξιν δέμα ἴσως. Ε ! μὰ δὲν
ἦταν βέβαιον δυνατόν γὰρ γράφουν, ὁ κ.
Μπωτρελέ πατήρ. Μήπως τίποτε ἄλλο ;
Πὺς δηλαδὴ ἔγινε ἡ ἀπαγωγὴ παρὰ τοῦ
εἴκοσι φύλακας οἱ ὅποιοι τὸν ἐφύλατταν ;
Μπᾶ ! αὐτὰ εἶναι τὰ πρῶτα βήματα τῆς
τέχνης ! Πάντως ἐκεῖνο ποῦ εἶναι ἀναρ-
τισθῆναι, εἶναι ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ δέ-
ματος συνετελέσθη. Ε ! πὺς σοῦ φαίνεται
αὐτὸ ἐσένα, μικρὲ μου :

Ο δυστυχισμένος ὁ Μπωτρελέ ἔδραξε ὁ-
λὴν τὴν δύναμιν γὰρ νὰ κατορθώσῃ νὰ
κρύβῃ τὴν ἀπελπισίαν του. Δὲν ἦταν ὁ-
μως δυνατόν νὰ μείνῃ ἀταράχῃ οἱ
σπασμοὶ τῶν χειλέων του, τὰ ἀπλανῆ του
μάτια. Ἐπεχείρησε νὰ προσφέρῃ μερικὰς
λέξεις, ἀλλὰ τὰ λόγια του δὲν ἐφαιναν
ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ διὰ μιᾶς πέφτον-
τες σὲ μιὰ πολυθρόνῃ, μὲ τὸ πρόσωπο
μέσα στὰ χέρια τοῦ ἐξέσπασεν εἰς λυγ-

μούς :

— « Ἀχ ! πατέρα μου, πατέρα μου !

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ δὲν τὸ ἐπείρμενε
βέβαιον ὁ Λουπέν, ἀν καὶ ἡ φιλοτιμία του
δὲν ἤθελε τίποτε καλύτερον. Πρὸς στιγ-
μὴν ἡγανακτῆμένος, ἐπῆρε τὸ καπέλλο
του γὰρ νὰ φύγῃ, γιατί εὐρίσκετο πὺς ἡεὺ-
αισθησία τοῦ μικροῦ ἦταν γελοία. Ἀλλ'
ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τὸ κατῳφλι τῆς πόρ-
τας ἐσταμάτησε καὶ ἐπέστρεψε πάλιν ὁ-
πίσω.

Οἱ λυγμοὶ ἤκουοντο σὺν τὸ παράπονον
ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ καταβεβλημένου ἀπὸ
τὴν λύπην. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀνάμεσα
ἀπὸ τὰ δάκτυλά του.

Ο Λουπέν ἐσχυρε καὶ χωρὶς νὰ ἐγγύ-
σῃ τὸν Μπωτρελέ τοῦ εἶπε μὲ φωνήν, εἰς
τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχεν ἴχνος εἰρωνείας,
ἀλλ' οὔτε καὶ τοῦ οἴκτου ἐκείνου ποῦ
δείχνουν συνήθως οἱ νικηταὶ πρὸς τοὺς
ἡττημένους :

— Μὴ κλαῖς, μικρὲ μου. Εἶναι ἀπὸ
τοῦς κτύπους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους πρέ-
πει νὰ τοὺς περιμένῃ κανεὶς ὅταν πέφτει,
σὺν καὶ σένα, μὲ τὰ μούτρα στὸν ἄγωνα.
Αἱ χειρότεραι καταστροφαὶ τοὺς προφυ-
λάττον... Εἶναι τὸ πεπρωμένον μας τῶν
ἀγωνιστῶν ποῦ τὸ ἀπαιτεῖται. Πρέπει νὰ τὸ
ὑπομένωμεν μὲ δύναμιν.

Κι' ἔπειτα μὲ τὴν ἴδιαν πάντοτε γλυκύ-
τητα ἐξήκολούθησε.

— Εἶχες δίκαιον, βλέπεις, ὅταν ἔλεγες
πὺς δὲν εἴμεθα ἐχθροί. Εἶναι καιρὸς ποῦ
τὸ καταλάβαινα. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ,
αἰσθάνθηκα γὰρ σένα, γὰρ τὴν ἐξουσιάζα
σοῦ, μιὰν ἰδιαίτην συμπάθειαν... σχεδὸν
θαυμασμὸν μπορῶ νὰ πῶ... καὶ γι' αὐτὸ
ἀκριβῶς θὰ ἤθελα γὰρ σοῦ εἰπῶ τὸ ἐξῆς...
ἰδιωτῆς μὲ παρεξηγήσῃς, θὰ ἤμουν ἀπελπι-
σμένος ἂν τὸ ἐπαίρωνες ἄσχημα, ἀλλὰ
πρέπει ἐντοῦτοις νὰ σοῦ τὸ πῶ... Ε !

λοιπόν παραιτήσου από την πάλη έναντίον μου... Δεν είναι ούτε από υπερηφάνεια που σου τό λέγω, ούτε πάλι από περιφρόνησι... αλλά βλέπεις, ο άγωνας είναι πάρα πολύ άγιστος... Δεν ξέρεις, κανείς άλλως τε δεν γνωρίζει όλες της ευκολίες που διαθέτω... Να π. χ. το μυστικό αυτό της Κούφιας Βελόνας που φάχνεις χωρίς αποτέλεσμα ' ανακαλύψης, παραδέξου για μία στιγμή, πώς πρόκειται για κάποιον άμύθητον θησαυρό... ή αν προτιμάς για κάποιαν κρύπτη φανταστική, δυσεύρετη... ή αν θέλεις και τα δύο μαζί... Σκέψου τι δύναμι μπορώ έχω να διαθέσω από ένα τέτοιο πράγμα! Και δεν γνωρίζεις ακόμη και όλες της ευκολίες που είναι υπέρ εμού... το τί ή θέλησής μου και ή έφευρετικότητάς μου μου επιτρέπουν να επιχειρήσω και να επιτύχω. Συλλογίσου ότι ολόκληρη ή ζωή μου τείνει προς έναν ώρισμένον σκοπόν, ότι εργάστηκα όσον κανείς για να φθάσω εκεί που ήθελα. Τι μπορείς επομένως να κάμης; Την ίδια στιγμή που θα νομίζεις πως ή νίκη είναι ιδιική σου, θα σου ξεφύγει από τα χέρια σου... θα υπάρξει πάντοτε κάτι που δεν θα 'το είχες σκεφθής... ένα τίποτα ίσως..., αλλά κι αυτό θα είναι κάτι σπουδαίο..., που θα είμπορεί ίσως και να σε βλάψη... άκουσέ με, μὴν επιμένεις, παραιτήσου από τόν άγωνα,, θα ήμουν άπηλπισμένος να σε βλάψω...

Και άκουρμδώντας τό χέρι στό μέτωπο του Μπωτρελέ*

— Για δευτέρα φορά, μικρή παραιτήσου. Θα σου κάμω κακό. Ποιός ξέρει εάν ή παγίδα εις την οποίαν άπαιτήτως θα πιασθής, δεν εδρίσκεται ήδη πρό των ποδών σου;

Ο Μπωτρελέ εσήκωσε τό κεφάλι, δεν έκλειε πιά. Να είχε άρα γε άκούσει τά

λόγια του Λουπέν; Μπορούσε κανείς να άμφιβάλλη από τό άφηρημένο του ύψος. Διά μερικά λεπτά έμεινε σιωπηλός. Εφαίνεται σαν να έξυγιζε την άπόφασί που θα έπαιρνε, σαν να έπαρτηρούσε τά υπέρ και τά κατά.

Τέλος ειπεν εις τόν Λουπέν.

— Εάν μεταβάλω τό έρθρο μου, εάν επιβεβαιώσω την διάδοσιν του θανάτου σας, και εάν αναλάβω να μή διαφεύσω ποτέ την έσφαλμένη έντύπωση που έχει σχηματίσει ο κόσμος, μου δίδετε τό λόγο σας ότι ο πατέρας μου θα είναι έλευθερός;

— Σου τό όρκίζομαι. Οι φίλοι μου επήγαν μαζί με τόν πατέρα σου σε μία πόλιν στην έπαρχία. Εάν αύριο τό πρωί τό έρθρο της «Μεγάλης εφημερίδας» είναι άκριθώς όπως σου τό ζητώ θα τοῦς τηλεφωνήσω άμέσως να έλευθερώσουν τόν πατέρα σου,

— Καλά, απήντησε ο Μπωτρελέ. τό παραδέχομαι.

Κι' έπειτα διαστικτός, σαν να εδρίσκε πως ήταν περιττό να παρατείνη περισσότερόν την διαμονήν του, έπειτα από την άποτυχία του, επήρε τό καπέλλο του με εχαιρέσεις, εχαιρέσεις τόν Λουπέν και έξήλθε.

Ο Λουπέν τόν παρηκολούθησε με τό βλέμμα, άκουσε την πόρτα που έκλεισε από πίσω του και έψιθύρισε:

— Τό κακόμοιρο τό παιδί!

Τήν επομένη εις τάς όκτώ τό πρωί έστειλα τόν υπηρέτη μου να μου φέρη την «Μεγάλη εφημερίδα». Επιστρέψε έπειτα από μία ώρα, γιατί καθώς μου έξήγησεν είχαν πωληθής όλα τά αντίτυπα.

Ηνοιξα βιαστικά τό δύλλο εις την πρώτη σελίδα υπήρχε τό έρθρο του Μπωτρε-

λέ, τό όποτον είχε ως έξής, ' και του όποιου ή αναδημοσίευσις επηκολούθησε εις όλας τάς εφημερίδας του κόσμου.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΑΜΠΡΟΥΜΕΖΥ

«Ο σκοπός του έρθρου μου δεν είναι να εξηγήσω λεπτομερώς την σειράν των σκέψεών μου και τάς έρεύνas μου, κατόπιν των όποιων να τώρθωσα να διευκρινήσω τό δράμα, ή μάλλον, τό διπλούν δράμα του Αμπρουμεζύ. Όχι, θα άρκεσθώ μόνον εις τό να εξηγήσω τάς δύο σκέψεις, αι όποιαι υπήρξαν αι οδηγοί τρόπον τινά, της όλης μου εργασίας και δι' αὐτών, ένφ δηλαδή θα τάς εκθέτω και θα φανερώνω την λύσιν των δύο προβλημάτων τά όποια ύποκινούν, θα έχω συγχρόως άπλουστάτα διηγηθής όλας τάς λεπτομερείas αι όποιαι αποτελούν τό συγκινητικόν αυτό δράμα.

Θα πιρατηρηθής, ίσως ότι πολλά από τά γεγονότα αυτά δεν έχουν ακόμη αποδειχθής και ότι τοιουτοτρόπως ή υπόθεσις παίξει μεγάλον ρόλον. Είναι αλήθεια. Αλλά κρίνω ότι αι υπόθεσις μου στηρίζονται εις Ικανόν αριθμόν πεποιθήσεων, ώστε ακόμη και τά γεγονότα τά όποια δεν άπεδείχθησαν τελείως, να παρουσιάζουν όλας τάς πιθανότητάς της πραγματικότητος».

• Και όποδάλλω τό πρώτον πρόβλημα* Πώς είναι δυνατόν ο Λουπέν, πληγωμένος θανάσιμως, να κατορθώση να ζήση χωρίς ιατρική περίθαλψι, χωρίς τροφή, επί σαράντα ήμέρας μέσα σε μία τρύπα σκοτεινή;

«Ας άρχ(σωμεν από την άρχή. Την πέμπτη της 16ης Απριλίου, εις τάς τέσσαρες τό πρωί, ο Αρσέν Λουπέν συλλαμβανόμενος, ένφ επιχειρούσε μίαν από τάς πλέον πρωτοφανείς του κλοπάς, φεύγει καταδιωκόμενος προς τά έρείπια και πέφτει κάτω, πληγωμένος από μία σφαίρα. Σύρεται με κόπο, ξαναπέφτει και σηκώνεται και πάλι με την άλγίδα να φθάση εις τόν μικρό ναυτοκο. Εκεί ύπάρχει ή κρύπτη που κατά τύχη άνεκάλυψε. Εάν κατορθώση να φθάση έως εκεί ή σωτηρία του είναι εξησφαλισμένη. Τόση είναι ή δύναμις την οποίαν διαθέτει, ώστε πλησιάζει να φθάση εκεί όπου θέλει, δεν απέχει παρά μόνον όλίγα μέτρα ακόμη όταν άκούει βήματα πλησίον του. Δεν άντέχει περισσότερο, ή εξάντλησις τόν κυριεύει και πέφτει κάτω ακόμη μία φορά. Ο εχθρός έφθασε. Είναι ή Δεσπονίς ντε Σαιν-Βεράν».

«Αυτός είναι ο πρόλογος του δράματος».

(Ακολουθεί

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ
ΑΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΗΣ

Υψηλ. της Συφιλοδολογίας Πειραιώς 9 Τηλ. 888,

Η ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΖΩΗ

(Τοῦ συνεργάτου μας ἱατροῦ κ. Μ. Ν. Κ.)

Εἰ καὶ πολλὰ ἐνῆργησαν περὶ τοῦ θέματος τούτου, δὲν περιιτεῖται ὅμως ἡ ἀναγραφὴ ἐνταῦθα τῆς γνώμης τοῦ διασήμου Ἀγγλου ψυχολόγου Ολίβερ Λότζ, ὅστις εἰς περισπουδάστους διαλέξεις ἐνώπιον τῆς ἐν Βίρμινγχαμ ἐταιρείας Ρῶσκιν, ὑπεστή ἰξε θερμοῶς τὴν αἰωνιότητα τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως, τὴν ἐπ' ἀπειρον συνέχισιν τῆς ἀτομικότητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ μετὰ θάνατον ἔτι, τὴν μεταπίπτωσιν τοῦ ὕλικου ἀνθρώπου εἰς ἄλλον ὄν, διατηροῦν πάσας τὰς λειτουργίας τῆς ἐπὶ γῆς υπάρξεώς του.

Υπάρχει πράγματι ἐπιστήμη τοῦ ἁΐλου. εἶπεν ὁ Λότζ, τὸσον ἰσχυρὰ καὶ τὸσον θετικῇ ὅσον καὶ ἡ τοῦ ὕλικου κόσμου. Τὰ παραδείγματα τῆς τηλεισθησίας, τηλεπαθείας καὶ ὑπερευαισθησίας οὐδὲν ἄλλο προδίδουν ἢ τὸν στενότερον δεσμὸν τὸν μετὰ τοῦ ὕλικου καὶ ἁΐλου κόσμου ὑφιστάμενον. Δύναται ὁ ἀνθρώπος νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν διάνοιαν ἄλλου ἀνθρώπου κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν θὰ μετεχειρίζετο καὶ ἐχρησιμοποιοίῃ τὴν ξένην γραφίδα, ξένην μελάνην καὶ ξένον γραφεῖον...

Αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ὑπερευαισθησίας καὶ αἱ ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας λαμβάνει πολλάκις ὁ ἀνθρώπος δι' ἄλλων μέσων ἢ διὰ τῶν ἰδίων αἰσθήσεων, ὡς π. χ. τὸ νὰ βλέπῃ ἀντικείμενα ἐκ μακροτάτης ἀποστάσεως τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ ἴδωσιν ἄλλοι ἢ προαίσθησις μελλοντι-

κοῦ τινος συμβεβηκότος ὅπερ μέλλει νὰ λάβῃ χώραν εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἢ εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ἢ εἰς ἄτομα μεθ' ὧν σχετίζεται ὅπωςδήποτε κλπ. πάντα ταῦτα εἶνε πασιφανῆ τεκμήρια τῆς αἴλου ζωῆς.

Ὡς πρὸς τὰς συνθήκας τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, ὁ Λότζ φρονεῖ ὅτι ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος οὐδεμίαν θὰ ἔχωσι σημασίαν διὰ τὰ ἀνθρώπινα ὄντα τὰ ὅποια θὰ ζῶσιν εἰς τὸν αἰθέρα, πραγματικὴν αἰθερίαν ζωὴν. Ὁ θάνατος δὲν ἐπιφέρει οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν ἢ θραῦσιν συνθηκῶν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς διανοητικῆς ζωῆς, οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν τῆς ἀτομικῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος. Ὁ χαρακτήρ, ἡ ἀτομικότης καὶ πάντα τὰ οἰσιώδη γνωρίσματα τῆς διανοίας, ἡ μόρφωσις, ἡ ἐκπαίδευσις, αἱ διάφοροι συμπάθειαι, αἱ κλίσεις καὶ ἡ καλλιέργεια ἐν γένει τῷ πνεύματι, ἐξακολουθοῦν ὑφιστάμενα μετὰ θάνατον. Μόνον δὲ αἱ αὐστηρῶς γῆναι δοκιμασίαι, αἱ σωματικαὶ ἀλγηδόνες καὶ τὰ πάθη, παύουσι πλέον τυραννοῦσαι τὴν ἁΐλον ὑπαρξὶ ντοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ συμπέρασμα τῶν μέχρι τοῦδε ψυχολογικῶν ἐρευνῶν, εἶπεν ὁ Λότζ, ἴσως δὲ ἡμέραν τινα, εἰς λίαν προσεχῆς μέλλον, ἡ ψυχολογικὴ ἐπιστήμη προσδεύσῃ μέχρι τοσούτου ὥστε νὰ ἀποκαλύψῃ ἀπλῶς εἰς τὸν ἀνθρώπον τοὺς ὑφισταμένους δεσμούς μετὰ τοῦ ὕλικου καὶ τοῦ ἁΐλου κόσμου.

Μ. Ν. Κ.

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Κωνσταντινίδου)

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ δεκαπενταετίας καὶ πλέον παρατηρεῖται σφοδρότατῃ ἡ ἀντίθεσις τῶν κοινωνικῶν τάξεων, τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύουν οἱ λόρδοι καὶ ἡ ἀριστοκρατία ἀπ' ἐνὸς καὶ ἀπ' ἐτέρου οἱ ἐργάται μετὰ τῶν ἀπώρων. Καὶ εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀντίθεσις αὕτη ὀξύνεται ὁσημέραι παρ' ὅλον τὸν σεβασμὸν, τὸν ὅποιον σύμπας ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς τρέφει πρὸς τὰς προνομιοῦχους οἰκογενείας, τῶν ὁποίων ἡ ἱστορία ἐνσαρκώνει τὸ μεγαλεῖον τοῦ παρελθόντος τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐγένετο αἰσθητή, υἱοθετηθεῖσα παρὰ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων κυρίως, ἡ ἀνάγκη τῶν κοινωνικῶν καὶ οικονομικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἐκτετε διεξήχθη σφοδρὸς ἀγὼν, εἰς τὸν ὅποιον εὖρο τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὑπερβῇ καὶ κατακτήσῃν ἕδαφος αἱ καλῶς ὁργανωμέναι μάχαι τῶν ἐργατῶν, ὅστις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν βαθμιαίαν μείωσιν τῆς διαφορᾶς, ἥτις υφίσταται ἐν Ἀγγλίᾳ μετὰ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ πνευστῶν.

Διὰ νὰ ἐννοηθῇ καλῶς ἡ ἔκτασις τῆς διαφορᾶς καὶ τῆς ἀντιθέσεως ταύτης ἀναφέρομεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τῆς

ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ λαοῦ. Οἱ Λοῦκες μὲ τοὺς τίτλους τῶν καὶ τὸν πλοῦτον αὐτῶν ἀποτελοῦσι τὸ κέντρον περὶ τὸ ὅποιον στρέφεται ἡ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ τῆς χώρας ζωὴ. Τινὲς τούτων κατὰγονται ἐκ βασιλικοῦ γένους, ὡς οἱ δούκες τοῦ Κούμπελανδ, τοῦ Κόννωτ, τοῦ Ἀλμπανυ, τοῦ Λαγκάστερ, τῆς Κουνοαλλίας καὶ Ροδερᾶς, οἱ δὲ λοιποὶ κατέκτησαν ἢ περιεβλήθησαν τοὺς τίτλους τῶν λόγῳ τῶν περιουσιῶν, τῆς μεγαλοφυίας, τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν πρὸς τὸ ἔθνος ἢ καὶ τοῦ ταλέντου τῶν ἀκόμῃ. Τὸ γεγονός εἶναι, ὅτι οἱ Λοῦκες οὗτοι μετὰ τρισχιλίων περίπου χωροδεσποτῶν λόρδων κατέχουν ἀπλούστατα τὸ ἡμισυ τῆς χώρας. Ὁ Λοῦξ τοῦ Σούτγκερλανδ ἔχει ὑπὸ τὴν κυριότητά του ἑδαφικὰς ἐκτάσεις 5 καὶ πλέον ἑκατομμυρίων στρεμμάτων καὶ ἐτήσιον εἰσόδημα ὑπερβαίνει τὰ 4 ἑκατομ. χρ. φράγκων. Ὁ δούξ τοῦ Νορφολκ ἔχει καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰσόδημα περίπου ἐνὸς ἑκατομμυρίου σημερινῶν δραχμῶν. Ἀκολουθῶς ὁ δούξ τοῦ Μπιδφορντ καὶ ὁ λόρδος τοῦ Νορθαμπτὸν μὲ μεγαλύτερον ἔτι εἰσόδημα. Καὶ δὲν εἶναι οἱ μόνοι.

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς κατόχους τούτους ἀληθοῦς πακτωλοῦ χρυσοῦ

υφίσταται ἡ πολυἀριθμὸς τάξις τῶν πενεστῶν καὶ ἀέργων. Ἡ κατοχὴ ὑπ' ἑλίγων προσώπων τῶτων ἀπεράντων ἐκτάσεων δασῶν καὶ γαιῶν ἐγκαταλειμμένων ἀποκλειστικῶς ἵνα χρησιμεύσιν εἰς πεδία ἀθλητισμοῦ καὶ κυνηγεσίας εἰς τινὰς προνομιούχους, στερεῖ τὴν γῆν ἀπὸ χιλιάδας ἀδρανουσῶν χειρῶν, αἵτινες ποθοῦν νὰ χρησιμοποιηθῶσι δι' αὐτήν. Οὕτω συντελοῦσης καὶ τῆς συχνᾶ ἐγκυπτοῦσης κρίσεως τῆς διομηχανίας, ἐδημιουργήθη ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν πολυἀριθμὸν σῶμα ἐντελῶς ἀέργων, οἵτινες ἀπὸ δεκαπενταετίας ὑπερβαίνουν τὸ ἐν ἑκατομμύριον. Μόνον εἰς τὸ Λονδίνον ὑπάρχουσιν ὑπὲρ τὰς 200 χιλιάδας ἀέργων καὶ πενήτων. Αἱ τελευταῖαι στατιστικαὶ ἀναφέρουσιν, ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Οὐαλλίᾳ ἐπὶ 30 κατοίκων ὁ εἰς εἶναι ἄπορος καὶ ἄνευ ἐργασίας. Ἡ εὐδξία δὲν ἐξελαϊκεύθη ὥς συνέδη ἐν Γαλλίᾳ. Παρέμεινε πάντοτε προνομία τῶν ὀλίγων καὶ τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ καταστῇ μεγάλως αἰσθητὴ ἡ διαφορά τῶν κοινωνικῶν τάξεων μεταξύ τοῦ ἐργατικοῦ καὶ διομηχανικοῦ κυρίως κόσμου τῆς Ἀγγλίας καὶ νὰ κηρυχθῇ ὁ πολιτικὸς ἀγὼν τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος, οὗτινος ἡγεῖται σήμερον ὁ Μὰκ Ντόναλ, ὁ πραγματικὸς νικητὴς τῶν τελευταίων ἐκλογῶν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Εἰς τὴν σύντομον ταύτην ἐκθεσιν τοῦ υφισταμένου σήμερον οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἀγγλίας προέδωκεν διὰ νὰ καταστήσωμεν μᾶλλον ἀντιληπτὴν τὴν πολιτικὴν κατάστασιν, ἥτις δημιουργεῖται εἰς τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον μετὰ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς καὶ τὴν ὁ-

ποῖαν καλῶς ἢ κακῶς σταθμίζουσιν ὁπωσδήποτε οἱ πρὸ ἡμῶν περὶ τὸ συνάλλαγμα κερδοσκοποῦντες. Δὲν εἶναι δὲ ἀνωφελὲς νὰ γνωρίζῃ γενικώτερον καὶ ὁ πολὺς λαὸς πῶς τὰ μεγάλα καὶ πεπολιτισμένα ἔθνη διεξάγουσι τὰς πολιτικὰς τῶν διαμάχας καὶ κατευθύνουσιν τὰς κομματικὰς τῶν ἐνεργείας.

Οὗτε ἀνεφάνη εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν ὁ πολὺ ὀλίγον τότε γνωστὸς ἐξ Οὐαλλίας δικηγόρος καὶ νῦν ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων Λόυδ Τζῳρτζ, μεγίστη μερὶς τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ εὗρίσκετο εἰς ἀδιέξοδον οἰκονομικῶς κατάστασιν. Τὸ ἑγγλικὸν ἔθνος ἐπὶ μακρὸν ἐξῆσε διὰ τῶν κεφαλαίων του, καὶ ἂν τὸ τοιοῦτον ἤθελεν ἐξκολουθῇ, ἀσφαλῶς θὰ ἐπὶ ἤρχετο χρεωκοπία, οἰκονομικὴ καὶ κοινωνική. Ἡ κακὴ χρησιμοποίησις τῆς γῆς, ἡ ἐρήμωσις καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ὑπαίθρου χώρας ἐπέβαλλον μεταρρυθμίσεις ριζικὰς εἰς τὴν ἔργειον ἰδιοκτησίαν. Τὰ δημόσια ἔσοδα διὰ τὴν συντήρησιν τῶν πλεμικῶν δυνάμεων τῆς χώρας καὶ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ψηφισμένων ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων ἔργων ἔπρεπε νὰ ἐξευρεθῶσιν ἄνευ ἀναβολῆς. Καὶ πρὸς τοῦτο ὁ Τσάμπερλαν ὑπεστήριξε τὸ πρῶτον τὴν προστατευτικὴν τελωνειακὴν πολιτικὴν ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐτάχθη τὸ κόμμα τῶν συντηρητικῶν. Τὸ ἀρχαῖον δόγμα τοῦ Μάγχεστερ «ἐλευθέρᾳ ἐργασία καὶ ἐλευθέρᾳ εἰσοδῷ» ἐπολεμήθη μετὰ σφοδρότητα ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τούτων τῆς προστατευτικῆς φορολογίας. Καὶ τότε ἀνεφάνη ἐν τῷ μέσῳ ἐνθουσιώδης καὶ ἐμπνευσμένος ὑποστηρικτὴς τῶν πενεστῶν ὁ Λόυδ Τζῳρτζ ὑποδεικνύων εἰς τοὺς λόρδους τὴν ἀνάγκην τῶν θυσιῶν καὶ περιβαλλόμενος ἀπὸ τὴν συμπάθειαν τῶν με-

γάλων στρωμάτων τοῦ ἑγγλικοῦ λαοῦ. Παραλείπομεν νὰ ἐκθέσωμεν λεπτομερῶς τὰ μέχρι τοῦ τέματος τοῦ πολέμου ἐπιτευθέντα. Ἡ διακυβέρνησις τοῦ Λόυδ Τζῳρτζ ἐπέτρεγε τὴν πραγματοποίησιν πολλῶν καὶ σαθαρῶν μεταρρυθμίσεων. Πρὸ διετίας ὅμως ἡ Κυβέρνησις περιήλθεν ἀποκλειστικῶς εἰς χεῖρας τῶν συντηρητικῶν, οἵτινες προέβαλον καὶ πάλιν εἰς τὸ μέσον τὸ ζήτημα τῆς τελωνειακῆς φορολογίας. Ὁ Μπόναρ Λῶ αἰσθανόμενος τὸν κίνδυνον ἀποδοκιμασίας ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἠναγκάσθη νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπιβολὴν τῆς φορολογίας ταύτης. Ἀλλ' ὁ διάδοχός του καὶ σημερινὸς Πρωθυπουργὸς Μπάλδουν, ἐθεώρησεν ὅτι εἶχεν ὑποχρέωσιν νὰ στραφῇ πρὸς τὸν λαὸν καὶ νὰ προκηρύξῃ ἐκλογὰς ζητῶν τὴν ἐγκρίσιν

τοῦ προγράμματος τῶν συντηρητικῶν ὑπὲρ τοῦ προστατευτικοῦ δασμολογίου. Ὑπὸ τοιοῦτον πνεῦμα διεξήχθησαν αἱ τελευταῖαι ἐκλογαὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήλθεν ἡττημένον κατὰ κράτος τὸ κόμμα τῶν συντηρητικῶν καὶ ὁ σημερινὸς πρωθυπουργός.

Ποῖος τῶρα θὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἀγγλίαν; Οἱ ἀγνοοῦντες τὰς ὡς ἄνω λεπτομερείας τοῦ μεγάλου ἐν τῷ Ἡνωμένῳ Βασίλειῳ οἰκονομικοῦ ἀγῶνος ὑποστηρίζουσιν ὡς δυνατὴν τὴν συνεργασίαν συντηρητικῶν καὶ Φιλελευθέρων. Ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν εἰς ταύτην ἀλλὰ μᾶλλον θὰ ἰδυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς δυνατὴν τὴν σύμπραξιν τῶν Φιλελευθέρων μετὰ τῶν ἐργατῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἄλλοτε θὰ ὁμιλήσωμεν διεξοδικῶς.

K. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙΣ

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Ο καθηγητὴς Ἐκονόμο, νευρολόγος τῆς Βιέννης, ἔδωκε περισπούδαστον διάλεξιν πρὸ τοῦ Ἱατρικοῦ Συνεδρίου ἐν Βιέννῃ δι' ἧς ἡ θεωρία τοῦ Φρέουδ περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ ὕπνου, ἀνατρέπεται. Ο καθηγητὴς εἶπεν ὅτι ἐκ τῶν ἐρευνῶν καὶ πειραμάτων τοῦ ἤλθεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ παράλυσις τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως ἥτις εἶναι ἐκ τῶν συνεπειῶν τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀσθενείας τοῦ ὕπνου ὀφείλεται εἰς τὴν βλάβην ἐνὸς τομέως τοῦ μυελῶ, ὅστις εἶναι τὸ κέντρον τῶν ἐνεργειῶν τῆς ὑπνώσεως καὶ ἀφύπνισεως.

Αποτέλεσμα τῆς βλάβης ταύτης εἶναι ὅτι ἀσθενεῖς δὲν δύνανται νὰ καταπεισθῶσιν ὥπως ἡλλάξωσι τὴν εἰς ἣν εὗρισκονται κατάστασιν. Ο Φρέουδ λέγει ὅτι αἱ φαντασιο-

πληξίαὶ παῖζουσιν μέγα μέρος ἐν ταύτῃ. Ἀλλ' ὁ καθηγητὴς Ἐκονόμο θεωρεῖ τοῦτο ὡς ἀποτέλεσμα τῆς φλογώσεως τοῦ μυελικοῦ τομέως. Τοῦτο, ἂν εἶναι ἀληθές διανοίγει νέας θεωρίας εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν νευρώσεων καὶ ψυχώσεων, ὅτι αὐταὶ δὲν ἔχουσι καμμίαν σχέσιν πρὸς τὰς πιεζόμενας ἐπιθυμίας καὶ σκέψεις ὡς ἐνόμιζεν ὁ Φρέουδ.

ΤΑ ΣΑΠΙΑ ΔΟΝΤΙΑ

Κατὰ τὴν διάλεξιν τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὁ ἱατρός Η. Δ. Κόττον πρὸ τῶν μελῶν τῆς Δέσχης Κιγούανις ἐν Ἀλλέντικ Σίτυ τῆς Νέας Ἰερσέης ἀνέφερεν ὅτι ὁ ἀλκοολισμὸς, ἡ μόλυνσις τῶν δόδοντων, οἱ ἀμυγδαλίται καὶ ἡ γαστροεντερικὴ μόλυνσις συντελοῦν νὰ γερμίζουσιν τὰ ἄστυλα μὲ παρὰ φρόνας,

**ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ
Ο ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ
'ΘΗΣΑΥΡΟΣ,**

**ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ 400
ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ**

Ποικίλαι γνώσεις.- Συνεργασία πολλῶν λογίων
καὶ ὄλων τῶν συνεργατῶν
μετὰ τῶν εἰκόνων των

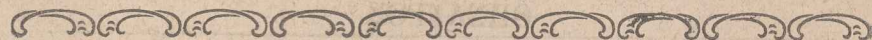
Πλείσται λεπτομέρειαι διαφόρων βιομηχανιῶν
μετὰ πολλῶν εἰκόνων.

Επιθεωρήσεις ἀπὸ τὴν
κοινωνικὴν, ἐθνικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωὴν
τοῦ λήξαντος ἔτους.

Εἰκόνες καὶ ἄλλη ὕλη σύμφωνος
πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ «Θησαυροῦ».

Θὰ πωλεῖται χαρτόδετον δο. 8.50
» χρυσόδετον » 12

Επειδὴ θὰ ἐκδοθῇ ὁρισμένος ἀριθμὸς ἀντιτύπων, Συνδρομηταὶ
ἐγγράφονται ἀπὸ σήμερον ἐπὶ καταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου.

ΟΙ ΟΛΕΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

**ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ
Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ**

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΟΥΓ'ΙΛΙΑΜ ΔΕ ΚΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλέξανδρος
Μακάροφ
εἰς ἐκ τῶν
τριῶν γραμ-
ματέων τῆς
αὐτοκρατεί-
ας ἀπέθα-
νεν αἰφνιδί-
ως ἐκ καρ-
διακοῦ νο-
σήματος καὶ
κατὰ τὸ γε-
νητὸν γεγο-
νησεν εἰς τὴν
αὐτοκρατορι-
κὴν τραπε-
ζαν ἐπὶ πα-
ρουσίᾳ τοῦ
Ράσπου τιν.
Ὁ αὐτοκρά-
τωρ ἐθρόνη-
ται τὸν θάνατον
τοῦ Μακά-
ροφ ἀνδρὸς
ποῦ τοῦ ὁ-

τῆς αὐτοκρατείας εἶχε γίνεαι ἀδελ-
φὴ μαθήτρια.

Φίλε μου, εἶπεν ὁ ψευδοάγιος ὑ-
ψόνων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν
οὐρανὸν μετὰ τὴν αὐθάδη τοῦ οἰκειό-
τητα πρὸς τὸν Τσάρον. δὲν ἔχεις
τώρα ἀνάγκην νὰ ζητῇς ἄλλον γραμ-
ματέα, γνωρίζω κάποιον ἐντιμό-
τατον καὶ ἀπὸ εὐγενὲς γένος ὀνομά-
ζεται Παῖλος Ράτσεβιτς θὰ σοῦ φέ-
ρω τοῦτον αὐτοῖον ὡς νέον γραμ-
ματέα, θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ δὲ πολὺ.

Ἡ Α. Μ. ἡδυσμενίσθη πολὺ διό-
τι τοῦ ἐποσηθένετο εἰς γραμμα-
τεὺς παρὰ τοῦ πλέον σεβαστοῦ προ-
σώπου ἐν Ρωσίᾳ. Τὴν ἐπομένην
ὥραν εὐγενὴς εἰσήχθη ἐν τῇ ὑ-
πηρεσίᾳ καὶ ἀνέλαβε τὸν ἰδιαίτε-
ρον κώδικα τοῦ αὐτοκράτορος.

Οὐδεὶς ἐγνώριζε μέχρι τῆς ἀπο-
καλύψεως ἐκ μέρους τῶν ρώσων
πατριωτῶν συνασπισθέντων πρὸς
ἀνακάλυψιν τῆς καταστάσεως, ὅτι
ὁ Ράτσεβιτς εἶχε διελθεῖ δύο ἔτη ἐν
Γερμανίᾳ πρὸ τοῦ πολέμου καὶ ὅτι
λάμβανεν ἐπιχορήγησιν ἑτησίως ἐκ
μάρκων 25 χιλ. ἐκ τοῦ γραφεῖον
τῆς καταστάσεως τῆς Κενιγκρόσσε
τοῦ Βερολίνου.

ποίου ὁ ἐκλυτος βίος ἡ οὐ γνωστὸς
ἐν Πετρούπολει καὶ τοῦ ὁποῦ ἡ
ἐννοουμένη σύζυγος κατὰ μίμησιν

Διὰ τοῦ διορισμοῦ τούτου κατώρθωσεν ὁ Ρασπουτὶν νὰ εἰσαγάγῃ τὸν κατάσκοπον τῆς Γερμανίας, γεγόμενον οὕτω γνώστην τῆς μάλλον ἐμπιστευτικῆς ἀλληλογραφίας τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἡ κυρία Βιριμπόβα καὶ ὁ ἀπαίσιος δαίμων ἦσαν ἤδη πανίσχυροι. Ὁ Στοῦρμερ καὶ ὁ Πρωτοποπὼφ ἦσαν ἐπίσης κατάσκοποι εἰς τὸ γερμανικὸν κόμμα τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς χεῖρας τῆς Γερμανίας τὴν Ρωσσίαν.

Ἡ ἔλλειψις τροφίμων προκληθεῖσα ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κουρλώφ τὰ στρατιωτικὰ σκάνδαλα προκληθέντα ἐπίσης παρ' ἐνὸς τυφλοῦ ὀργάνου τοῦ Κάιζερ ὀνόματι Νικολόσκι, ἡ καταστροφὴ ἐνὸς μεγάλου ἐργοστασίου πυρομαχικῶν μετὰ πολυαρίθμην θυμάτων παρὰ τὴν Πετρούπολιν κτλ. συνετέλεσαν ὥστε νὰ κατακηρυχθῇ ἡ Ρωσσία εἰς τὴν ἀβυσσον τοῦ θανάτου.

Μίαν ἡμέραν ὁ μέγας δούξ Νικόλαος μετέβη εἰς Τσάροα Σέλο ἐνθα ἔσχε συνέντευξιν μετὰ τὸν αὐτοκράτορα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ γραμματέως Ρότζεβιτς τὸν ὁποῖον εἶχεν περιβάλλει ὁ Τσάρος διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης του. Ἡ Α. Μ. ἀσθενοῦς χαρακτηριστῶς καὶ εὐαπάτητος, οὐδέποτε ἐπίστευσεν ὅτι ἡ προδοσία ἐνεφώλευεν εἰς αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον του. Οἱ λόγοι τοῦ Μεγάλου δυνάστεως ἦσαν καθαροὶ καὶ ὠρισμένοι.

— Ἡ αὐτοκρατορία εἶναι καταδικασμένη εἶπεν οὗτος, ὁ ἀτιμὸς αὐτὸς Ρασπουτὶν τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ περιφρονητικῶς Γκρίσκα, ἐκτελεῖ τὰ σχέδια τῆς Γερμανίας. Ἀνεκάλυψα κατόπιν ἀνακρίσεως ὅτι εἶναι τὸ ὄργανον τῶν Γερμανοφίλων καὶ ἡ ἀφορμὴ ὅλων τῶν δυστυχιμάτων τῶν ἀλλεαπλήλως κατα-

τρυχόντων τὴν Ρωσσίαν.

— Ἀλλ' εἶναι φίλος τοῦ Πρωτοποπὼφ ἀνεφώνησεν ὁ Τσάρος. Ὁ Πρωτοποπὼφ ἦτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπεσκέφθη τὰ ἐργοστάσια τῶν πολεμοφόδιων τὰ ὁποῖα ἐργάζονται διὰ λογαριασμόν μας ἐν Σκωτίᾳ καὶ διὰ τὸν ἀγγλικὸν στόλον. Ὄταν ἐδέχθη τὸν τοῦτον πρὸ τινων ἑβδομαδῶν εἰς ἀκρόασιν μοὶ ὠμίλησεν ὡς ἀληθὴς φίλος τῶν συμμάχων. Ἀνεγνώσατε τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἔξεφώνησε χθὲς εἰς τὴν Δούμαν.

— Ἀνέγνωσα τὸν λόγον τούτον ἀλλ' ἐκ τούτου ἡ γνώμη μου δὲν ἤλλαξεν. Εἶναι συνένοχος τοῦ μοναχοῦ καὶ τοῦ δυνάστεως τοῦ Μελεμβούγου Στρέλιτς. Δὲν εἴμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς περιτριγυρίζομεθα ἀπὸ τοιούτους ἀνθρώπους. Ἀν δὲν τοὺς ἐκδιώξετε τετέλεσται ὁ οἶκος τῶν Ρωμανῶν ἀνέκραξεν ἀποτόμως οὗτος.

Ὁ Τσάρος ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἀπήντησε.

— Θὰ δώσω διαταγὰς εἰς τὴν λογοκρισίαν νὰ μὴ ἀναφέρωνται πλέον δημοσίᾳ τὰ ὀνόματα τούτων.

Τοῦτο καὶ μόνον. Ἐκτοτε οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ρασπουτὶν ἐκ φόβου μήπως συλληφθῇ.

Ὁ ἄθλιος οὗτος ὅστις ἐπερνοῦσεν ὡς ἅγιος καθ' ὅλην τὴν Ρωσσίαν καὶ διὰ τῶν μυστικῶν φαρμάκων καὶ τῆς διαφθορᾶς κατέστη τόσον δημοτικὸς, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ὑποπτος εἰς τοὺς ἀπλοὺς καὶ ἀφελεῖς, οἵτινες ἀπειλοῦν τὴν πλειονοψηφίαν τῆς Ρωσσίας. Οὐδεὶς ἐπίστευεν ποτὲ, ὅτι ἡ γερμανικὴ κατασκοπεία ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ Ρασπουτὶν ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ μὲ σανάλλια εἰς τοὺς πόδας καὶ μὲ

τείχινον ῥάσον ἀνεχώρει διὰ θρησκευτικὴν περιδεσίαν.

Ὁ γυναικεῖος κόσμος ἦτον διὰ τοῦτο ἀπαρηγόρητος. Τὸ μέγαρον τῆς Γκοροκβάγιας ἐδείκνυε τὰ παράθυρα κλειστά. Ὁ Στοῦρμερ εἰσέρισκετο παρὰ τῇ αὐτοκρατείᾳ, ὁ δὲ Πρωτοποπὼφ εἶχεν ἀναχωρήσει ἐπὶ ἀποστολῇ εἰς Παρισίους.

Ἡ κατωιέρω ἐπιστολὴ τὴν ὅποιαν ἔχω ὑπ' ὕψιν εἶναι ἰδιόχειρος τῆς Τσαρίνας καὶ ἐστάλη παρὰ τῆς ἰδίας πρὸς τὸν Ρασπουτὶν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Γερκορτούρσκη εἰς τὸ Πέερμ ἐνθα εἶχε μεταβῇ οὗτος διὰ νὰ ἰδρῇσῃ παράρτημα τῆς αἰρέσεώς του.

Ἡ ἐξωφρενικὴ αὕτη ἐπιστολὴ ἡ ὁποία καταδεικνύει τὰς σχέσεις τῆς αὐτοκρατείας τῆς Ρωσσίας μετὰ τὸν κλέπτην καὶ κατάδικον τοῦ Ποκρόβσκη περιέειχε μερικὸς σολικισμοὺς καθότι ἡ σύζυγος τοῦ Τσάρου οὐδέποτε εἶχε μάθει νὰ γράφῃ ὁρθῶς τὴν ρωσικὴν.

«Αἰεὶ Πάτερ,

«Διατίθετε τόσον καιρὸν νὰ μὰς γράψητε; Διατί κρατεῖτε τόσην μακρὰν θανάσιμον σιωπὴν. ὅταν ἡ καρδιά μου ὑπάρσῃσι διαρκῶς; Ἀφ' οὗτου ἐφύγτε ἀλλοιμονῶν! εἶμαι τόσον ἀσθενὴς, τόσον ἀσθενὴς ψυχῆς, ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ διότι εἰσθε τὸ πᾶν δι' ἐμέ. Ἀχ, ἂν ἠδύναμην μόνον νὰ κρατῶ τὴν χεῖρά σας καὶ νὰ κατασπάζομαι αὐτήν. Μήπως θὰ δυνηθῶ ποτε νὰ λησμονήσω τὴν πλήρη γαλήνην εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι ὅταν εἰσθε πλησίον μου. Ἥδη ὅτε εἰσθε ἀπὸν ὅλην ἡ ζωὴ μου εἶναι ὡκεανὸς μαύρης ἀπειλίας.

«Ἡ αὐλὴ συνῆλθε χθὲς βράδυ ἀλλὰ δὲν παρευρέθη. Ἐγὼ καὶ ἡ ἀγαπ-ηή μου Ἀννὰ Βιριμπόβα ἐμεί-

ναμεν μόναι καὶ ἐδιαβάζαμεν τὰς προσφιλεῖς μας ἐπιστολάς σας καὶ ἡσπαζόμεθα εὐλαβῶς τὴν φωτογραφίαν σας. Ὅπως συχνάκις σὰς ἔλεγα ἀγαπητέ μου Πάτερ, θέλω νὰ γίνω μία ἀφωσιωμένη κόρη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολον. Βοηθήσατέ με πρὸς τοῦτο. Σεβαστέ μου Πάτερ προσεύγεσθε δι' ἐμέ καὶ διὰ τὸν Ἀλέξιον. Ἐλθετε ἀμέσως. Ὁ Νίκης λέγει ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι ἀνυπόφορος χωρὶς ἐσᾶς. Τὰ πάντα εἶναι θλιβερά ἀνευ τῆς παρουσίας σας. Καὶ ὁ αἰώνιος αὐτὸς πόλεμος. Ἡ Γερμανία νικᾷ διαρκῶς καὶ δὲν δύναται παρὰ νὰ θριαμβεύσῃ, ἀλλὰ πρέπει νὰ φανώμεν πρὸς τὸν λαὸν ὅτι κρατοῦμεν καλά. Δὲν ἔχω εἰς κανένα ἐμπιστοσύνην παρὰ μόνον εἰς ἐσᾶς. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἐπαναφέρῃ γοήγορά πλησίον μας. Ὁ δυστυχὴς Ἀλέξιος κάθε ἡμέρα ἐρωτᾷ γιὰ σᾶς. Ἐτοιμαζόμεθα διὰ τὴν Γιάλταν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάγω πρὶν ἔλθῃτε.

Σὰς κατὰ πόσιν εἰς τὸν Νίκης καὶ ἡ Βιριμπόβα ἐπίσης.

Ἡ ἀφωσιωμένη κόρη σας Ἀλέξ.

Μία τοιούτη ἐπιστολὴ ἰδιόχειρος γραμμένη παρὰ μιᾶς αὐτοκρατείας πρὸς ἐνατυχόδικτην μοναχὸν εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου ἠδύνατο νὰ γράφῃ.

Ἐν τούτοις μετὰ ὅλην αὐτὴν τὴν αὐτοκρατορικὴν εὐνοίαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ρασπουτὶν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπληθύνοντο μολοντοὶ οὗτος κατὰρθωνε πάντοτε νὰ ἀποφεύγῃ τὰς παγίδας αἵτινες τοῦ ἐστήνοντο ἐπιτηδείως καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τινος δμάδα Ρώσων πατριωτῶν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἀνωτέρου λειτουργοῦ ὀνόματι Βίλιεφ προσπαθοῦντος ν' ἀναυλῇ τὰς κακουργίας

τοῦ ἀρχιεροῦ τοῦτου μοναχοῦ Οὐ-
τος δὲ ἀφ' ἑτέρου εἶχε τὸν Σπουρ-
μερ καὶ τὸν Κούρλωφ οἵτινες ἐξήν-
τλουν ὅλην τὴν ἐπιτροπὴν διὰ
νὰ τὴν προστατεύουν.

Εἰς ἄλλου ὁ Ρασπουτὶν εἶχε δια-
φθεῖρει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν
ἐκκλησίαν ὥστε καὶ αὕτη ἐπίσης
συτετέλει ὥστε νὰ κρατῇται εἰσέτι ὁ
Ρασπουτὶν μακρὰν πάσης ὑποψίας.

Ἄλλως τε καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἱερω-
μένων ἦσαν πράκτορες τῆς Γερμα-
νίας.

Θέλων νὰ δείξῃ πόσον ἀσπλαχνον
ἦτο νὰ κακομεταχειρίζεται πάντα
ἐχθρὸν συναμοτοῦντα ἐναντίον τοῦ
ὁ Ρασπουτὶν προσεκάλεσεν μὲ πολ-
λὴν εὐγένειαν τὸν ἀνωτέρω Βιλίεφ
ὅστις εἶχεν ὀρκισθῇ νὰ ἀνοίξῃ τὰ
μάτια τοῦ λαοῦ ἀποκαλύπτων τὴν
ἀνομίαν τοῦ ψευδομοναχοῦ. Ὁ Κυ-
ριεφ πορευρίσκετο ἐπίσης εἰς τὸ
γεῦμα. Διὰ νὰ προσελκύσῃ τὸν νέον
τοῦτον ὁ Ρασπουτὶν τοῦ ὑπεσχέθη
ἐπικερδῇ ἐργασίαν εἰς τὸ Υπουργ-
εῖον τῶν Εσωτερικῶν ὅπου ὁ Υ-
πουργὸς θὰ τὸν προσελάμβανεν εἰς
τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον του.

Κατὰ τὰς ἀφηγήσεις τοῦ Γελαν
τοῦν, ὄργανον τοῦ ψευδομοναχοῦ
καὶ ὅστις ἀργότερα προέβη εἰς σο-
βαράς ἀποκαλύψεις, καὶ οἱ τρεῖς ἐ-
κάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν. Κατὰ τὸ
γεῦμα ἐπρότειναν εἰς τὸν Βιλίεφ ἀ-
περιστρόφως ὅπως καταγγεῖλῃ εἰς
τὴν ἀστυνομίαν τῶν ἀνακτόρων τὰ
μέλη τῆς ομάδος πού εἶχεν ὀργανω-
θῇ ἐναντίον τοῦ Ρασπουτίν, ὡς ἀ-
μοιβὴν δὲ τοῦ ἐνεχείρισεν ἀμέσως
πέντε χιλιάδες ρούβλια καὶ τὸν διο-
ρισμὸν του εἰς ἐπικερδῇ θέσιν παρὰ
τῷ Υπουργῷ. Ὁ νέος ἀνεπήδησεν
ἀμέσως, τοὺς ἐφώναξεν προδότας
δηλώσας ὅτι ἀμέσως θὰ καταγγεῖλῃ
τούτους ἐπὶ ἀποπείρᾳ δωροδοκίας.

Ὁ Ρασπουτὶν χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν
ἐξήγαγε τὸ περιστροφὸν του καὶ
πλησιάσας πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸ
ἀντιληφθῇ καὶ τὸν ἐρριψε καίω νε-
κρὸν.

Τὴν ἐπομέσῃν λίαν πρωὶ τὸ σῶμα
τοῦ δυστυχοῦς εὗρέθη μέσα εἰς τὰς
χιόνας εἰς τινὰ γωνίαν. Οἱ φίλοι
τοῦ θύματος γνωρίζοντες ὅτι εὗρί-
σκετο παρὰ τῷ Ρασπουτίν τὴν ἡμέ-
ραν ἐκείνην εἰδοποίησαν τὴν ἀστυ-
νομίαν, ἀλλ' ὁ μοναχὸς εἶχε λάβῃ τὰ
μέτρα του.

Μετέβη πολὺν πρωὶ παρὰ τῷ Τσά-
ρῳ εἰς τὸ Τσάροξ Σέλο ἐνθα εὗρή-
ε τοῦτον μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ
κοιτῶνος, ἀμέσως δὲ παρεπονήθη
διὰ τὴν φοβεράν κατηγορίαν τὴν ὁ-
ποίαν ἐξύφαινον οἱ ἐχθροὶ του.

— Ζητῶ τὴν προστασίαν σου,
φίλε μου, τοῦ εἶπε. Θέλεις νὰ δώσης
διαταγὰς εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὥστε
νὰ μὴ με ἐνοχλήσῃ;

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ εὐφύμως γνωστὸς ὁμογε-
νὴς ἐκ Σμύρνης Ιατρὸς
ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΓΊΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδάσας ἐν Παρισί-
οις τὰ Ἀφροδίσια εἰς τὰ Νοσο-
κομεῖα St. Louis, Necker, La-
riboisiere, ἐφαρμόζει τὰς τελευ-
ταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς
ἐπιστήμης.

Δέχεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ κλι-
νικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21.- ΑΘΗΝΑΙ

Πάροδος ὁδοῦ Πειραιῶς (παρα-
πλεύρως ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)

Ὡραὶ ἐπισκέψεων

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ καρχαρίας προτεβλήθη τότε
πάλιν μετ' ἀληθοῦς λύσσης. Βοτρέφε-
το καὶ περιεδινεῖτο, ὁ δὲ Κιν-Φὸ
κατώρθωσε νὰ ἐμπήξῃ εἰς τὸν ὀφθαλ-
μὸν του τὸ συντετριμμένον ἄκρον
τῆς κώπης του. καὶ κινδυνεύων νὰ
κοπῇ εἰς δύο, προσεπάθει νὰ τὸν
κρατῇ ἀκίνητον ἐνῷ ὁ Κραὶγ καὶ ὁ
Φράυ ἡγωνίζοντο νὰ ἐμπήξωσι τὰς
μαχαίρας των εἰς τὴν καρδίαν του.

Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ δύο πράκτερες
τὸ κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους διότι τὸ
τέρας μετὰ τελευταῖον σφαδασμὸν
ἐδυθίσθη ἐν μέσῳ λίμνης αἱματηρᾶς.

Οὐρρά! Οὐρρά! Οὐρρά! ἐφώνη-
σαν ὁ Φράυ καὶ Κραὶγ πάλλοντες
τὰς μαχαίρας των.

Εὐχαριστῶ! εἶπεν ἀπλῶς ὁ Κιν
Φό.

Τίποτε! ἀπήντησεν ὁ Κραὶγ. Αὐ-
τὸ δὲ εἰλεψε νὰ μᾶς φάγῃ ἕνα φά-
ρι διακοσίας χιλιάδας τάλληρα!

Οχι! ἄλλο! προσέθηκεν ὁ Φράυ.

Ὁ δὲ Σούν πού ἦτο; Προπορεύει-
το καὶ πάλιν, καὶ μόλις ἀπέχευε τρια-
κοσίας ὀργυῖας τῆς λέμβου. Εἶχε
φύγει ὁ κωπηλατῶν, ἀλλ' ἡ σπουδὴ
τοῦ ἐκείνην ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποβῇ
εἰς αὐτὸν ὀλεθρία.

Οἱ ἀλιεῖς τὸν εἶδον ἀληθῶς, ἀλλὰ
μὴ δυνάμενοι νὰ φαντασθῶσιν, ὅτι
ὑπὸ τὸ παράδοξον ἐκείνο ἐξωτερι-
κὸν φώκης ἐκρύπτετο πλάσμα ἀνθρώ-
πινον ἡτοιμάσθησαν νὰ τὸν ἀλιεύ-

σωσιν ὡς εἰ πρόκειται περὶ δελφίνος
ἢ φώκης. Οὕτω δὲ ἅμα ὡς ἐπλησί-
ασε τὸ ὑποτιθέμενον ζῶον, μακρὸν
σχοινίον φέρον ἀρπάγην εἰς τὸ ἄ-
κρον ἐρρίφθη ἀπὸ τῆς λέμβου.

Ἡ ἀρπάγῃ εὗρε τὸν Σούν ἀνωθεν
τῆς ζώνης τοῦ ἐνδύματός του καὶ
ὀλισθήσασα ἐσχισεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς
ράχews μέχρι τοῦ τραχήλου.

Ὁ Σούν μὴ ἔχων πλέον ἄλλο ὑ-
ποστήριγμα ἢ τὸν ἄέρα ὃν περιεῖ-
χε τὸ διπλοῦν περίδημα τῆς περι-
σκελῆδος του, ἀνετράπη καὶ δυθισθεὶς
κατὰ κεφαλῆς ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἐ-
μεινε μετώρος τοὺς πόδας.

Ὁ Κιν Φό, Κραὶγ ὁ καὶ ὁ Φράυ
κατέφθασαν τότε ταχεῖς, καὶ φρονί-
μως ποιοῦντες προσήγγευσαν τοὺς
ἀλιεῖς ἀνεξιστά.

Βιτρόμαξαν μὲν ἐκεῖνοι ἐννεοῖται
ἀπλῶντες φώκας ὀρλωπῶδες, ἀλλ'
ἀνεγνώρισαν τέλος ὅτι οἱ ὀμιλοῦν-
τες ἦσαν ἄνθρωποι ὡς αὐτοί, καὶ
μετὰ τινὰς στιγμὰς οἱ τρεῖς φυγά-
δες ἦσαν ἐπὶ τῆς λέμβου.

Ὁ Σούν ἀνασύρθη διὰ καμικὸς,
καὶ εἰς τῶν ἀλιέων ἐδράξεν αὐτὸν
ἀπὸ τοῦ πλοκάμου του καὶ τὸν ἀνε-
σχευεν...

Ἀλλ' ἡ οὐρὰ του ἔμεινε εἰς χει-
ρας τοῦ ἀλιέως, καὶ ὁ ταλαίπωρος
Σούν ἐδυθίσθη ἐκ νέου. Τότε οἱ ἀ-
λιεῖς περιέβαλον αὐτὸν διὰ σχοινίων,
μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας κατώρθωσαν

νά τὸν ἀνασύρῳσιν εἰς τὴν λέμβων.

Ἦτο λοιπὸν ψεύτικη ἡ οὐρά σου· ἠρώτησεν αὐστηρῶς ὁ Κιν-Φὸ τὸν Σούν, ἅμα ὡς οὗτος ἀπέδαλε τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ὅπερ εἶχε καταπίει. — Καὶ ἦτον δυνατόν ἀλλέως νὰ γείνω ὑπηρετής σας! ἀπήντησεν ἐκεῖνος τοσοῦτον κωμικῶς, ὥστε πάντες ἀνεκάγχασαν.

Οἱ ἄλιεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν κάτοικοι τοῦ Φοῦ-Νίγγ. Εἰς ἀπόστασιν δὲ δύο μόλις λευγῶν ἔκειτο ὁ λιμὴν, ὅπου ἀκριδῶς ἐπεθύμει νὰ φθάσῃ ὁ Κιν-Φὸ.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν περὶ τὴν 8ην ὥραν ἀνελάμβανον τὴν συνήθη ἀνθρωπίνην μορφήν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄

Τώρα εἰς τοῦ Τάϊ-Πίγγ·

Τὰς λέξεις ταύτας πρώτας εἶπεν ὁ Κιν-Φὸ, ὅτε τὴν ἐπαύριον πρωΐαν, τριακοστὴν Ἰουνίου, ἐξύπνησε μετὰ νύκτα, ἀναπαύσεως, δικαίως ὀφειλομένης εἰς τοὺς πολυπαθεῖς ἡμῶν ἡρώας.

Εἰς τοῦ Τάϊ-Πίγγ! ἀπήντησαν οἱ Φράυ-Κραῖγ, συμβουλευθέντες διὰ τοῦ βλέμματος.

Ἡ ἄφιξις τοῦ Κιν-Φὸ, τοῦ Φράυ τοῦ Κραῖγ καὶ τοῦ Σούν, ἐνδεδυμένων τὴν ἀλλόκοτον αὐτῶν ἐνδυμασίαν, ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶχον ἀναλάβει αὐτοὺς οἱ ἄλιεῖς, ταῦτα πάντα συνεκίνησαν φυσικῶς τοὺς κατοίκους τοῦ λιμένος τοῦ Φοῦ-Νίγγ, καὶ ἐξήγειραν τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ ὅπερ πολυτλήθες συνώδευσε τὴν προτεραίαν τοὺς νεῖλιδας εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν των. Εκκεῖ δέ, χάρις εἰς τὸ ἐν τῇ ζώνῃ τοῦ Κιν-Φὸ καὶ ἐν τῇ σάκκῃ των Φράυ-Κραῖγ περισπῶν ἄργύριον, κατώρθωσαν οὗτοι νὰ προμηθευθῶσιν εὐσηχημότερα ἐνδύματα.

Ἀν ὁ Κιν Φὸ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐκινῶν περιεκυκλῶντο ὑπὸ πλῆθος πυκνοῦ, ὅτε μετέβαινον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, θὰ παρητήρουν βεβαίως κάτοικόν τινα τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ὅστις παρηκολούθει αὐτοὺς κατὰ δῆμα, καὶ θὰ ἐξεπλήσσοντο μάλιστα, βλέποντες ὅτι καὶ κατεσκόπευεν αὐτοὺς καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου των.

Ἀλλ' οὐδὲν εἶδον, οὐδὲν ὑπόπτευσαν, καὶ οὐδ' ἠπόρησαν κἄν, ὅτε τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν προσήλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ ὑποπτον ἐκεῖνο πρόσωπον, καθ' ὃν στιγμὴν ἐξήρχοντο τοῦ ξενοδοχείου, ἵνα προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του ὡς ὁδηγός.

Ἦτο ἄνθρωπος τριακοντούτης περίπου κι' ἐφαίνετο ἐντιμότερος.

Οὐχ ἦττον ὁ Κραῖγ καὶ ὁ Φράυ συνέλαβον ὑποψίας τινὰς καὶ τὸν ἠρώτησαν·

— Διὰ τί μᾶς προσφέρεσαι ὡς ὁδηγός; καὶ ποῦ θέλεις νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς;

Τὸ ἐρώτημα ἦτο φυσικόν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξε φυσικωτάτη.

— Ὑποθέτω, εἶπεν ὁ ὁδηγός, ὅτι θέλετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Μέγα Τεῖχος, καθὼς ὅλοι οἱ περιηγηταί, ὅσοι ἔρχονται εἰς τὸ Φοῦ Νίγγ. Γνωρίζω τὸν τόπον καὶ προσφέρομαι νὰ σᾶς ὁδηγήσω.

— Φίλε μου, εἶπε τότε ὁ Κιν Φὸ παρεμβάς, πρὶν ἀποφασίσω τι θὰ κάμω, θέλω νὰ γνωρίζω, ἂν ὁ τόπος εἴναι ἀσφαλής.

— Ἀσφαλέστατος, εἶπεν ὁ ὁδηγός.

Δὲν ἀκούεται εἰς τὰ περίξ ὁ Λάο Σέν; ἠρώτησεν ὁ Κιν Φὸ.

— Ο Λάο Σέν, ὁ Τάϊ Πίγγ;

— Ναί.

— Ἀκούεται πραγματικῶς, ἀλλὰ πέραν ἀπὸ τὸ Μέγα Τεῖχος. Εἰς τὴν

αὐτοκρατορικὴν χώραν δὲν τολμᾷ νὰ πατήσῃ, καὶ δὲν εἶναι κίνδυνος.

— Ἡξεύρουν ποῦ εἶνε τώρα; ἠρώτησεν ὁ Κιν Φὸ.

— Τὸν εἶδαν ἐσχάτως εἰς τὰ περὶ χώρα τοῦ Τσὶν Τάγγ Ρό, ὀλίγας λεύγας μακρὰν τοῦ Μεγάλου Τείχους.

— Πόσον εἶνε ἔως ἐκεῖ;

— Πενήντα λῆ περίπου (περίπου λεύγα).

— Δέχομαι λοιπὸν τὴν ὑπηρεσίαν σου.

— Διὰ νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὸ Μέγα Τεῖχος.

— Διὰ νὰ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Λάο Σέν.

Ο ὁδηγός δὲν κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως.

— Θὰ πληρωθῇς καλὰ! προσέθηκεν ὁ Κιν Φὸ.

— Ο ὁδηγός ἔτεισε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἄνθρωπος ἥκιστα διατεθειμένος νὰ ὑπερβῇ τὸ Μέγα Τεῖχος. Εἴτα δὲ ἀπήντησεν:

— Ἔως εἰς τὸ Μέγα Τεῖχος, μάλιστα, μακρύτερα ὅμως ὅχι! Ἡ ζωὴ μου τρέχει κίνδυνον.

— Πόσον θέλεις νὰ σοῦ πληρώσω τὴν ζωὴν σου; Ἐκτίμησέ την!

— Ἀς εἴναι! ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός.

Στραφεὶς δὲ ὁ Κιν Φὸ πρὸς τοὺς δύο πράκτορας, εἶπεν:

— Εἰσθε ἐλεύθεροι, κύριοι νὰ μὴ μὲ συνοδεύετε!

— Οπου ὑπάγετε... εἶπεν ὁ Κραῖγ.

— Θὰ ὑπάγωμεν! εἶπεν ὁ Φράυ.

Ο πελάτης τῆς ἑκατονταετίας ἤξιζε πάντοτε δι' αὐτοὺς διακροσίας χιλιάδας ταλλήρων.

Ἀπεφασίσθη οὕτως ἡ ἀναχώρησις καὶ αἱ παρασκευαὶ ἐγένοντο ἐν πάσῃ ταχύτητι. Ἐλείπον ὅμως καὶ ἄμαξαι καὶ ἵπποι καὶ ἡμίονοι, καὶ μόνον μέσον μεταφορᾶς ὑπῆρχον αἱ κά-

μηλοι, δι' ὧν οἱ παράτολμοι Μογγόλοι ἔμποροι διατρέχουσι τὴν μεταξὺ Πεκίνου καὶ Κιάτσας ὁδόν.

Ἠγοράσθησαν λοιπὸν ἔντε κάμηλοι μετὰ τῆς ἀτελοῦς αὐτῶν σκευῆς, ἐφορτώθησαν διὰ τροφίμων καὶ ὀπλων, καὶ ἡ συνοδεία ἐκίνησεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁδηγοῦ. Ἀλλ' αἱ παρασκευαὶ εἶχον ἀπαιτήσαι χρόνον ἱκανόν, καὶ μόλις τὴν πρώτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἐγένετο ἡ ἀναχώρησις. Οὐχ ἦττον ὅμως ὁ ὁδηγός ὑπέσχετο νὰ φθάσῃ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου εἰς τὸ Μέγα Τεῖχος, ὅπου ἔμελλεν νὰ διανυκτερεύσῃ, ἵνα διαβῶσιν τὴν πρωΐαν τὰ σύνορα.

Ἡ χώρα περίξ τοῦ Φοῦ-Νίγγ ἦτο ἀνώμαλος, αἱ δὲ κάμηλοι ἔβαινον βραδέως μὲν, ἀλλὰ σταθερῶς καὶ μεμετρημένως.

Καὶ δὲν ἦτο μὲν κοπιώδης δρόμος, ἀλλ' ὁ καύσων ἦτο υπερβολικὸς καὶ ὁ κόνιορτὸς ἀνυπόφορος.

Ο Κιν-Φὸ καὶ οἱ σύντροφοί του διέβαινον καρτερικῶς ἐν μέσῳ τῶν στροβίλων τοῦ μογγολικοῦ ἐκείνου κόνιορτου, οὐδαμοῦ ἱστάμενοι, βαδίζοντες ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου κατὰ τὸ ἔμφυτον τῶν καμήλων των καὶ οὐδεμίαν πρὸς ἀλλήλους ἀνταλλάσσοντες λέξιν.

Ο ὁδηγός ἐβάδιζεν ἐγνωσíta, πρῶτος, οὐδέποτε δ' ἐδίσταζε περὶ τῆς ὁδοῦ, ἢ νὰ φεῖτε νὰ τραπῇ. Ο Κραῖγ καὶ ὁ Φράυ οὐδεμίαν πλῆρον ἠσθάνοντο πρὸς αὐτὸν δυσπιστίαν· πᾶσά των ἡ μέριμνα συγκεντροῦτο ἐπὶ τοῦ πολυτίμου πελάτου τῆς ἑκατονταετίας, καὶ ἠσθάνοντο αὐξοῦσαν τὴν ἀνησυχίαν των καθ' ὅσον προσήγγιζον εἰς τὸ τέρμα. Ο δὲ Κιν Φὸ εὐρίσκετο εἰς τὴν πνευματικὴν ἐκείνην διάθεσιν, καθ' ἣν ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος δεσπόζει τῆς ἀνησυχίας τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέ-

λοντος. Ανεπόλει τὰς τχλαιπωρίας του ἀπὸ τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης ἐπιστολῆς του. τῆς χαριεστάτης μελλονύμφου του, καὶ ἀνησύχει μόνον ἐπὶ τῇ διαρκείᾳ καταγορᾷ τῆς τύχης.

— Προσέχετε, θὰ πέσετε! ἐφώνησεν αἰφνης ὁ ὁδηγός, διακόπτων τοὺς ρεμβασμοὺς τοῦ Κιν Φό, οὗτινος ἡ κάμηλος εἶχε προσκρούσει κατὰ τῆς καμήλου του.

— Εφθάσαμεν; ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

— Εἶνε ὁκτὼ ἡ ὥρα, καὶ προτείνω νὰ σταματήσωμεν διὰ νὰ φάγωμεν.

— Επειτα;

— Επειτα θὰ κινήσωμεν πάλιν.

— Θὰ νυκτώσῃ.

— Μὴ φοβεῖσθε, καὶ δὲν χανόμεθα. Τὸ Μέγα Τεῖχος ἀπέχει μόλις εἴκοσι λῆ, καὶ πρέπει νὰ ξεκουρασθῶσι τὰ ζῶα μας.

— Ἀς εἶνε! ἀπήντησεν ὁ Κιν Φό.

Παρὰ τὴν ὁδὸν ἠγείρετο ἐγκαταλελειμμένη καὶ κατηρειπωμένη κάλυβη, πλησίον δ' αὐτῆς ἔρρεε μικρὸς ρυαξ, ἐντὸς ἐλ.κοειδοῦς χαράδρας, ὅπου ἐποτίθθησαν αἱ κάμηλοι.

Εν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ καὶ πρὶν ἢ εἰτι ἐπέλθῃ ἡ νύξ, ὁ Κιν-Φό ἔφερε τὸν λόγον περὶ τοῦ Λάο-Σὲν, ἐρωτήσας τὸν ὁδηγὸν τί ἦτο ὁ Τάι-Πίγγ, αὐτὸς, καὶ ἂν τὸν ἐγνώριζεν. ὁ ὁδηγὸς ἔσεισεν ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν μετὰ τινος φόβου καὶ ἀπέφυγεν ἑσὸν ἡδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ.

— Ερχεται ἐνῖσθε εἰς τὴν ἐπαρχίαν; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό.

— Οχι! ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός, ἀλλὰ πολλοὶ ὁπαδοὶ τοῦ ἐπέρασαν πολὺ λάκκις τὸ Μέγα Τεῖχος καὶ ὅστις τοὺς ἀπήντησε μετενόησεν. Ὁ Βούδας νὰ μᾶς φυλάττῃ ἀπὸ τοὺς Τάι-Πίγγ.

{Ακολουθεῖ}

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Τηλέφ. 40-74 ΑΘΗΝΑΙ

Συνεργασία Ε. Α. ΚΑΜΠΑ ἱατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται *ἀνευ φαρμάκων* εἰμὴ δι' ἰδιαίτερας ὅλως μηχανικῆς μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀνακουφιστικῆς, πλεῖστα ὅσα χρόνια νοσήματ' ἀδυσίατα ἢ καὶ ἀνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἦτοί

Ρευματισμοί, Ισχυαλγίαι, Στρουαχικά, δυσκοιλίότης, Προστατίτις, Ψαμμίασις, Αὐπνία, Αἰμυμία, Εξηντηλημένοι ὁργανισμοί, Παράλυσεις, Συρίγγια, Αἰχμη, Πολυσαρκία, Αἰμορροΐδες κτλ. Προλαμβάνεται καὶ σημερινῶς βελτιώνεται ἡ Ἀρτηριοσκλήρυνσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τοκετοί, Στείρωσεις, Μητρίτιδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυστίτιδες κτλ.

Δι. ἰδιαίτερας μεθόδου με καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

ΥΠΟΥΡΧΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ανεξαρτήτως τῶν πολιτικῶν σχέσεων καὶ συμπαθειῶν τῶν συνεργατῶν τοῦ «Θησαυροῦ» ἔδεν ἀνεμίχθη οὗτος εἰς τὰς πολιτικὰς διαμάχας, ἕνα μόνον ἔχων σκοπὸν καὶ πρόγραμμα τὴν κατὰ συνέθειαν ἐξυπηρέτησιν τῶν γενικῶν τῆς Πατρίδος συμφερόντων.

Ἡ διεύθυνσις ἐν τούτοις αὐτοῦ ζητεῖ μίαν λευκὴν ψήφον ὑπὲρ ἐνὸς ἐκ τῶν ἀρίστων πατριωτῶν οἵτινες ἐτέθησαν ὑποψήφιοι, ὑπὲρ τοῦ

κ. ΙΩΑΝ. ΗΛΙΑΔΟΥ, ὃν αὐτὴ ἐκτιμῶσα ὡς ἄνδρα ἀνεξάρτητον καὶ θετικὸν εἰς τὰς σχέσεις θεωρεῖ ὡς δυνάμενον τὰ μέγιστα νὰ συντελέσῃ διὰ τῆς μετριοπαθείας καὶ σωφροσύνης αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δυσχεροῦς ἔργου διὰ τὸ ὅποιον καλεῖται ἡ Ἐθνικοαίεσις αὐτῇ, καὶ παρ' ἧς ἡ πατρίς ἀναμένει τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἐκ ταύτης εὐημερίαν καὶ πρόδον

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ 'ΚΑΘΩΣ ΠΡΕΠΕΙ,

(Τοῦ τακτικοῦ μαις συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

Παράμερισκε. Θά περᾷς ὁ Κύριος
«Καθὼς πρέπει».

Εμφάνις ἐπιδητική.

Εἶναι ἀμέμπτου ὅχι ἡθικῆς, ἀλλὰ περι-
βολῆς. Τοῦ κουτιοῦ ἀληθινῆ κοσέρβα ἀν
καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπρεπε νὰ ἦτο
νόστιμος. Εὐδύεται σύμφωνα μὲ τὸ «ντερ-
νιέρ κρι» τῆς μόδας — ὅπως λέγει καὶ
ὁ ἴδιος — πάντοτε ἐπὶ πιστώσει καὶ κα-
τὰ ῥόσεις. Σακάκι μὲ μέση, γελέκο παν-
ταλῆ, πανταλόνι μὲ τσάκιση καὶ ἀναπο-
δογυρισμένα τὰ κάτω ἄκρα. Στὴν ἀριστε-
ρῇ τσέπῃ ἓνα μανδύλι μὲ χρωματιστὴ γιρ-
λάνδα καὶ μὲ δύο μύτες σὺν αὐτὰ κατε-
σπασμένα, γραβάτα φανταίει καὶ ξερόε,
μὲ ἓνα διαμαντάκι στὸ δέσμο, γάντια
στὸ χέρι ἀφόρετα, λουστρίνι τῆς ὥρας,
κάλτσά χρωματιστὰ μὲ μπαγκέτα, μυρωδιά
στὰ μαλλιά, στὸ μανδύλι, στὸ πέτο τοῦ
φορέματος,

Εἰς τὸ πρόσωπόν του φηγουράει ἓνα
μουστακάκι κοκκοκομένον. Εσκέφθη νὰ
τὸ ξυρίσῃ — θὰ ἦτο πειὸ ποδέρνο —
ἀλλ' ὑπῆρχε ἐν πρόσκομμα. Ἡ μύτη του,
ἡ πειὸ προπέτις ἀπὸ αὐτόν ἦτις ἐξικνεί-
ται εἰς μῆκος, τὸ ὅποιον θὰ καθίστα ἰτα-
μώτερον ἢ ἑλληνικὴ μύστακος. Καὶ ἡ μὲ-

σα ὑπεχώρησε πρὸ τῆς ἀνωτέρας ἀνάγκης.

Τὸ ἀριστερὸ μάτι εἶναι ὀπισθιμένο μὲ
μονόκλ. Οταν λησμονεῖ ἢ εἶναι ἀφηρη-
μένος τὸ τοποθετεῖ εἰς τὸ δεξιὸν μάτι.
Οπου τὸ ἑαλὴ οἱ μὲς συσπῶνται, ἀγω-
νισθὺν νὰ συγκρατήσουν τὸ ἄθλιον τζάμι.
Χωρίστρα διπλωματικὴ διακριεῖ εἰς δύο
ἴσα μέρη τὸ τριχωτὸν ἡμισφαίριον τοῦ
κρανίου του. Καπνίζει ποδρον, τὸ ἑποῖον
ἀνάδει ὅταν ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του καὶ τὸ
τελειώνει ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψῃ.
Δὲν ἔμπορεῖ βέβαια νὰ διαρκέσῃ ἐν ποδρο
οἰκοδόμητος μάρκας καὶ μῆκους καὶ ἀν
εἶναι τόσας ὥρας. Ἀλλὰ τὸ ἀφίνει καὶ
σβύνει, τὸ ἀνάδει μετὰ μίαν ὥραν, τὸ ἀ-
φίνει πάλιν νὰ σβύσῃ, τὸ ἐξαγαίνει ἕως
ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα, ὅτε σδυμένον
πλέον ἐπικολλᾷται εἰς τὸ ἄκρον τῶν χει-
λέων του.

Οταν κανεὶς φίλος τὸν ἀποχμμάξει,
λέγων·

— Εἴσαι φηγουρίνι τέλειο σήμερα!

Αὐτὸς ἀπαντᾷ·

— Δὲν βαρυνέσαι. Ὅπως εἶμαι πάντα.
Οἱ κα γίνονται γιὰ τὸν παληύκοσμο. Μό-
δα θὰ πῇ νὰ φαίνεσαι καλλίτερος ἀπὸ
ὅ,τι εἶσαι.

Κάποτε τοῦ ἔθεσαν ὑποψηφιότητα ὡς
ἐθνομτικὸν συμβούλου μερικοὶ φίλοι του
διὰ νὰ ἀστείευθοῦν. Ἐδέχθη μόνον καὶ
μόνον διὰ νὰ δημοσιεύσῃ μετ' ὀλίγας
ἡμέρας τὴν οὐδαρὰν εἰθρῖν ὅτι δὲν δέχε-
ται τὴν ὑποψηφιότητα διὰ λόγους ἀνε-
ξαρτήτους τῆς θελήσεώς του.

Εἶνε μέλος τῆς Αἰσχῆς, ἀλλ' οὐδέπο-
τε ἐδέχθη νὰ εἶναι μέλος σωματείου ἀγα-
θοεργοῦ ἢ κοινωφελούς.

Ὁ κύριος Καθὼς πρέπει ἀν δὲν εἶναι εὐ-
γενῆς ἐκ καταγωγῆς πρέπει νὰ εἶναι
ἐξ ἀνατροφῆς τοῦλάχιστον. Διὸ ὅταν θυ-
μῶναι ἐδρίζει χυδαῖα ὁμιλία θεοῦ, καὶ δαι-
μονας, προγόνους καὶ ἀπογόνους, πα-
ρόντας καὶ ἀπόντας — Νορμῆς ομπλῆς —
ἀπὸ τὴν ἀνάδοχον.

Ὁ κύριος Καθὼς πρέπει ἡξέορει ὅλους
ἐν τούτοις τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας
τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, τῆς πολιτέας.
Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἀποχρέμπε-
ται θορυβῶδῶς, νὰ κανὼν βρυχώμενος
τοὺς ῥῶθνας ὅταν εἶναι συναχωμένοι,
νὰ πτερνίζεται ὡς ἐρίδουποδ Ζεὺς, νὰ
ροχαλίζῃ καθ' ὕπνου ὡς χοῖρος καὶ ὡς
ἵπποπόταμος ὅταν εἶναι ἐξυπνος — ὁδότης
ἀνύπαρτος διὰ τὸν κύριον «Καθὼς πρέ-
πει».

✱ ✱

Ἀς τὸν παρακολουθήσωμεν.

Εἰσέρχεται εἰς τὸν κινηματογράφον.
Ἐγκαθίσταται μεγαλοπρεπῶς εἰς ἐν γωνι-
αιὸν καθίσμα καὶ εἰς τὸ διπλανὸν ἐγκαπο-
θεῖται τὸ ἐπανοφῶρι του καὶ τὸ καπέλλο
του. Ἡ πλάτεϊα γεμίσει καὶ εἰς τὸν δια-
δρομον ἵστανται ὄρθοι. Ἀν εἶναι κυρία
εὐμορφῇ προθυμοποιεῖται νὰ παραχωρή-
σῃ τὴν διπλανὴν θέσιν, Ἀν εἶναι περα-
σμένης ἡλικίας κάνει πῶς δὲν βλέπει.

Ἀν κανεὶς ζητήσῃ νὰ καθήσῃ ἀπλώνει
τὸ χέρι του ἐπὶ τοῦ ἐκπνοφωρίου του, λέ-
γων·

— Ρεζερβέ.

Τελειώνει ὁ κινηματογράφος. Κατὰ
τὴν ἐξοδον βάζει πλῶρη πρὸς μίαν ὡ-
ραϊαν κυρίαν, κάνει πῶς τὸν σπρώχνουν
ἀκουρῶς ἐπάνω τῆς — εἶναι ἄλλως τε ἀρ-
κετὰ εὐτραφῆς ἀπὸ τὴν καλοπέρασιν καὶ
τὴν ἀμνημνησίαν — καὶ ἐπωφελούμενος
τοῦ συνωστισμοῦ τοιμπᾷ τὴν κυρίαν, Εἶνε
ὁ Κύριος Καθὼς πρέπει, ἀλλὰ καὶ ἡ κυ-
ρία εἶναι καθὼς πρέπει διότι σιωπᾷ.

Εἰς τὰ θέατρα ἀγοράζει πάντα καρέ-
κλαν καὶ πηγαινέια πάντα εἰς τὰς «πρε-
μιέρες», Κανὲν ἔργον δὲν τοῦ ἀρέσει. Ἀν
εἶναι πρωτότυπον, τὸ βρίσκει ἀνούσιον,
ἄταχον. Ἀν εἶνε ξένον δὲν τοῦ ἀρέσει ἢ
μετάφρασις, Ἀπὸ τοὺς ἰθοποιοὺς μόνον ὁ
πρωταγωνιστὴς εὐρίσκει χάριν. Οἱ οἱ
ἄλλοι εἶναι «τοῦ σωροῦ» καὶ «τῆς πι-
τσῆς».

Εἶναι ὁ κύριος «Καθὼς πρέπει»,

Πηγαινέια πάντα εἰς τὰ καλὰ κέντρα.
— Εἰς τὰ ντάνσιν, εἰς τὰ κλομπ, εἰς
τὰ «τσάγια», εἰς τὸ ντάνσιν. Πότε εἰς τὸ
Καπρὲς, πότε εἰς τὸ Φάϊβ-ε-κλόκ, πότε
εἰς τὸ Σάβ Σουσί. Συνκαταναεῖ κάποτε
νὰ πηγαίῃ καὶ εἰς τὸ Ντορέ, καὶ εἰς τὸ
πανεῖναι κόσμος νὰ ἔχουν αἱ γυναῖκες τὴν
ἀδρότητα νὰ ὑπηρετοῦν τὴν ἐλαμπρό-
τητά του, προσφέροντες καθίσμα. Ἀνοί-
γαι μακαρίως τοὺς πόδας, τὸν ὀποιωντὸν
μὲν ἓνα τοποθετεῖ ἐπὶ τοῦ ἄλλου διὰ νὰ
φαίνωται αἱ μεταξωτὰ κάλτσαι του,
τὸν δὲ ἄλλον ἐκπλώνει ὀριζοντίως παρεμ-
ποδίζων τοὺς διαβάτας.

Καρίως τὸ μόνον ποῦ τὸν ἐνδιαφέρει
κρε...

είναι ἡ κοσμικὴ κίνησις — οἱ ἀρραβῶνες καὶ οἱ γάμοι. τὰ διαζύγια, αἱ ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις, αἱ κηδεῖαι, τὰ ἐρωτικά σκάνδαλα. Παντοῦ χῶναι — τὴν οὐρὰ του παρ' ὀλίγον νὰ εἰπῶ — τὴ μύτη του. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀρκετὰ σεβαστῶν διαστάσεων, τὴ χῶναι ἀρκετὰ βαθειά· μέχρι τῶν οἰκογενειακῶν ὄχι ἀδύτων, ἀλλ' ἀπλῶν. Εἰς αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὴν ἀνασκαλευσιν εἶναι εἰδικότης «σπεσιαλιτέ» ὅπως λέγει αὐτοθαυμαζόμενος. Εἶναι ὁ κύριος Καθὼς πρέπει,

Παίζειμπριτζ καὶ τὰ παίζει ταυτοχρόνως μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου του. Παίζει μὲ τοὺς λοταρετζήδες τοῦ μπάρ καὶ περιπαίζει γνωστὸς καὶ ἀγνώστους. Παίζει εἰς τὸ χρηματιστήριον... ἀέρα. Παίζει τέννις καὶ πεζοπορεῖ διὰ νὰ ποζάρῃ ὡς σπόρτσμαν.

Εφημερίδας ἑλληνικὰς δὲν καταδέχεται γὰ διαβάξῃ. Μόνον Γαλλικὰς. Δηλαδή οὔτε καὶ αὐτὰς διαβάξει. Αγοράζει μίαν ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τὴν περιφέρει ἐπὶ 3—4 ἡμέρας κρατῶν αὐτὴν ἐπιδεικτικῶς εἰς χεῖρας καὶ τὴν μεταχειρίζεται χρείας τυχοῦσης. Οὔτε περιοδικὸν ἑλληνικὸν ἀγοράζει τὴν «Ἰλλουστρασιὸν» ἐφυλλίζει εἰς τοῦ Ελευθερουδάκη.

Εἶναι ὁ κύριος Καθὼς πρέπει.

Αρχὰς πεποιθήσεις δὲν ἔχει. Πρέπει γὰ τὰ ἔχῃ μὲ ὄλους καλὰ καὶ δι' αὐτὸ στρέφεται σὰν ἀνεμοδοῦρα περὶ τὸν ἀνεμον τοῦ φυσῶ. Ατενίζει πρὸς τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας. Απεσθάνεται τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἐπαίτας. τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους. ☹ αἰ-λάψ, οἱ θανθῆδες, οἱ ντιστεγ

κὲ, οἱ μονταῖν εἶναι τὸ περιβάλλον του.

Ὁ κύριος Καθὼς πρέπει προσποιεῖται τὸν μπλαῆ, τὸν κουρασμένον ἀπὸ τὴν ζωὴν, μολονότι οὔτε σκέπτεται, οὔτε ἐνδιαφέρεται διὰ τίποτε, εἶναι ὁ ἀδιασπαστός πάντοτε, εὐρίσκει ὅλα καινοτυπίας. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνας τρόπος νὰ φαίνεται ἐμβριθής. Δὲν λέγει πολλά. Δὲν θὰ εἶναι σοβαρός καὶ καθὼς πρέπει κύριος. Διακρίνεται εἰς τὴν μιμικίαν. Κινεῖ ὅταν οἱ ἄλλοι ὀμιλοῦν, τὴν κεφαλὴν, σουφρώνει τὰ χεῖλη, μισοανοίγει τὰ μάτια, χειρονομεῖ ἐνίοτε, κάποτε κοττάζει τὴν ὁροφὴν κάποτε τὸ πάτωμα. Εἶναι αὐτὸ ἡ μόνη εὐφυΐα του. Ὁ μόνος τρόπος νὰ μὴ λέγῃ ἀνοησίας, εἶναι νὰ μὴ ὀμιλῇ. Καὶ αὐτὸ κάμνει.

Ὁ, τι ἑλληνικόν, τὸ καταφρονεῖ. Τίποτα δὲν ἀξίζει, ἂν δὲν εἶναι παριζιάνικο. Τὰ ἄλλα ἔθνη δὲν τὰ ἐκτιμᾷ, διότι μόνον Γαλλικὰ εἰσφέρει, καὶ αὐτὰ διὰ νὰ κάμνῃ χρῆσιν καὶ κατάχρησιν, παραχαράσσων κατὰ τὴν προφορὰν τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον. Δι' ὅτιδήποτε δὲν ἐγκρίνει, λέγει· αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου σικ. Εἶναι σικ αὐτὸς τοῦ ἐπιδεικνύει τὴν ξενομανίαν του.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος «Καθὼς πρέπει». Αποκαλυφθῆτε καί... οἰκτεῖράτε τον.

Δ. Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ

ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς

Τηλ. 889

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Στ. Δάφνη)

Εἶμαι περίεργος γὰ ἰδεῖν τὴν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τῆς Βενεοσυνελεύσεως. Διότι φαντάζομαι ὅτι ἡ σύνθεσις τοῦ Συντακτικοῦ Σώματος θὰ παρουσιάσῃ ἐνδιαφέρουσαν ὄψιν. Εἰς τὰς ἑλίγας γνωστὰς κοινοβουλευτικὰς φυσιογνωμίας θὰ προστεθοῦν ἀσφαλῶς πλείοται νέαι, ἀγνώστοι. Καὶ τὸ ἀγνώστον ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸ μυστήριον. Ποῖοι θὰ εἶναι οἱ νέοι «πατέρες τοῦ ἔθνους»; Ἀπὸ φυσιογνωμιῶν, περιβολῆς, χαρακτήρος, γνώσεων, φρακτικῶν τρόπων, ἢ αἰθούσα τῆς ἑλληνικῆς Βουλῆς ἀπατέλλου ἀνέκασθαι τὸν καθρέπτην τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἰδιότυπος μορφή μὲς ἐπαρχίας εἰς τὴν παρουσίασε τὰς φαειρότερας ἀπλήξεις καὶ ἔδωκε τόπον εἰς δημιουργίαν περιεργωτάτων ἐπεισοδίων, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὸ ἀνεκδοτολογικὸν μέρος τῆς κοινοβουλευτικῆς μας ἱστορίας.

Αἱ ἰδιόρρυθμοι φυσιογνωμίαι δὲν ἔλθουν ἀπὸ καμμίαν περίοδον. Μερικοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς τῶν παλαιότερων χρόνων ἀφῆσαν ὄνομα. Τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, πόσα δὲν μᾶς λέγουν, ἐπὶ παραδείγματι, τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν λακωδάτων — τῶν ζωηροτάτων τούτων

Κεφαλλήνων βουλευτῶν καὶ ἀντιπάλων τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἀντιπροσώπου τῆς Λευκάδος, — αἱ μορφαὶ τῶν φουστανελλοφόρων Κόκκορη καὶ Στρίφτομπολα, ὁ ἀθάνατος τοῦ Ἀργαῦς ἀντιπρόσωπος Πλατύντας καὶ τόσοι ἄλλοι. Ἐφεραν μὲσα εἰς τὴν Βουλευτήριον τὴν θυροσοφίαν των, τὸ φιλοπαίγμον πνεῦμα των, τὸ τραπικόν των λεξιλόγιον, τὴν λαϊκὴν των σάτυραν, ἔφεραν τὴν ὁρμὴν των, ἢ τὴν εὐθυμον διαθέσιν των. Καὶ ἐπεδύθησαν ὡς ξεχωριστοὶ μονάδες ὡς τύποι — ὄχι βέβαια ὡς μεγάλοι κοινοβουλευτικοὶ καὶ μορφαί. Ἦτο γὰν νὰ παρεκλήθητο ἡ ἰδιότυπος μορφή μὲς ἐπαρχίας εἰς τὴν βουλευτικὴν ἔδραν των.

Ἄν ἡ ἑλληνικὴ Βουλή ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ρήτορας πρώτης γραμμῆς, ἀνδρας γενικῆς καὶ εὐρείας μορφώσεως, ὑπῆρξαν ὅπως καὶ ἐποχαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἀνῆλθον εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ νομοθέτου ἀνθρώποι μὴ ἐνδύμενοι γὰ ἐκθέσσει τὰς ἰδέας των χωρὶς νὰ διεγείρουν τὴν ἰλαρότητα. Τὸ πρὸ τοῦ Προεδρείου βῆμα ἐπαλακωδάτων — τῶν ζωηροτάτων τούτων

τὴν Ἑλληνικὴν Γραμματικὴν, τὸ Συντακτικόν, φεῖ δὲ καὶ τὴν δύσμοιρον λογικὴν. Πάμπολλα θὰ μπορούσε κανεὶς ν' ἀφηγηθῇ ἀνέκδοτα. Περιορίζομαι εἰς ἓν ἀγνωστον ἴσως εἰς τοὺς πολλούς :

Όταν διεδόθη εἰς Αθήνας ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου τοῦ πρώτου Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος, ἡ Βουλὴ συνεδρίαζε. Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ με φωνὴν τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως, εἶπε :

— Κύριοι βουλευταί ! Μα θῶ ν ἡ Βουλὴ τὸν θάνατον...

— Μα θοῦσα, μαθοῦσα ! ἐφώναζαν γελῶντες οἱ βουλευταί.

Ο ρήτωρ — ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ὀλίγον βαρύκοος — ἐξηκολούθησε :

— Οχι γιὰ τὸν Πατοῦσα, γιὰ τὸν πρόην Βασιλέα τῆς Ἑλλάς, λέω, τὸν ὁποῖον ἤρθε χαμπάρι.

— Τέλος πάντων, ἡρώτησε ὁ Πρόεδρος, τελειώνετε, κύριε βουλευτά, τί ζητεῖτε ;

— Νὰ περικόφουμε τὴ συνεδρίασι.

— Νὰ διακόψωμεν ἴσως θέλετε νὰ εἰπῆτε ;

— Περικόφουμε, διακόφουμε τὸ ἴδιο εἶναι.

Καὶ εἶται ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου ἐνὸς πρώην βασιλέως ἔγινε ἀφορμὴ ἀκρατήτων γελῶτων εἰς τὴν Βουλὴν.

Ένας συμπολίτης τοῦ βουλευτοῦ, παρακολουθῶν ἀπὸ θεωρείου τὸ κατάντημα τοῦ συμπολίτου του, εἶπε εἰς παρακαθήμενον φίλον του :

— Κρίμα ! Πόσον καλλίτερος ἦτα' πέρσι.

— Πῶς καλλίτερος ; Ἀλλὰ πέρσι δὲν ἦταν βουλευτής.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦτο καλλίτερος,

ἐξήγησεν ὁ ἄλλος.

Ο νοστιμώτερος ὅμως τύπος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου ὑπῆρξε ἀναμφιβόλως ὁ Κωνσταντῖνος Πλαπούτας. Ἀπόφοιτος τοῦ Δημοτικοῦ μόλις Σχολείου ἠνδρώθη καὶ ἐγγράσας μετ' ἐνὶ κακίᾳ τῆς πολιτικῆς. Ἰσως ἐπειδὴ ἦτο βαπτιστικῶς τοῦ Θεοδώρου Δηληγιάννη εἶχε πιστεύσει σοβαρῶς ὅτι ἦτο κωμωμένος ἀπὸ στόφαν πολιτικοῦ ἀνδρός. Εἰς καθὲ ἐκλογὴν, τακτικὴν ἢ ἀναπληρωματικὴν, ἐξελέγετο καλὴν εἰς Ἀργος καὶ πάντοτε ἀπετύγχανε. Ἡ γεννέταιρά δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὰς τύχας τῆς. Τέλος, εἰς κάποιαν ἐκλογὴν, διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν ἀντίπαλον, ὁ Πλαπούτας ἐξελέγη. Δὲν τὸ ἐπίστευε καὶ ὁ ἴδιος, μετὰ εἰκοσθετῇ διάφουσιν τῶν προσπαθειῶν του. Ἀνεχώρησε ἀμέσως δι' Αθήνας, παρουσιάσθη εἰς τὸν ἀνάδοχόν του ὅστις εἶχε σχηματίσει Κυβέρνησιν καὶ ἀσπασθεῖς τὴν δεξιὰν του, ἐδήλωσε ὅτι ἀσπασεῖται « μετ' ἐνὶ στραγγα ». Εὐφρόντισε νὰ γραφῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ εἶτα ἐτηλεγράφησε εἰς τὸ Ἀργος νὰ τὸν περιμένουν. Τῶν εὐτυχούντων, καὶ τῶν Κυβερνητικῶν βουλευτῶν, πάντες εἰσι φίλοι. Ο Πλαπούτας ἀφύχθας εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Ὀμηρικῆς πόλεως εὐρέθη πρὸ ὀλοκλήρου διαδηλώσεως τὴν ὁποίαν προσεφώνησεν ὡς ἑξῆς :

— Βρὲ σεις Ἀργεῖται ! Γιατ' αὐτὸς, χαρὰ σας καὶ καλῶς αὐτὸς βρήκαμε...

— Ζήτωσωσωσω !

— Σκασμός ! ἐπέταξε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀργεῖαικοῦ λαοῦ.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἡγεσίας ἐξηκολούθησε :

— Όταν σὰς λέω νὰ με λύσετε, εἰσεῖς νὰ με δένετε ; καὶ ὅταν σὰς λέω νὰ με δένετε εἰσεῖς νὰ με λύσετε. Ἐκατὰλάβατε :

— Οχι, ὄχι, ὄχι !

— Οχι καὶ δεντρογαλιά !... Καὶ τώρα ἐμπρὸς τὰ νταβούλια καὶ πᾶμε στὸ χωριό μας !

Καὶ προπορευομένου εὐθὺς Πλαπούτα, ἡ διαδήλωσις εἰσῆλθε εἰς τὴν πόλιν.

Ο ἰδιόρρυθμος αὐτὸν βουλευτὴς ἦτο μοναδικὸς εἰς χαρακτηρισμούς καὶ τολμηρότατος εἰς ὁμολογίας. Διακήρυττε ὅτι ἤθελε νὰ εἶναι πάντοτε « μετ' ἐνὶ Δοδλέτι ». Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ἔπεσε ὁ Δηληγιάννης ὁ Πλαπούτας δὲν ἐδίστασε νὰ μεταθέσῃ ἐαυτὸν εἰς τὴν νέαν Κυβέρνησιν. Καὶ ὅταν εὐρέθησαν οἱ ἐπικριταὶ τῆς μεταστάσεώς του, ὁ Πλαπούτας εἶπε :

— Βρὲ σεις, ξέρετε τί εἶναι τὸ Δοδλέτι ; Περιβάλλει με διάφορα φρούτα. Καὶ ἡ Ἀντιπολίτευσις ; Νεκροταφεῖο με κηληρίσια. Τρώγονται, βρὲ σεις, τὰ κηληρίσια σὺν ἡμῶν ;... Ε, λοιπόν, γίνετε νὰ μετ' ἐνὶ Δοδλέτι, μπουνταλάδες !...

Ἀλλ' ὁ « γέρος » τοῦ Μωριάδου δὲν ἐβράχυνε ν' ἀνταρτῇ τὴν Κυβέρνησιν καὶ ν' ἀναλάβῃ ἐκ νέου τὴν ἀρχὴν. Τί νομίζετε ὅτι ἔκαμε τότε ὁ Πλαπούτας ; Καθίς κανένα διαταγμὸν, κατηρτύθη εἰς τὴν ὁδὸν Ζήνωνος, ἐμπῆκε εἰς τὴν αὐτοῦσαν ὅπου ὁ Θεόδωρος Δηληγιάννης εὐρίσκατο ἐν τῇ μέσῃ τῶν φίλων του δεχόμενος συγχαρητήρια, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν, ἐγονάτισε καὶ εἶπε :

— Νουνέ μου, κόψε μου τὸ κεφάλι !...

Ἐν μέσῃ τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως, ὁ Δηληγιάννης ἐσκύψε, ἐσήκωσε τὸν ἀπο-

στάτην βιαστικὰ καὶ μειδιῶν εἶπε :

— Συγχαρημόνος, ἀπολωλὸς πρόδωτον, συγχαρημόνος ἀπὸ μετανοεῖς.

Καὶ τὸν ἐθαλενὰ καθύστη.

Μετ' ὀλίγον ὁ Πλαπούτας ἐθεάθη ἐγχειρίζων ἱεροκρυφίως εἰς τὸν πρῶτον γόν τὸ πρῶτον σημεῖωμα ρουσαφτίου !

ΣΤ. ΔΑΦΝΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Νέα ἀνέκδοτος σειρά).

(Τοῦτακτικὸςυνεργάτουμας κ. Ἡ. Σκόκου)

ΡΗΤΩΡ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Ψέματα πῶς τὸν σκότωσε
κατὰ λαθὸς ὁ γιατρός του.
Τὸν ἐξέκανε, θαρρῶ,
τὸν φταχὸ ὁ ἐπικηδεὶς του !

Εἰς ΔΙΚΗΓΟΡΟΝ ΣΤΡΕΨΟΔΙΚΟΝ

Μένο ἐμβρόντητος ! Τὰ γάνα
σάν μιν ! Μὰ τί ἐυδελεία
τὴν ἀλήθεια δείχνεις ; Ψέμα
τὴν ψευτιά δείχνεις ἀλήθεια !...

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

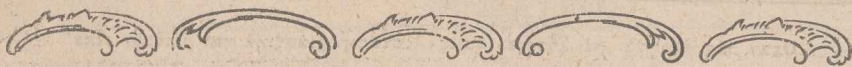
ἸΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΟΥ

55 Γ' Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55

Εργασία ἡγγυημένη

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Περί τῶν Ποδοσφ. ἀγώνων

Παραθέτομεν κατὰ τὴν υπόχρεσίν μας ἐκτενεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ποδοσφ. ἀγώνων δια τὸ πρωτάθλημα τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως τῇ προκηρύξει τῆς Ποδοσφ. Ἐνώσεως.

Οἱ ἀγῶνες θὰ διεξαχθῶσιν μεταξύ ομάδων Α' κατηγορίας Σωματείων ὡς ἐπίσης καὶ μεταξύ Β' κατηγορίας τοιούτων.

Ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων μεταξὺ τῶν ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ καὶ περιχώρων Σωματείων ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν ὁρίσθη διὰ τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν. Αἱ δηλώσεις ἔληξαν ἤδη τὴν 10ην Δεκεμβρίου.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας δύνανται νὰ μετάρχωνται πάντα τὰ ὑπὸ τὴν Ἐνωσιν Σωματεία ὡς καὶ ἐκεῖνα ἐπίσης ἅτινα μὴ ὑπαγόμενα νῦν ὑπὸ τὴν Ἐνωσιν ἤθελον ἐμπροθέσμως ζητήσῃ τὴν ἐγγραφήν αὐτῶν.

Ὁ ἄν Σωματεῖον τι μετέχει καὶ εἰς τὰς δύο κατηγορίας δύνανται νὰ χρησιμοποίησιν τοὺς ἀθλητὰς του καθ' αἰὸν ὅσοιτε συνδυασμὸν ἤθελε κρίνῃ τοῦτο ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἀθλητὴς ἀπαξ μετασχόν εἰς 2 παιγνίδια (ὁμάδος α' κατηγορίας δὲν δύνανται πλέον νὰ μετάρχησιν τὴν ὁμάδα τῆς β' κατηγορίας).

Τὸ Δ. Συμβούλιον ἐπιφυλάσσει

ταὶ νὰ ὁρῶνάνσῃ καὶ διεξαγάγῃ τοὺς Ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνας μεταξύ τῶν ομάδων ἐκάστης περιφερείας ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν διὰ τῶν τοπικῶν Ἐπιτροπῶν, ὡς καὶ τοὺς ἀγῶνας μεταξύ τῶν νικητριῶν ομάδων ἐκάστης περιφερείας ἵνα ἀναδειχθῇ ἡ Πανελλήνιος νικήτρια ὁμάς εἰς ἣν θ' ἀπονέμῃται τὸ πρωτάθλημα τοῦ Ποδοσφαίρου τῆς Ἑλλάδος.

Αθλητικοὶ ἀγῶνες,

Επίσης ὡς πληροφοροῦμεθα ὁ «Πανελλήνιος» καὶ «Ἐθνικὸς Γυμν. Σύλλογος» ἀπὸ κοινοῦ συνεργάζονται εἰς τὴν ὁργάνωσιν ἐν τῷ Σταδίῳ ἀθλητικῆς ἐπιδείξεως κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων εἰς ἣν θὰ μετάρχωνται οἱ ἀθληταὶ τῶν 2 Συλλόγων.

Ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν

Αθηνῶν Πειραιῶς

Εὐχαρίστως ἀναγγέλομεν ὅτι ἡ Ποδοσφ. Ἐνωσις Ἑλλάδος ὁργανώνει ἐκτακτὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα μετὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος μεταξύ τῶν πόλεων Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Τὴν Αθηναϊκὴν ὁμάδα θὰ ἀποτελέσωσιν οἱ κράτιστοι ποδοσφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ποδοσφ. Σωματείων τὴν δὲ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

41

Πειραικὴν οἱ τῶν ἐν τῇ γείτονι Σωματείων.

Ο ἀγὼν θὰ διεξαχθῇ τὴν 23 ἢ 30 Δεκεμβρίου εἰς τὸ Ν. Φάληρον αἱ δὲ εἰσπράξεις θέλουν διατεθῇ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ταμείου τῆς Ἐνώσεως.

Ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν

Αγκύρας-Σμύρνης

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθ. Νοεμβρίου ἐπαίχθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ποδοσφαιρικὸν μεταξὺ τῶν καλλιτέρων ομάδων τῶν πόλεων Αγκύρας καὶ Σμύρνης ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ισμέτ πασσά. Ο ἀγὼν ἐληξεν ἄνευ ἀποτελέσματος 0-0.

Περί τῶν Ολυμπιακῶν

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Διεθνούς Ἀθλητικῆς Ἐνώσεως εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ 1924 τὰ χρονομέτρα θὰ ὑπολογίζοντο τὸν χρό-

νον εἰς 1)5 καὶ ὄχι εἰς δέκατα.

Ἡ ἀγγλικὴ Κολυμβητικὴ ἔνωσις ἐδήλωσεν εἰς τὴν Ἀγγλ. Ολυμπιακὴν ἐπιτροπὴν ὅτι δὲν ἔχει ἀντιρρησηὶν διὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν Ἀυστριακῶν κολυμβητῶν εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς. Τοῦναντίον ὅμως ἐπιφυλάσσει ὅλα τὰ δικαιώματα διαμαρτυρίας καὶ ἀποχῆς ἀκούῃ ἐν ἡ περιπτώσει θὰ ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας αἱ Γερμανοὶ κολυμβηταί.

Ἡ τέλεσις τοῦ Ἀμερικανικοῦ πρωταθλήματος Λοντένης ἤτις συνεπλάττεται μετὰ τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀνεβλήθη εἰς τὸ τέλος τοῦ Αὐγούστου ἵνα οὕτω δυνηθῇ ἡ Ἀμερικὴ νὰ μετάρχησιν δι' ἰσχυρὰς ὁμάδας εἰς τὸ Ολυμπιακὸν Λοντένης.

Ο Βέλγος κολυμβητὴς Βλῆτς εἰς τοὺς ἀγῶνας διὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ Βελγίου ἐπέτυχεν ἐπίδοσιν 6' 2 1)5 εἰς τὴν ἀπόστασιν 400 (ἐλευθέρα).

Δ. ΔΑΛΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α. Ο. Δ. Ο.

Ενας ἄγνωστος ἑκατομμυριοπλοῦς ἀπέθανε πρὸ ἡμερῶν εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Ἀγγλίας, ἀφίπων περιουσίαν 3.445.754 λιρῶν στρελινῶν, ἥτοι 250 ἑκατομ. Γαλλικῶν φράγκων. Ο ἀποθανὼν ἔξωσεν ἀποτρίαντα ἔτων εἰς τὴν Ἀγγλικὴν αὐτὴν πόλιν καὶ εἶχε κάμει τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν διὰ τοῦ ἐμπορίου τῶν ἀδαμάντων καὶ διαφόρων χηματιστικῶν

ἐπιχειρήσεων. Εἶχε μείνει ἀγαπῶς καὶ ἐξοφῶν ἀπλούστατα. Κανεὶς ἀπολύτως κανεὶς, οὔτε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶχαν μαζί του τὴν μεγαλειότητα οἰκειότητα δὲν ἐφαντάζοντο ὅτι εἶχε τόσον κολοσσικαίαν περιουσίαν.

Σημειωτέον ὅτι σύμφωνα μετὰ τὴν Ἀγγλικὴν νόμον τὸ κράτος θὰ εἰσπράξῃ ἀπὸ τὴν κληρονομίαν αὐτὴν φόρον 1.354.000 λιρῶν.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πάμπολα είναι τὰ παραδείγματα ἀνθρώπων καὶ ἰδίως νέων, οἱ ὅποιοι ἀπὸ ἑα καλῶν βιβλίων ἀπὸ ἑνα κεφάλαιον πολλάκις, ἢ ἀπὸ μίαν παράγραφον ποὺ ἀνέγνωσαν εἰς ἓνα βιβλίον, πεσόντων ἢ ἐφημερίδα, ἐνεπνεύσθησαν καὶ ἐξησφάλισαν φήμην, δόξαν, πλοῦτον, εὐτυχίαν καὶ πρόσοδον. Πλείστοι ὅσοι ὀφείλουν τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἀπὸ διάφορα ἐλάττωματὰ καὶ κακὰς εἰς τὴν ἀγνώσιν καλῶν βιβλίων. Οἱ οἱ μεγάλοι ἄνδρες ὅλοι οἱ διαπρέψαντες πολιτικοὶ τῶν διαφόρων ἔθνων, ὅλοι οἱ συγγραφεῖς, ῥήτορες, ἐπιστήμονες, ποιηταί, ἐφευρέται, στρατιωτικοί, ὅλοι οἱ διακριθέντες εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν, ἐμολογοῦν ὅτι τὰ βιβλία εἶχον μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν.

Ο Βενιαμὴν Φραγκλίνος ἀναφέρει εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς του, ὅτι ἂν ὑπῆρξε καλὸς πολίτης, τοῦτο τὸ ὄφειλεν εἰς ἓνα μικρὸν βιβλίον τοῦ Κόττον Μάθερ, ἐπιγραφόμενον: «Πραγματεία πῶς νὰ κάμῃ τις καλόν», τὸ ὅποτον τυχαίως ἔπεσε στὰ χέρια του. Ο Σαμουὴλ Ντροῦ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν βιογραφίαν τοῦ Φραγκλίνου. Καὶ ὁ Ἀβραάμ Λινκολν ἀπὸ τὰς βιογραφίας τοῦ Βασικτῶνος καὶ τοῦ Κλαυ, τὰς ὁποίας ἐδανείζετο ἀπὸ γείτονας καὶ ἐδιάβαζε τὸ βράδυ στὴν πτωχικὴ καλύβα του μετὰ τὸ φῶς καυσόξυλων.

Ο Δούθρος κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, ὄφειλε πολλά εἰς τὰ βιβλία τοῦ Ἰωάννου Χούς. Ο Αλφιερί ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὰς Βιογραφίας τοῦ Πλουτάρχου καὶ ἐτράπη μετὰ ἐνθουσιασμόν καὶ πάθος εἰς τὴν φιλολογίαν. Ο Ιερεμίας Μένθαν λέγει, ὅτι μία φράσις ἐνὸς βιβλίου τοῦ ἐνεπνεύσθη τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν μελέτην. Ο Γ. Λῶ, υἱὸς πτωχοῦ γεωργοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ ἀφ' ὧν ἀνέγνωσεν ἓνα βιβλίον πραγματευόμενον πῶς ἓνας ἄλλος πτωχὸς υἱὸς γεωργοῦ ἐγένετο πλούσιος, ἀπεφάσισε νὰ τὸν μιμηθῇ. Ἀπένταρος, κατῳρῶσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἰνδίαν, ὅπου ἔχον διαρκῶς εἰς τὸν νοῦν του τὸ παράδειγμα τοῦ ἡρώος του, κατῳρῶσε διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ κριτικῆς νὰ ἀποκτήσῃ πολλὰ ἑκατομμύρια λιρῶν καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ ἑτη πλουσιώτατος εἰς Ἀγγλίαν.

Οἱ Πρόεδροι τῆς Ἀμερικῆς Τζάξον, Τζόνσον, Γκάρφιλντ, Κλήβελαντ· οἱ μεγάλοι ἐφευρέται Στήβενσον, Ἐδισον, Κόνταξ· οἱ ἑκατομμυριοῦχοι Καρνέγι, Φόρντ, Σουάμπ καὶ χιλιάδες ἄλλων, ἐσπούδασαν, ἀνεπτύχθησαν, διέπρεψαν καὶ ἀπεθανατίσθησαν διὰ τῆς κατ' ἰδίαν μελέτης. Διὰ τῆς ἀναγνώσεως καὶ μελέτης καλῶν καὶ ὠφελίμων βιβλίων.

Τί ἄλλο εἶναι ἢ ἀνάγνωσις τῶν βιβλίων

ων παρὰ συνομιλίᾳ μετὰ τοῖς σοφωτέροις ἄνδρας ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν χωρῶν, οἱ ὅποιοι μᾶς ἀποδίδουν δι' αὐτῶν τὰς πλέον ἐκλεκτὰς ἰδέας τῶν καὶ τὰς ἀρίστους ἐφευρέσεις συντεταγμένας εἰς κκιήν ἐκφρασιν καὶ τακτοποιημένας εἰς ἀκριβῆ μέθοδον. «Ι. Μπάρραβι»

Τὰ βιβλία εἶναι ἀπαραίτητα ὄχι μόνον δι' ὅ,τι μᾶς διδάσκουν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅ,τι μᾶς ὑποδείκνυν. «Μαρία Βαλιέρ»

Τὰ βιβλία ἐνὸς ἐπαίτου ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τὸ αἶμα ἐνὸς εὐγενούς.

«Σαίξπηρ»

Οφείλομεν τὰ πάντα εἰς ταῦς συγγραφεῖς τῶν βιβλίων καὶ πληρώνομεν αὐτοὺς εὐχόλως. Μετὰ περιφρόνησιν ἐφ' ὅσον ζοῦν καὶ μετὰ ἓνα ἐπιτάφιον λόγον ὅταν πεθαίνουν. «Οὐίλλιαμ Χάξλετ»

Τὸ βιβλίον εἶναι τὸ ἱατρικόν τοῦ πνεύματος. «Διόδωρος»

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

ΚΙΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΑΚΙΝΗΤΟΥ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ

Καθίσταται γνωστόν, ὅτι, παρ' ἑτάθη καὶ αὐθις ἡ προθεσμία πρὸς ἐκκλίσιν δηλώσεων τῆς ἐφ' ἧς **φορολογίας κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ἔ. ἔ.**

Ὅσοι ἐκ τῶν φορολογουμένων ἐκκλίσιν ἐντὸς τῆς τελευταίας ταύτης προθεσμίας τὰς δηλώσεις των εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Εἰρηρὸν δὲν θὰ καταβάλλωσιν καὶ πρόσθετον φόρον 20 ο/ο, ἀλλὰ μόνον τὴν α' καὶ β' δόσιν κυρίου φόρου.

Ὅσοι δὲ ἐκ τῶν φορολογουμένων ἐπέδωκαν δηλώσεις τῆς φορολογίας ταύτης μετὰ καταβολὴν τοῦ φόρου εἰς δόσεις, δέον ἐντὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰ ταμεῖα καὶ καταβάλλωσιν τὴν δ'

φειλομένην δευτέραν δόσιν τοῦ φόρου τούτου, ἥτις κατὰ τὸν νόμον εἶναι ἰσοποσὸς πρὸς τὴν ἤδη κατὰ τὴν δηλώσιν καταβληθεῖσαν πρώτην δόσιν καὶ ἥτις δέον ἀνυπερθέτως νὰ καταβληθῇ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἔ. ἔ.

Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης δέουσαν δοῦναι αἱ βαρεῖαι ποιναὶ τῶν νόμων, οἱ δὲ μὴ δηλώσαντες, ἢ δηλώσαντες αἱ μὴ ὑποβαλόντες τὴν ληξιπρόθεσμον β' δόσιν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. θέλουσιν ὑπαχθῇ εἰς πρόσθετον φόρον καὶ τόκους ὑπερμερίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Δεκεμβρίου 1923 (ἐκ τοῦ Υπ' ἡγεμονίας τῶν Οἰκονομικῶν)

ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἐν χρήσει γραμματοσήμων, τύπου 1911, θὰ ἐκδοθῇ λίαν προσεχῶς μία νέα σειρά γραμματοσήμων, ἡ ὁποία καθὼς προβλέπεται θὰ ἀφίση ἐποχὴν εἰς τὰ φιλατελιστικά χρονικά.

Πρόκειται ἀληθῶς περὶ μιᾶς θανμασίας σειρᾶς ἀποτελουμένης ἀπὸ 17 διαφόρους ἀξίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων θὰ φέρῃ μίαν ἰδιαιτέραν εἰκόνα. Παραθέτομεν κατωτέρω περιγραφὰ τῶν εἰκόνων ἐκάστης ἀξίας:

1) 1λεπτον. Ἐθνικὴ ἐνδυμασία τῶν γυναικῶν τῆς Δωδεκανήσου χρώματος ἐρυθροφαίου.

2) 2λεπτον. Ὁ Λευκὸς Πύργος τῆς Θεσσαλονίκης, ἰνδοκόκκινον.

3) 3λεπτον. Μονὴ τοῦ Αγίου Οδου, πορτοκαλλί.

4) 5λεπτον. Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, πράσινο βαθύ.

5) 10λεπτον. Ἐθνικὴ ἔνδυμασία τῶν γυναικῶν τῆς Δωδεκανήσου, ἐρυθρόν.

6) 20λεπτον. Ἐθνικὴ ἔνδυμασία τῶν γυναικῶν τῆς Μακεδονίας, λίλα.

7) 25λεπτον. Τὸ Μοναστήριον Σίμνης Πέτρας, ἐν Αγίῳ Ὄρει, μπλέ πράσινον.

8) 40λεπτον. Ὁ Λευκὸς Πύργος τῆς Θεσσαλονίκης, βαθύ μπλέ.

9) 50λεπτον. Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, λίλα βαθύ.

10) 80λεπτον. Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, βαθύ μπλέ καὶ μαῦρον.

11) 1 Δραχμῆς. Τὸ Θησεῖον, φαιὸν καὶ μπλέ.

12) 2 Δραχμῶν. Ἡ Ἀκρόπολις, βαθύ μπλέ καὶ μαῦρον.

13) 3 Δραχμῶν. Τὸ Θωρηκτὸν Ἀβέρωφ, βιολεὲ καὶ μαῦρον.

14) 5 Δραχμῶν. Ἡ Ἀκαδημία, κιτρινόμαυρον.

15) 10 Δραχμῶν. Τὸ Θησεῖον. ἐρυθρόν βιολεὲ καὶ μαῦρον.

16) 15 Δραχμῶν. Ἡ Ἀκαδημία πράσινον ἀνοικτὸν καὶ μαῦρον.

17) 25 Δραχμῶν. Ἡ Ἀκρόπολις, ἐλαιόχρουν καὶ μαῦρον.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ ποιότης τοῦ χαρτον καὶ ἡ ἐκτύπωσις θὰ εἶναι ἐπιμελημένη, οὕτως ὥστε ἡ νέα σειρά νὰ παρουσιάσῃ ἐν καλλιτεχνικὸν σύνολον.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἰταλία. Τὰ γραμματόσημα τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐπὶ τῇ ἐπετειᾷ τῆς εἰσόδου τῶν Φασιστῶν εἰς τὴν Ρώμην εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) 10 σεντίμος, βαθύ πράσινο.

2) 30 σεντίμος, βιολεὲ.

3) 50 σεντίμος, ἰνδοκόκκινον.

4) 1 Λιρέττας, μπλέ.

5) 2 Λιρεττῶν, φαιόν.

6) 5 Λιρεττῶν, μπλέ καὶ μαῦρον.

Ἐπίσης ἐκυκλοφόρησε καὶ ἄλλη σειρά ἀποτελουμένη ἐκ τριῶν ἀξιών

τῶν 30 καὶ 50 σεντίμος καὶ τῆς 1 Λιρέττας.

Πολωνία

Ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου ἔκανονίσθησαν ὡς ἑξῆς τὰ ταχυδρομικά τέλη.

10.000 Μάρκα διὰ τὸ ἐσωτερικόν

20.000 » » ἐξωτερικόν

40.000 » » συστημένα

Τσεχοσλοβακία

Πρό τιнос ἐξεδόθη μία νέα σειρά ἀποτελουμένη ἐκ 4 ἀξιών, τῶν 50, 100, 200 καὶ 300 χέλλερ. Τὰ γραμματόσημα τῆς σειρᾶς ταύτης φέρουν τὴν εἰκόνα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας Μάζαρκ καὶ ἐπωλήθησαν εἰς τὴν διπλάσιαν ἀξίαν των.

Επὶ τῆς ὁπισθίας πλ. πρὸς φέρουσι μονογραφήν ἐκ τριῶν γραμμάτων C P S, τὰ ὁποῖα σημαίνουν «Τσεχοσλοβακικά Ταχυδρομεῖα».

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κύριον Στ. Σταμόπουλον, Ἰωάννινά. Γράφομεν ἰδιαιτέρως.

Κύριον Κ. Θ. Μαλούταν, Βεροῖαν. Ομοίως.

Κύριον Σταῦρον Δοκέλλην, Πειραιᾶ. Ομοίως.

Κύριον Ξεν. Παγώνην, Θεσσαλονίκην. Ομοίως.

νίκη. Διευθύνσεις φιλατελιστικῶν οἰκῶν ἀπεστείλαμεν.

Κύριον Α. Δαλαμάγκαν, Αἴγιον ἀπ. στείλατε πρὸς ἐξέτασιν γραμματόσημα τὰ ὁποῖα κατέχετε.

Κύριον Ν. Βλάχον, Τρίπολιν. Γραμματόσημα ἐλήφθησαν στεροῦνται ἀξίας καὶ τὰ ἐπιστρέφομεν.

Κύριον Ι. Κιμούλην, Πειραιᾶ. Διευθύνσεις ἀπεστείλαμεν.

Κύριον Ν. Βουρβουριώτην, Θεσσαλονίκην. Γράφομεν ἰδιαιτέρως.

Κύριον Παῦλον Γλυνὸν, Ζαχαρίκ. Διευθύνσεις ἀπεστείλαμεν.

Κύριον Ι. Σ. Γιανέλλην Πειραιᾶ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Διευθύνσιν οἴκου Ζυρίχης ἀπεστείλαμεν.

Κύριον Β. Σαράβαν, ἐνταῦθα. Γράφομεν ἰδιαιτέρως.

Κύριον Π. Μπαίζον, Πειραιᾶ. Ομοίως.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΣΗΜ. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ἀνταπόκρισιν ἀπευθυντέον κ. Κ. Ἀγγέλου, Γραφεῖα «Θησαυροῦ».

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ

55 Τ' Σεπτεμβρίου Ἰσόγειον 55.

Λέγεται 10-12 4-6 μ. μ.

Ὡραὶ αὐστηρῶς ὥρισμέναι

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ηοὺς θὰ βγῇ μετὰ τὸ φαγητὸ τὸ βοάδν ἔξω καὶ θὰ περάσῃ τὴν ὁδὸν Σταδίου, τὴν Ομόνοια, καὶ τὰ διάφορα ἄλλα κέντρα τοῦ ἐσφάδαζιν κυριολεκτικῶς ἄλλοτε ἀπὸ ζῶῃ καὶ κίνησι καὶ δὲν θὰ στοιχηματίσῃ ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ρουβινσῶνος πρὶν ἀναφανῇ καὶ ἐκείνος, τόση σιωπὴ, νέκρα, μελαγχολία, πλήξεις, Ἀν πᾶτε στὰ θέατρα, ξελαγιάζουν οἱ ἡθοποιοὶ ἀπὸ τὴν ἀπει-

ρία τῶν θεατῶν καὶ ἀκροατῶν καὶ τἀνάπαλιν. Ἐνὰ ἀκροατήριον βοῖ βὸ καὶ ἄκεφο μπορεῖ νὰ συντελέσῃ, ὅχι πλέον εἰς τὸ νὰ ἀποθηρευθῇ ὁ ἡθοποιός, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ πιάσῃ ξαφνικὸς γλωσσοδέτης. Εἰς τοὺς κινήματογράφους εἰσέρχονται μὲ κατὰ νυξιν, σιωποῦν εὐκολώτερα, αἰσθάνονται ἄνεσιν μεγαλύτερα στὸ σκότος, καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ ἀπαρτία στὰ σκοτεινὰ λημέρια τοὺς.

ΚΑΠΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ τρίτη συναυλία τῶν συνδρομητῶν τοῦ Ὁδείου Αθηνῶν ἐγένετο συμμετοχὴ τοῦ διαστήμου Ρώσου πιανίστα κ. Σαπέλνικωφ, ὅστις ἐπαίξε τῇ συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας τοῦ κονσέρτου Τσαϊκόφσκι μὲ καταπληκτικὴν διρτυοζιτὴ καὶ μίαν πρωτοφανῆ ἐκφρασιν στὴν ἀπόδοσιν. Ἡ ὀκτάδης σωστὸς χεῖμαρρος, τὸ εἶδος τοῦ παιξίματος τοῦ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ ἐντελέστερα.

Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κοινοῦ ἦτο ἐξωφρενικὸς καὶ ἐπέστη ὁ Σαπέλνι-

κωφ νὰ παίξῃ καὶ μιά «νοκτὺρν» ἐκ τῶς προγράμματος.

Ἀλλὰ ἀπόλαυσις διὰ τοὺς παρευρεθέντας εἰς τὸ ἀνωτέρω κονσέρτο ἡ «Σαραζάτ» τοῦ Ρίμσκι Κόρσακωφ. Ὁ κ. Μπούντικωφ ἀπέδειξεν ἀκόμη μιά φορά τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ταλέντου του, διότι ἡ ἐκτέλεσις ἦτο πράγματι θεία. Ὁ Ρώσος μουσουργὸς ἔχει ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὰ παραμῦθια ποῦ διηγεῖται ἡ ὥραία Σαραχάτ εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ τὸν συγκρατεῖ μέχρι τέλους μὲ τὴν γοητευτικὴν ἀφήγησίν της, ὥστε νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν της. Εἶναι τόσον

ἀπεικονικὴ ἡ μουσικὴ ὥστε ὁ ἀκροατὴς μαγεύεται κυριολεκτικῶς ὥπως τὰ παιδιὰ στὸ ἄκουσμα ἑνὸς ἐνδιαφέροντος παραμυθιοῦ.

Θέατρο, πλατεῖα, ἐξώστης, θεωρεῖα πλημμυρισμένα ἀπὸ κόσμον. Κοινὸν ἀριστοκρατικόν. Εὐχάριστε ὠραιοντυμένο.

Στὰ θεωρεῖα τῆς πρώτης σειρᾶς ἡ κ. Γ. Νάξου ὠραιότατῃ μὲ τουαλέττα κατακόκκινη καὶ μαῦρο πλατύγυρον καπέλλο. Ἡ κ. Πασπάτη μὲ τουαλέττα μαύρη. Ἡ κ. Γρίθα τουαλέττα ἀσημένια. Ἡ Δις Σακκοράφου ταγιέρ βαθύχρῳμον.

Σὲ ἕνα θεωρεῖον φιγουράρει μίαν κυρία ἡ ὁποία φορεῖ μιά τουαλέττα πολὺ σκερτσόζικη ἀπὸ μαῦρο βελούδο μὲ γιανκαδάκι ἄσπρο — ἀλλὰ Γκαρσὸν καὶ ἕνα καπέλλο προφανῶς παριζιάνικον σὲ σχῆμα μιᾶς κανοτιᾶ ἀπὸ γιαιλιστερό μεταξωτὸ μαῦρο.

Μία κυρία ποῦ τὴν χαρακτηρίζει ἕνα ἰδιαίτερον σὶκ καὶ μιά σιλουέττα φιγουρινοῦ ἦτο μὲ μαῦρο βελουδένιο ἐπανωφόρι ἰδιόρρυθμον, — μὲ βολὰν μπουγιοννέ — καὶ ἕνα μικρὸ καπέλλο νοστιμώτατον μαῦρον μὲ μπὸρ μπλέ ρουά. Ἀρχικὸν «Α».

Μεταξὺ ἄλλων ἦσαν πολὺ εὐροφη μὲ μαντῶ ἀπὸ ἀληθινὰ τῶπ καὶ ἕν κ μικρὸ καπελλάκι κίτρινον μαῦρον κεντημένον μὲ σουτὰς ρουμπί, καὶ μακρυὰ σκουλαρίκια λεπτότατα ποῦ συνδυάζοντο μὲ τὴν φινέττα τῆς φυσιογνωμίας της, ἡ κυρία Θ. Πετροπούλου.

Μεταξὺ ἄλλων ἦσαν ἡ Δις Βαλαωρίτη, ἡ κ. καὶ Δις Σταθάτου, ἡ κ. Μεταξά, ἡ Δις Σακελλαροπούλου, ἡ κ. Παπαφράγκου, ἡ κ. Αποστολίδου, ἡ κ. Κιτοσίχη — μίαν ἀπὸ τῆς ὠραιότερας ἐμφανίσεις, μαῦρον τουαλέττα καὶ μπερὲ βελουδένιο —

ἡ κ. Ραγκαδά, ἡ κ. Παπαθεοδώρου, ἡ Δις Αθανασούλα κ.κ.

Ἡ γαλλικὴ ὑπερέττα ποῦ ἐπρόκειτο νὰ παιχθῇ ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ ὑπὸ ὁμάδος κυριῶν καὶ δεσποινίδων ἐκ τοῦ κοσμικοῦ κύκλου, φαίνεται ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὰς παραμονὰς τελείου ναυαγίου.

Διότι δὲν ἐπέρχεται ὁμολογία εἰς τὸ ζήτημα τῆς κατατάξεως προσκυπτῶν μὲ ὀρισμένους ρόλους, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ ἄλλους ἀποδοκιμάζεται ὡς ἐλαφρὸν διὰ νὰ παιχθῇ ἀπὸ σοβαρὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας.

H MONTAIN

ΠΕΝΙΕΣ

Πάλιν ἀνοιξιὰτικες ἡμέρες ξανάρχισαν!

Εὐρισκόμεθα δηλαδὴ τώρα εἰς τὸ τρίτον καλαχίτρι, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἦτο τοῦ Ἀγίου Δημητρίου.

Πότε θὰ ἔλθῃ ὁ χαρμὴν κανεῖς δὲν τὸ ξέρει.

Ἐν τούτοις κατὰ τὰ θράδον τὸ κρῶς ἀρχίζει νὰ γίνεταί αἰσθητόν.

Ἀλλ' ὁ Αθηναῖος δὲν ἀρνεῖται τὸ ὑπαίθριον.

Παρ' ἔλθῃ τὴν πληθώραν τῶν ἐσπεριδοσίων τὰ μακαρίνια τιμωταί πρὸς μίαν δραχμὴν τὸ ἕν.

Ἡ μόνη οἰκονομία τὴν ὁποίαν δὲν φέρουν τώρα οἱ πολλοὶ εἶναι τὸ ἐνεκεν τὸ συνάλλαγμα, κρῖνον.

Ἡ τελευταία μόδα καταργεῖ πλέον τὴν μεταξωτὴν γυναικίαν κάλτσαν.

Μόλις ἡ ἐπιστήμη τὴν ἀπεκήρυξεν ὡς

ἀνθυγισινῇν, τὴν ἡρνήθη καὶ ἡ μόδα.

Καὶ τώρα γίνεται τῆς μόδας ἡ μάλλι-
νη γυναικεία κάλτσα, ἡ ὁποία εἶναι καὶ
ὀριζιγνή καὶ ζεστή γιὰ τὸν χειμῶνα,

Εἰς τὸ Κήπον τοῦ Κλαυθῶρος ἀνευρέ-
θη προχθές τὸ βράδυ ἓνα ἀρτιγέννητον
ἔκθετον.

Εἶχε χαλάσει τὸν κόσμον μὲ τὰ κλάμ-
μπατά του, ἀλλ' οἱ διερχόμενοι δὲν ἔδιδον
σημασίαν, νομίζοντες ὅτι πρόκειται περὶ
νικουρισμάτων.

Τὰ ἀνδρικὰ παλτὰ ἐφέτος εἶναι ποικι-
λότατα εἰς σχήματα καὶ εἰς χρώματα.

Αλλὰ κυρίως εἶναι πάσης παιότητος,
ἀντοχῆς καὶ προσεύσεως.

Η ακρίβεια, βλέπετε, τέχνας κατεργάζεται...

Ἐτσι υπάρχουν μὲν ἄφθονα παλτά μον-
τέρνα ποὺ κάνουν τὴν ἐμφάνισίν τους εἰς
τὰ κέντρα.

Αλλ' υπάρχουν και «μεταφρασμένα»
τοιαῦτα.

Γιὰρχουν ἔμως ἀκόμη καὶ παλτά μὲ
βαμμένο χακὶ καὶ ἄλλα τέλως φτιασμένα
ἀπὸ βαμμένες παληγὲς κουδέρτες τοῦ στρα-
τοῦ...

Ισχυρίζονται μάλιστα μερικοί συμπο-
λίται ότι από κουδέρες γίνονται... τα
κομψότερα παλτά, όταν κοπούν σύμφωνα
μέ την μόδαν.

Πληθος επιβατικων αυτοκινητων ετεθη
κατ' αυτας εις ενεργειαν εις τας σπου-
δαιοτερας γραμμιας συγκοινωνιας της πό-
λεως.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐπιχείρησις αὐτῇ εἶ-
ναι πολὺ καλὴ διότι προστίθεται συνεχῶς

καὶ ὀλοένα μεγαλύτερα.

Μερικά είναι μεγαλύτερα από τα όχη-
ματα του τράμ.

Τώρα υπάρχουν τέτοια στις γραμμές
Ομοσίας — Ζαππείου, Παγκρατίου, Καλ-
λιθέας, Φαλήρου, Χαλκονδρίου Κηφισσιᾶς.
κλπ.

Οἱ κινηματογράφοι μαζεύουν πολλὸν κέρ-
σμο. Ἀπὸ τὸ θεωρεῖον ἕως τὴν τρίτην
ὄλκι αἱ θέσεις εἶναι ὑπερπλήρεις.

Ισως να άρέσουν όλα τα παιζόμενα έρ-
γα ή οι ιδιοκτηται των κινηματογράφων
να τα ρεκλαμάρουν τόσοσ ώστε από μη-
δέν να γίνωvται δέκα.

Καὶ τὰ χορευτικὰ κέντρα, ἢ αἱ «ἀκαδημαὶ χοροῦ» εἶναι πολὺ εὐχαριστημένα ἀπὸ τὰς ἐργασίαις των.

Διότι ὅλοι νέοι καὶ νέκι, γέροι καὶ γρηῆς
αἰσθάνονται ἰδιαιτέραν εὐχарίστησιν εἰς
τὸ νῦν στροβιλιζῶνται.

Απεφασίσθη ἡ σύστασις δύο στρατιωτικῶν σχολῶν γυναικῶν νοσοκόμων πρὸς παρασκευὴν νοσοκόμων διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ.

Ἡ μία τῶν σχολῶν θὰ λειτουργήσῃ ἐν
 Αθήναις καὶ ἡ ἑτέρα ἐν Θεσ)νίκῃ.

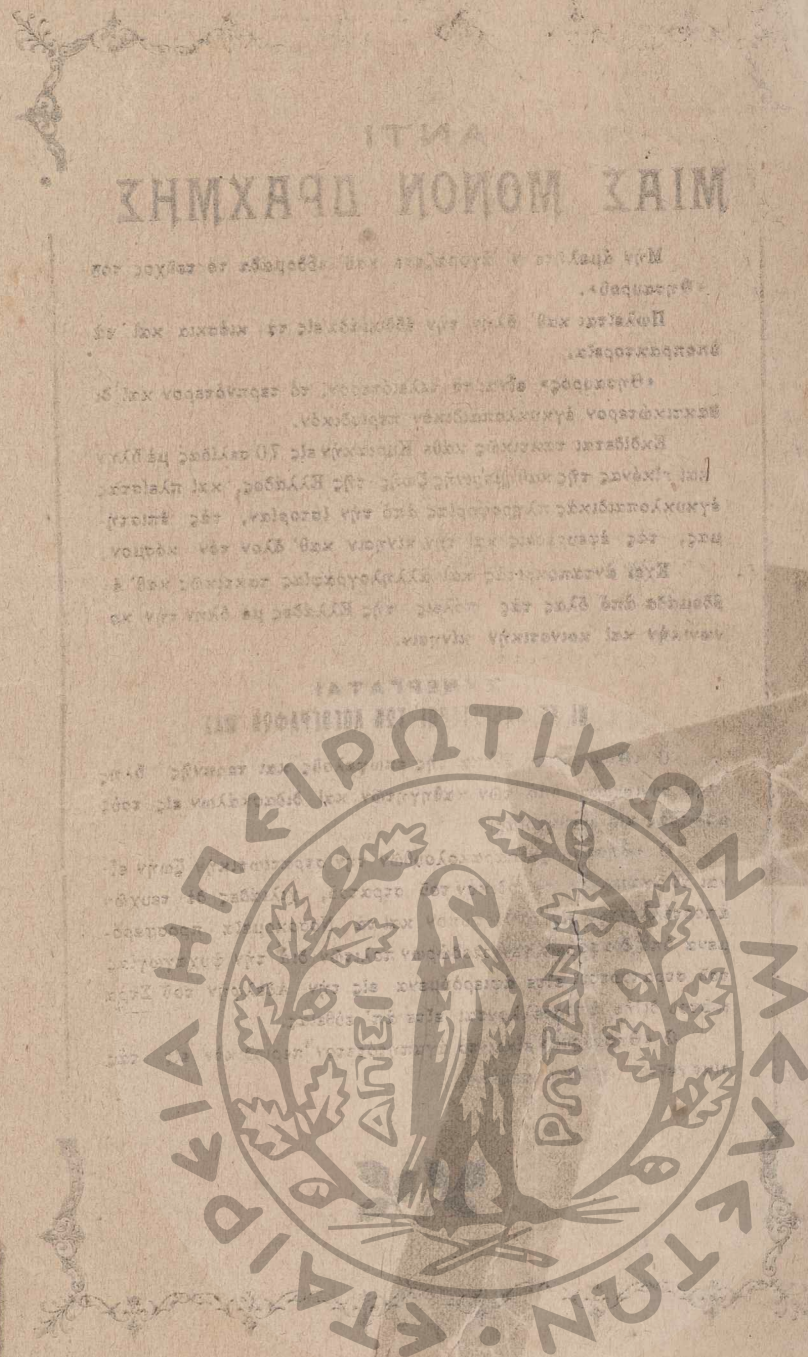
Η διάρκεια τῆς ἐκπαιδεύσεως, παρεχο-
μένη δωρεάν, ὀρίζεται τρίμηνας.

Εἰς τὴν Αστυνομίαν καταρτίζεται αστυνομικὴ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας λαμβάνονται διάφορα ὑγειονομικὰ μέτρα ἀφορῶντα τοὺς κίνηματογράφους καὶ τὰ θέατρα.

Εγγινεσθαι ότι αὐταὶ αἱ διατάξεις γίνον-
ται κάθε χρόνον καὶ δὲν ἐφαρμόζονται
ποτέ.

Διότι ἄλλως θὰ ἔπρεπε γὰ κλείσουν οἱ
λοι οἱ κινηματογράφοι.

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμελεῖτε ν' ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ τεύχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κιάσκια καὶ τὰ
ὁπενπρακτορεῖα.

«Θησαυρὸς» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι-
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς κάθε Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ὅλην
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ἔχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅλην τὴν κο-
ινωνικὴν καὶ κοινωνικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρὸς» ἕνεκα τῆς ἐπιφαινοῦς καὶ τερπνῆς ὁλῆς
τοῦ συνίσταται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς
μαθητὰς καὶ μαθητρίδας.

Ο «Θησαυρὸς» παρακολουθεῖ τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν ἐ-
ναι τὸ ἀγαπητὸν περιοδικὸν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν
ἐποστεύονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεῖα προσφο-
ρὰ ὑπὸ διαφόρων γενναιοτέρων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχαιωτικὴν
τοῦ στρατιώτου εἴτα ἀφιερῶμενα εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ στρα-
τιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἴτα ἀπ' αὐτῆς.

Ο «Θησαυρὸς» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικὸν εἰς τὰς
οἰκας γενεῶν πάσης τάξεως.

